ОТ ЛЮБОВ КЪМ ИМАБЕЛ

ЧЕСТЪР ХАЙМС

„Христо Г. Данов"
Пловдив

ЧЕСТЪР ХАЙМС
ОТ ЛЮБОВ КЪМ ИМАБЕЛ

Превод: Снежа Цонева

chitanka.info

„… Насилието винаги е било начин за решаване на проблемите в Америка. Погледнете кой да е полицай, застанал на тротоара в който и да било кът в Америка — ето го най-опасното животно, което някога сте виждали“ — това са думи на автора на книгата.

Престъпността в Харлем!

Всичко е толкова безумно и жестоко, че прилича на гротеска, на нереален сън без логика и връзка между причини и следствия. А може би все пак всичко зависи от това дали си черен или бял, къде си роден и колко пари имаш?! За някои хора Харлем е водовъртеж, от който никога няма да се измъкнат — ни убеждава Честър Хаймс с романа си „От любов към Имабел“.

ГЛАВА ПЪРВА

Ханк преброи пачката. Бяха много пари — сто и петдесет чисто новички десетдоларови банкноти. Погледна Джексън със студените си жълтеникави очи.

— Даваш ми петнайсет стотачки. Така ли е?

Не увърташе. Бизнесът си е бизнес.

Ханк беше дребен, стегнат, с неравномерно кафява кожа и рядка, изкуствено изправена коса. Имаше делови вид.

— Точно така — каза Джексън, — хиляда и петстотин долара.

И за него това бе просто сделка.

Джексън бе нисък, дебел, с морави венци и бели като бисер зъби — само да се усмихва, но той не се смееше. Не му беше до смях. Беше само на двадесет и осем години, но тази игра му се струваше толкова сериозна, че го правеше да изглежда десетина години по-възрастен.

— Значи искаш да ти измайсторя петнайсет хилядарки? — Ханк не го оставяше на мира.

— Точно така — каза Джексън, — петнайсет хиляди долара.

Правеше се на спокоен, но всъщност беше уплашен. От късата му ситно къдрава коса се стичаха капчици пот. Кръглото му лице лъщеше като билярдна топка.

— Моят дял е десет процента — петнайсет стотачки, нали така?

— Точно така. От тая сделка ще получиш хиляда и петстотин.

— Пет процента и за моето участие — намеси се Джоуди. — Това прави седемстотин и петдесет. Съгласен ли си?

Джоуди беше среден на ръст здравеняк, с груба, чисто черна кожа, облечен с кожено яке и военни панталони и работеше каквото му попадне. Дългата му гъста коса беше изправена по краищата и опърлена до червено, а към корените — израснала черна и къдрава.

Не беше подстригван от Нова година, а вече бе средата на февруари. От пръв поглед си личеше, че е пълен глупак.

— Добре — съгласи се Джексън, — твоят дял е седемстотин и петдесет.

Джоуди го бе свързал с Ханк, който щеше да му подправи парите.

— Останалото — за мен — каза Имабел.

Другите се изсмяха.

Имабел бе момичето на Джексън. Имаше пълни устни, гореща кръв и бананова кожа, пъстрокафяви очи на съблазнителка и дълги сладострастни бедра на жена, родена за любов. Джексън бе луд по нея като елен в размножителния период.

Всички бяха наобиколили масата в кухнята. Прозорецът гледаше към 142-ра улица. Снегът се трупаше върху замръзналите купища отпадъци, които се издигаха като насип покрай тротоарите.

Джексън и Имабел живееха в една стая в дъното на коридора. Хазяйката беше на работа, нямаше ги и останалите наематели. Бяха сами в жилището.

Ханк щеше да превърне сто и петдесетте банкноти от по десет долара в сто и петдесет банкноти от по сто долара.

Джексън наблюдаваше как Ханк внимателно нанася на руло всеки десетак в някаква химически активна хартия, пъхва ги в картонени тръбички като фишеци за конфети и ги нарежда във фурната на новата газова печка. Очите му се бяха зачервили от подозрителност и напрежение.

— Сигурен ли си, че точно такава хартия ни трябва?

— Няма начин да сбъркам. Аз съм я правил — каза Ханк.

Ханк единствен в света притежаваше специална хартия, която можеше да заличава паричните знаци. Самият той я бе открил. Въпреки това Джексън следеше всяко негово движение. Не го изпусна от очи дори когато той се обърна с гръб, за да сложи парите във фурната.

— Не се тревожи толкова, миличък — каза Имабел и сложи гладката си мургава ръка върху черното сако на Джексън. — Знаеш, че няма грешка. Виждал си как го прави.

Наистина Джексън го бе виждал. Ханк му го бе демонстрирал преди два дни. Пред очите му той превърна десет долара в сто. Джексън ги занесе в банката. Каза на чиновника, че ги е спечелил на зарове и го попита дали са истински. Отговориха му, че са толкова истински, колкото парите в монетния двор. След това Ханк развали

стотачката и върна десетте долара на Джексън, който беше повярвал в умението му.

Но този път се решаваше целият му живот.

Това бяха всичките пари, които притежаваше. Всичко, което бе спестил за пет години работа при господин Х. Ексъдъс Клей, погребалния агент. Не ги беше намерил на улицата. Той шофираше катафалките на погребенията, откарваше преди това покойниците до дома, чистеше параклиса, миеше труповете и метеше залата за балсамиране, мъкнеше кофите със съсирена кръв, изрязана плът и разложени вътрешности.

Целият аванс, който успя да измъкне от господин Клей. Всичките пари, които успя да вземе назаем от приятелите си. Заложи всичките си хубави дрехи, златния си часовник, иглата за вратовръзка с фалшив диамант и златния пръстен с инициали, намерен в джоба на един мъртвец. Страхуваше се да не се случи нещо непредвидено.

— Не се тревожа — каза той. — Просто съм изнервен. Не искам да ни хванат.

— Как ще ни хванат, миличък? Никой няма представа какво правим тук.

Ханк затвори фурната и запали газта.

— Богат човек ще те направя сега, Джексън.

— Да благодарим на бога! Амин! — каза Джексън и се прекръсти.

Той не бе католик. Числеше се към Първата баптистка църква в Харлем. Беше много религиозен младеж. Винаги щом имаше някакви неприятности, се кръстеше за всеки случай.

— Седни, миличък! — каза Имабел. — Краката ти треперят.

Джексън седна до масата и впери поглед в печката. Имабел застана пред него и силно притисна главата му към гърдите си. Ханк погледна часовника си. Джоуди стоеше отстрани със зяпнала уста.

— Не е ли готово вече? — попита Джексън.

— Още само една минута — каза Ханк и отиде до чешмата да пийне вода.

— Тая минута няма ли да свърши? — попита Джексън.

В същия миг печката гръмна с такава сила, че изби вратата.

— Гръм и мълнии! — извика Джексън и скочи от стола, сякаш гащите му се бяха подпалили.

— Внимавай, миличък! — изпищя Имабел и така здраво се вкопчи в Джексън, че го блъсна и той падна на пода по гръб.

— Спрете в името на закона — изкрещя непознат глас.

Висок слаб чернокож с присъщата за ченге смръщена физиономия връхлетя в кухнята. В дясната си ръка държеше пистолет, а в лявата — златна значка.

— Щатски шериф! Който мръдне, стрелям!

По всичко личеше, че ще го направи.

Кухнята се бе изпълнила с пушек и задушлива миризма на черен барут. От печката изтичаше газ. Обгорените от експлозията във фурната картонени тръбички се търкаляха по пода.

— Полиция! — изпищя Имабел.

— Разбрах! — извика Джексън.

— Да се махаме! — изкрещя Джоуди. Препъна шерифа, той се блъсна в масата, а Джоуди се втурна към вратата. Ханк го беше изпреварил и Джоуди се измъкна, като почти го възседна. Шерифът лежеше, проснат върху масата.

— Бягай, миличък! — каза Имабел.

— Не ме чакай! — отвърна Джексън.

Той бе застанал на четири крака и се мъчеше да се изправи. Но Имабел побягна към вратата с такава скорост, че се препъна в него и отново го събори.

Преди шерифът да успее да се изправи, тримата бяха избягали.

— Не мърдай! — кресна той на Джексън.

— Не мърдам, шефе!

Когато най-сетне стъпи на краката си, шерифът грубо дръпна Джексън да се изправи и щракна чифт белезници около китките му.

— Опитвате се да ме изработите, а? Десет годинки ще получиш за това.

Лицето на Джексън доби сивия цвят на военен кораб.

— Нищо не съм направил, шефе. Кълна се в бога.

Джексън бе учил в негърски колеж в Юга, но винаги когато бе развълнуван или уплашен, започваше да говори на родния си диалект.

— Седни и си затваряй устата! — заповяда шерифът.

Спря газта и започна да събира картонените тръбички за доказателство. Отвори една, извади съвсем новичка банкнота от сто долара и я вдигна към светлината.

— Подправена десетачка. Знаците още си личат.

Джексън понечи да седне, но внезапно се спря и го удари на молба.

— Не съм го направил аз. Кълна се в бога. Бяха тия двамата, дето избягаха. Аз само влязох в кухнята да пия вода.

— Не ме лъжи, Джексън. Познавам те. Имам доказателства срещу тебе. От няколко дни ви наблюдавам и тримата, фалшификатори такива.

Очите на Джексън се напълниха със сълзи, толкова бе уплашен.

— Слушай, шефе! Кълна се в бога, че нямам нищо общо с тая работа. Дори не зная как се прави. Ханк, ниският, който избяга, е фалшификаторът. Само той има такава хартия.

— Ти не се тревожи за тях! И те ще ми паднат в ръчичките. А тебе вече съм те хванал и ще те отведа в ареста. Предупреждавам те, че всичко, което кажеш пред мен, ще се използува срещу тебе в съда.

Джексън се свлече от стола и падна на колене.

— Пусни ме този път! — Сълзи потекоха по лицето му. — Само този път! Никога не съм бил задържан. Аз съм вярващ човек, честен съм. Признавам, че дадох парите на Ханк, за да ги подправи, но не аз, а той наруши закона. Направих това, което всеки би направил, ако му се удаде възможност да спечели куп пари.

— Джексън, изправи се и понеси наказанието си като мъж! — заповяда шерифът. — Виновен си, колкото и останалите. Ако не му беше дал десетачките, Ханк нямаше да ги направи на стотачки.

Джексън си представи как излежава десет години в затвора. Десет години раздяла с Имабел. Живееше с нея само от единадесет месеца, но вече не можеше без нея. Щяха да се оженят веднага щом тя получи развод от оня тип от Юга, за когото все още бе омъжена. Ако го вкарат за толкова дълъг срок в затвора, през това време тя сигурно ще си намери друг и ще го забрави безвъзвратно. Ще излезе от затвора съсухрен старец на тридесет и осем години. Никой няма да го вземе на работа. Никоя жена няма да го пожелае. Ще се превърне в скитник, изгладнял и мършав, ще проси по улиците на Харлем, ще спи по входовете и ще се налива с ракия, за да се постопли. За това ли мама Джексън бе отгледала син, нима се бе борила да го прати в негърския колеж, за да стане каторжник? Просто не биваше да се остави да го приберат.

Джексън прегърна краката на шерифа.

— Имай милост към един беден грешник! Зная, че сбърках, но не съм престъпник. Просто ме убедиха да се хвана с тази работа. Приятелката ми искаше ново палто, искахме да си купим собствена къща, може би и кола. Просто се поддадох на изкушението. И ти си черен като мен и трябва да ме разбереш. Откъде можем ние, бедните чернокожи, да вземем пари?

Шерифът го разтърси да се изправи на крака.

— По дяволите! Стегни се бе, човек! Иди да пиеш вода! Аз не съм господ, та да ми се молиш така.

Джексън отиде до чешмата и изпи една чаша вода. Плачеше като дете.

— Смили се! Имай поне капка милост и човещина! В тази история изгубих всичките си пари. Това наказание не е ли достатъчно? Трябва ли да ида и в затвора?

— Джексън, ти не си първият, когото задържам за престъпление. Представи си, че пускам всеки, когото заловя. Какво ще стане с мен? Безработен. Съсипан и гладен. Скоро след това самият аз ще се намеря от другата страна на закона — един престъпник.

Джексън гледаше суровото кафяво лице на полицая, коварните му и подли очи. Разбра, че у него няма пощада. Когато цветнокож мине на страната на закона, загубва всякакво християнско милосърдие, мислеше си той.

— Шефе, ще ти дам двеста долара, ако ме пуснеш — предложи той.

Полицаят изгледа мокрото лице на Джексън.

— Не би трябвало да го правя. Но виждам, че си честен човек, подведен от една жена. И понеже си черен като мен, този път ще те пусна. Давай двестате долара и си свободен.

За Джексън единственият начин да намери двеста долара в този момент беше да ги открадне от шефа си. Господин Клей винаги държеше две-три хиляди в сейфа. Никак, наистина никак не му се искаше да краде от него. Никога досега не бе откраднал нито цент. Беше честен човек, но нямаше друг начин да се измъкне от тоя капан.

— Тук нямам пари. В погребалното бюро са, там, където работя.

— Тогава ще те откарам с колата. Но трябва да ми дадеш честната си дума, че няма да се опиташ да офейкаш.

— Аз не съм престъпник — възпротиви се Джексън. — Няма да избягам, кълна се. Просто ще вляза да взема парите и ще ти ги донеса.

Шерифът отключи белезниците и му направи знак да тръгва. Слязоха по стълбите на четирите етажа и се озоваха на Осмо Авеню, пред фасадата на жилищната сграда. Шерифът посочи един очукан черен форд.

— Нали виждаш, и аз самият съм беден човек.

— Да, сър, но не колкото мен, защото не само че нямам нито цент, ами съм и на червено.

— Късно е, Джексън, да си мислил по-рано.

Качиха се в колата, поеха на юг по 134-а улица, след кръстовището с Ленъкс Авеню завиха на изток и спряха пред погребалното бюро на Х. Ексъдъс Клей.

Джексън слезе от колата и безшумно се заизкачва по каменните стъпала, настлани с червена гума, влезе в старата каменна сграда през остъклената врата със спуснати завеси и надникна в едва осветения параклис, където трима мъртъвци бяха изложени в отворени ковчези.

Смити, другият шофьор и общ работник, безмълвно прегръщаше някаква жена на една от скамейките, тапицирана с червено кадифе, подобна на ония, върху които лежаха ковчезите. Изобщо не бе чул влизането на колегата си.

Джексън мина покрай тях безшумно, на пръсти, и пое по коридора към килера. Взе една бърсалка за прах и парцал и отново на пръсти се отправи към канцеларията в предната част на зданието.

Всеки следобед по това време, ако нямаше погребение, господин Клей си дремваше на дивана в канцеларията. Маркъс, който се занимаваше с балсамирането, трябваше да пази наоколо, но той винаги се измъкваше към бара на Смол на ъгъла на 135-а улица и Седмо Авеню.

Джексън безшумно отвори вратата на кабинета, влезе вътре на пръсти, подпря бърсалката до стената и започна да чисти праха по малкия черен сейф в ъгъла до едно старомодно бюро с подвижен капак. Вратата на сейфа бе затворена, но не бе заключена.

Господин Клей лежеше на една страна с лице към стената. На слабата светлина от лампиона, който светеше непрекъснато до прозореца към улицата, той приличаше на избягал от музея експонат.

Беше дребен възрастен мъж, с лице като пергамент, избледнели кафяви очи и дълга сива бухнала коса. Традиционното му облекло бе фрак, двуредна гълъбовосива жилетка, раирани панталони, висока яка, вратовръзка „Аскот“, украсена със сива перлена игла, и пенсне, завързано на дълга черна панделка, прихваната към жилетката.

— Ти ли си, Маркъс? — попита изведнъж той, без да се обръща.

Джексън едва не подскочи.

— Не, сър, аз съм, Джексън.

— Какво правиш тук, Джексън?

— Ами чистя праха, господин Клей — отвърна той, като отваряше вратата на сейфа.

— Мислех, че днес следобед не си на работа.

— Да, сър, но се сетих, че роднините на Уилямс ще дойдат довечера при тленните останки на своя покойник, а пък нали искахте всичко да е тип-топ дотогава.

— Не се престаравай, Джексън — сънливо каза господин Клей. — Нямам намерение да ти увелича заплатата.

Джексън направи усилие да се засмее.

— Ама че се шегувате, господин Клей. Все ми е едно, защото приятелката ми не си е вкъщи. Отишла е на гости.

Докато говореше, Джексън отвори и вътрешната врата на сейфа.

— И аз си помислих, че такава ще е работата — измърмори господин Клей.

В преградата, където държаха парите, бяха надиплени двадесетдоларови банкноти на купчета по пет броя.

— Ха-ха, ама че се шегувате, господин Клей — каза Джексън, извади пет купчета и ги пъхна в страничния джоб на панталона си. Събори дръжката на бърсалката, за да изтрака, докато затваряше двете врати на сейфа.

— Господи, трябва да ми простиш, нямам друг изход — промълви Джексън и добави на висок глас: — Сега ще помета стълбите.

Господин Клей не отговори.

Джексън отиде на пръсти до килера, прибра бърсалката и парцала и безшумно се измъкна към входната врата. Смити и жената все още се наслаждаваха на живота.

Джексън излезе тихо и слезе по стълбите към колата. Извади две от купчетата, като ги държеше така, че да не се виждат, и ги пъхна през отворения прозорец в ръцете на шерифа.

Шерифът ги сложи на седалката между краката си, за да ги преброи. После кимна и ги мушна във вътрешния джоб на палтото си.

— Това да ти е за урок — каза той. — От престъпления печалба няма.

ГЛАВА ВТОРА

Веднага щом шерифът потегли, Джексън хукна да бяга. Знаеше, че като се събуди, господин Клей най-напред ще преброи парите си. Не защото се страхуваше, че някой ще му ги открадне. Винаги имаше някой дежурен. Просто по навик. Той си броеше парите, преди да заспи и след като се събуди, когато отключваше сейфа и когато го заключваше. Когато нямаше работа, ги преброяваше по петнадесет-двадесет пъти на ден.

Джексън знаеше, че господин Клей ще започне да разпитва персонала, когато открие, че липсват петстотинте долара. Нямаше да повика полиция, докато не е абсолютно сигурен кой е откраднал парите му. Щеше да постъпи така, защото вярваше в духове. Даваше си сметка, че ако някога духовете започнат да прибират парите, които бе измъкнал от родствениците им, той ще стигне до просяшка тояга.

Джексън знаеше, че след това господин Клей ще отиде да го търси в жилището му.

Бе притиснат натясно, но не бе загубил ума си от страх. Само господ да му даде достатъчно време, за да намери Ханк и да го накара да направи тристате долара три хиляди, тогава сигурно ще успее да върне парите в сейфа, преди господин Клей да го е заподозрял.

Но най-напред трябваше да развали двадесетдоларовите банкноти на по десетдоларови. Ханк не можеше да подправя двадесетачки просто защото не съществуват двестадоларови банкноти.

Изтича надолу към Седмо Авеню и влезе в бара на Смол. Маркъс го забеляза. Джексън не искаше да го виждат, че разваля парите. Влезе от едната врата, излезе от другата и побягна по улицата към „Червения петел“. В касата имаха само шестнадесет банкноти по десет долара. Джексън ги взе и тръгна да излиза. Един от клиентите го спря и му развали останалите.

Джексън излезе на Седмо Авеню и се затича по 142-ра улица към къщи. Все се подхлъзваше и се пързаляше по заледените тротоари и

изведнъж му дойде наум, че не знае къде да търси Ханк. Имабел се бе запознала с Джоуди у сестра си в Бронкс.

Сестра й Марджи й бе казала, че той познавал някого, който можел да подправя пари. Имабел бе завела Джоуди да поговорят за това с Джексън. Джексън поиска първо да направят опит, тъй че Джоуди се свърза с Ханк.

Джексън бе сигурен, че Имабел знае къде да намерят ако не Ханк, то поне Джоуди. Бедата бе, че не знаеше къде е Имабел.

Спря се на отсрещния тротоар, за да види дали кухнята свети. Беше тъмно. Опита се да си спомни дали той, или шерифът бяха изгасили лампата. Всъщност нямаше никакво значение. Ако хазяйката се бе върнала от работа, нямаше начин да не е в кухнята и да не вилнее като хала.

Джексън мина откъм фасадата на жилищната сграда и изкачи четирите етажа. Ослуша се пред входната врата на квартирата. Отвътре не се чуваше нищо. Отключи и се шмугна безшумно. Не чу никакви стъпки. Отправи се на пръсти към своята стая и затвори вратата след себе си. Имабел не беше се върнала.

Джексън не се тревожеше за нея. Имабел можеше сама да се грижи за себе си. Но той, той нямаше време.

Докато се двоумеше дали да чака тук или да излезе да я търси, той чу, че външната врата се отключва. Някой влезе в коридора, затвори вратата и заключи. Стъпките се приближаваха. Първата врата на коридора се отвори.

— Клод! — извика сприхав женски глас.

Отговор не последва. Стъпките прекосиха коридора. Джексън чу, че се отваря отсрещната врата.

— Господин Кейнфийлд!

Хазяйката извикваше имената поред.

— Едва ли бог е създал по-зла жена от тая — промърмори Джексън. — Сигурно я е създал по погрешка.

Отново се чуха стъпки. Джексън бързо пропълзя под леглото, без да сваля палтото и шапката си. Чу, че вратата се отваря.

— Джексън!

Той усещаше как погледът й оглежда стаята. Чу, че тя се опитва да отвори големия куфар на Имабел.

— Тоя куфар го държат заключен през цялото време — промърмори си тя. — Живеят в грях. И той, и оная жена. А той ми твърди, че бил християнин. Ако Христос знаеше какви християни са се навъдили тук, в Харлем, щеше да се покачи отново на кръста и да започне всичко отначало.

Джексън я чу да се отдалечава към кухнята, изтърколи се изпод кревата и се изправи на крака.

— Милостиви господи! — чу я да възкликва. — Някой е гръмнал чисто новата ми печка.

Джексън излезе на покрива и се втурна към покрива на съседната сграда, подмина един гълъбарник и откри, че вратата към стълбището е отключена. Спусна се надолу като подскачаща топка, но се спря на изхода към улицата, за да разузнае обстановката.

Хазяйката надничаше от входа на другата сграда. Той се дръпна назад, преди тя да го забележи, и изкосо продължи да наблюдава тротоара.

Видя личната кола на господин Клей — закрит кадилак — да се появява иззад ъгъла и да спира до тротоара. Караше го Смити, другият шофьор. Господин Клей слезе от колата и влезе в сградата.

Джексън знаеше, че търсят него. Обърна се и хукна през фоайето към черния изход. Отзад имаше малък циментиран двор с високи бетонни стени, пълен с боклукчийски кофи и отпадъци. Опря до стената една полупразна кофа и се покатери, при което му хвръкна средното копче на палтото. Озова се в задния двор на сградата, която гледаше към 142-ра улица. Изтича през входа и сви към Седмо Авеню.

В същата посока се появи свободно такси. Тон му махна. Налагаше се да развали една от десетдоларовите банкноти, а това щеше да му струва сто долара, но нямаше как. Трябваше да се бърза.

Шофьорът бе чернокож младеж. Джексън му каза адреса на сестрата на Имабел в Бронкс. Чернокожото момче направи обратен завой по заледената улица, сякаш много обичаше да се пързаля, и подкара като лудо.

— Бързам — каза Джексън.

— Та нима аз не бързам? — извика момчето през рамо.

— Да, но аз не бързам за небето.

— Няма да отидем на небето.

— Точно това ме плаши.

Момчето никак не го беше грижа за Джексън. Скоростта го окриляше и то се чувствуваше силно като Джо Луис[1]. Дългите му ръце обвиваха волана, голямото му стъпало натискаше докрай газта и то си мечтаеше туй дяволско десото да може да отлети от тая шибана земя.

Марджи живееше в един апартамент на Франклин Авеню. Обикновено дотам се стигаше за тридесет минути, черното шофьорче успя за осемнадесет, но през целия път Джексън си гризеше ноктите.

Мъжът на Марджи не се бе върнал от работа. Тя приличаше на Имабел, само дето имаше по-почтен вид. Когато Джексън пристигна, тя си изправяше косата и жълтеникавите й очи го стрелнаха злобно, задето я обезпокои. В къщата миришеше, като че ли са пърлили прасе.

— Имабел да е тук? — попита Джексън, като бършеше потта от челото и лицето си и подръпваше дъното на панталоните си.

— Не, няма я. Защо не звънна по телефона?

— Не знаех, че имате телефон. Кога ви го прекараха?

— Вчера.

— Не сме се виждали от вчера.

— Така ли?

Тя се върна в кухнята, където се нагорещяваха на огъня машите й за изправяне на коса.

— А знаеш ли къде може да е?

— Кой къде може да е?

— Имабел!

— А-а, Имабел ли? Как бих могла да зная, щом ти не знаеш? Нали ти живееш с нея?

— А да знаеш тогава къде мога да намеря Джоуди?

— Джоуди? Кой е пък тоя Джоуди?

— Не му зная фамилията — тоя човек, дето ви е казал, на теб и на Имабел, за другия, дето прави пари.

— И за какво ги прави тия пари?

Джексън започна да се вбесява.

— За харчене, ето за какво. От един долар прави десет, а от десет долара — сто.

Тя се извърна от печката към него и го изгледа.

— Ти пиян ли си? Ако си пиян, махай се и ела, когато изтрезнееш!

— Не съм пиян. Ти приказваш, като че ли си пияна. Имабел се е запознала с тоя човек в твоята къща.

— В моята къща? С човек, който подправя десет долара на сто? Ако не си пиян, тогава си откачил. Ако познавах такъв човек, той и досега щеше да е тук, прикован във вериги към пода, и щеше да работи, докато му се изпоти задникът.

— Не ми е до шеги!

— Мислиш, че се шегувам, така ли?

— Имам предвид другия — Джоуди. Той познава човека, който подправя парите.

Марджи взе машата и я прекара през къдравата си червеникава коса. От изгорените кичури се вдигна пушек и се чу звук, като че ли цвърчат пържоли.

— По дяволите! Заради тебе си изгорих косата! — гневно извика тя.

— Извинявай, но работата е важна.

— Искаш да кажеш, че косата ми не е важна, така ли?

— Не, не искам да кажа това. Искам да кажа, че трябва да намеря Имабел.

Марджи заразмахва горещото желязо като бухалка.

— Джексън, моля те, разкарай се и ме остави на мира! Ако Има ти е казала, че е срещнала някой си Джоуди в моя дом, просто те е излъгала. И ако досега не си разбрал, че тя е една лъжлива кучка, значи си тъпак.

— Не бива да говориш така за сестра си. И нямам нужда от това сведение.

— Абе кой те е викал тук, че да ми досаждаш? — кресна Марджи.

Джексън сложи шапката си и тръгна раздразнен и обиден. Почувствува се натясно и започна да го обзема ужас. До сутринта трябваше да има подправените пари, иначе щеше да е на път за затвора. Но не знаеше къде другаде да търси Имабел. Беше се запознал с нея на годишния бал на погребалните бюра в зала „Савой“ преди година. Наемаха я на ден да върши домашната работа на белите семейства в центъра на града и нямаше постоянен приятел. Започнаха да излизат заедно, но това се оказа доста скъпо, тъй че тя се премести при него.

Нямаха близки приятели. Нямаше къде да се скрие. Тя не обичаше да се сближава с хората и не искаше да знаят прекалено много за нея. Самият той не знаеше почти нищо. Само че е някъде от Южните щати.

Но Джексън беше готов да заложи главата си, че Имабел му е вярна. Само дето бе наплашена от нещо, но той не знаеше от какво. Това го тревожеше. Може да се бе изплашила много от шерифа и да изчезне за два-три дни. Утре би могъл да се обади по телефона на белите семейства, които я наемаха, за да разбере дали се е явила на работа. Но тогава щеше да бъде много късно. Тя му трябваше сега, за да го свърже с Ханк, който щеше да подправи парите му, иначе и двамата щяха да загазят.

Отби се в един магазин, в който имаше телефон, и позвъни на хазяйката, но постави носната си кърпа върху слушалката, за да не се познава гласът му.

— Там ли е Имабел Джексън, госпожо?

— Познах те, Джексън! Не можеш да ме изиграеш — разкрещя се хазайката в телефонната слушалка.

— Никой не се опитва да ви изиграе, госпожо! Просто попитах дали Имабел Джексън е вкъщи.

— Не, няма я, Джексън, но ако я бях заварила тук, досега щеше да е в затвора, където ще се намериш и ти, щом те пипне полицията. Да ми гръмнеш съвсем нова печка, да ми разбъркаш цялата къща и да откраднеш парите на шефа си, приготвени за погребенията на покойниците, и бог знае още какво, да се обаждаш тук и да се представяш за някой друг, като си мислиш, че няма да позная гласа ти, като че ли малко съм те слушала да ме молиш да си платиш наема другата седмица. Да ми докараш оная мулатка, и да ми разсипеш къщата за всичките добрини, които съм ти направила!

— Не се опитвам да преправя гласа си. Малко нещо съм за газил, това е всичко.

— Няма защо да ми го казваш, загазил си повече, отколкото предполагаш.

— Ще ти платя печката.

— Ако не ми я платиш, ще те пратя отвъд затвора.

— Не се тревожи. Утре ще ти платя рано-рано.

— Утре съм на работа.

— Ще ти платя веднага щом се върнеш от работа.

— Ако дотогава не си в затвора. Какво си откраднал от господин Клей?

— Нищо не съм откраднал. Исках да те помоля, когато Имабел се прибере, да й предадеш, че трябва да се свърже с Ханк…

— Тя да ми дойде, или пък ти, който от вас двамата се прибере довечера, и ако не носи сто петдесет и седем долара и деветдесет и пет цента да ми плати печката, няма да може да се свърже с никого, само със съдията утре сутринта.

— И това ми било християнка! — ядосано каза Джексън. — Загазили сме, а ти…

— Има ли по-лош християнин от тебе? — крещеше тя. — Крадец, лъжец! Живееш в грях! Съсипа ми печката! Ограбваш мъртъвците! И господа заблуждаваш дори.

Така силно тръшна слушалката, че ухото на Джексън пропищя.

Той излезе от будката, като бършеше потта от главата си и кръглото си, лъснало черно лице.

— И това ми било християнка! — промърмори Джексън. — Същински дявол рогат!

Спря се на ъгъла, все още гологлав, та да му се поразхлади мозъкът. Не му оставаше нищо друго, освен да се помоли. Махна на едно такси и пое по обратния път до къщата на изповедника си на 139-а улица в Шугър Хил.

Преподобният Гейнис бе едър на ръст негър с мощен глас и силна вяра. Вярваше в мъките на ада с всичките му пламъци и мирис на сяра и нямаше милост към грешниците, които той не можеше да вкара в правия път. Щом не искат да се покаят, да приемат бога, да ходят на църква и да живеят праведно, нека се пържат в пъкъла. Не може да си хем тъй, хем инак. Не може да си християнин в неделя и да прегрешаваш шест дни в седмицата. Такива хора сигурно вземат господа за глупак.

Когато Джексън пристигна, изповедникът пишеше проповедта си. Но я остави настрана заради такъв добър енориаш.

— Добре дошъл, братко Джексън! Какво те води в дома на божия пастир?

— Загазил съм, преподобни.

Преподобният Гейнис заопипва гарнирания със сатен ревер на синьото си домашно сако. Диамантът на средния му пръст проблесна.

— Жена ли? — ласкаво попита той.

— Не, сър. Моето момиче ми е вярно. Получи ли развод, веднага ще се оженим.

— Не отлагай, братко! Прелюбодействието е смъртен грях.

— Не можем да направим нищо, докато тя не намери мъжа си.

— Пари ли?

— Да, сър.

— Откраднал ли си, братко Джексън?

— Не точно. Просто страшно ми трябват, а ще си помислят, че съм ги откраднал.

— Аха, да, разбирам — каза преподобният Гейнис. — Да се помолим, Джексън.

— Да, сър, и аз това искам.

Коленичиха един до друг на килима. Преподобният Гейнис започна пръв да се моли, а Джексън му пригласяше.

— Господи, помогни на нашия брат да превъзмогне трудностите.

— Амин! — каза Джексън.

— Помогни му честно да спечели парите, който му трябват.

— Амин!

— Помогни на момичето му да намери мъжа си, за да получи развод и да заживее почтено.

— Амин!

— Благослови всички бедни грешници в Харлем, които срещат същите трудности, не могат да се оженят и нямат пари.

— Амин!

Икономката на преподобния Гейнис почука на вратата и подаде глава.

— Вечерята е готова, преподобни — каза тя. — Госпожа Гейнис вече е на масата.

Преподобният Гейнис каза „амин“, на Джексън не му оставаше нищо друго, освен да повтори като ехо „амин“.

— Господ помага на тия, които си помагат сами, братко Джексън — каза преподобният Гейнис и побърза да отиде на вечеря.

Джексън се почувствува много по-добре. Паническият страх бе отминал и той започна да разсъждава с главата, а не с краката си.

Главното бе господ да е на негова страна. Вече си мислеше, че той го е изоставил.

На Седмо Авеню хвана такси, стигна до 125-а улица и сви към „Последната дума“ — едновременно салон за лъскане на обувки и магазин за грамофонни плочи на ъгъла на Осмо Авеню, където се разиграваше и незаконна лотария.

Заложи деветдесет долара на числа[2] за вечерните издания по пет долара на всяко. Заложи на „пари“, „късмет“, „щастие“, „истинска любов“, „всичко ще се оправи“, „злато“, „сребро“, „диаманти“, „долари“, „уиски“. За всеки случай заложи и на „затвор“, „смърт“, „нещастие“, „изневяра“, „препятствие“, „неуспех“, „тревоги“. Искаше да е сигурен в съдбата си.

Докато обявяваше избраните числа зад огромните плакати на Бах и Бетховен, момичето, което продаваше истинската стока, пускаше плочи с рокендрол по желание, а ваксаджиите лъскаха обувките в такт с музиката. Краката на Джексън поеха ритъма и започнаха да изписват стъпки, сякаш нямаха представа какво става в главата му.

Изведнъж Джексън почувствува, че ще му провърви. Изостави надеждата да намери Ханк. Престана да се тревожи за Имабел. Имаше чувството, че ще хвърли четири поредни четворки.

— Ей, знаеш ли, че ми е гот — обърна се той към ваксаджийчето.

— Много хубаво не е на хубаво, чичка — каза момчето.

С упование в бога Джексън се отправи към игралната зала на 126-а улица, на две крачки от тук.

---

[1] Джо Луис (1914–1980 г.) — американски боксьор. — Б.пр. ↑

[2] Незаконна лотария с числа във вестници, списания и други. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Джексън изкачи три етажа и почука на една червена врата в ярко осветения коридор. Металният диск на кръгла шпионка се отмести. Отвътре го виждаха, но той не можеше да види лицето, което го наблюдаваше.

Вратата се отвори. Джексън влезе в една обикновена кухня.

— Зарове или мадами? — попита пазачът.

— Зарове — каза Джексън.

Пазачът го претърси, взе нокторезачката му с декоративното ножче и я постави на кухненската полица до няколко ножа и пистолета, който не бяха шега работа.

— Какво мога да им направя с това? — възпротиви се Джексън.

— Можеш да им избодеш очите.

— Острието е толкова късо, че няма да пробие дори клепачите.

— Абе я не се разправяй, ами тръгвай към последната врата вдясно — прекъсна го пазачът и се облегна на касата на вратата.

На нея имаше три хлабави пирона и когато пазачът ги натиснеше, лампите в салона, спалните и игралната зала премигваха. Един път — за нов посетител, два пъти — за полицията.

Друг пазач му отвори вратата на игралната зала отвътре, затвори и заключи след него.

В средата на залата имаше маса за билярд, а на една от стените — поставка с наредени топки и щеки. Играчите се бяха струпали около масата под ярката светлина на ниско спуснатия абажур. Крупието стоеше от едната страна на масата и с лопатката прибираше и подаваше заровете и залаганията. Срещу него седеше банката на висок стол с поставка отпред, сменяше суха пара за чипове и прибираше своя дял. На всяко залагане до пет долара вземаше по една четвърт, а над пет долара — по петдесет процента.

Залозите се събираха в двата края на масата от Бала Долари — дебел плешив мулат, и от Аби Евреина — бял с посивяла коса.

Тук ставаше най-голямата игра на крапс[1] в Харлем.

Джексън познаваше по физиономия всички известни играчи. Това бяха видните личности на Харлем. Коня, Опасния и Пилето бяха професионални комарджии; Ширата, Брилянта, Сухото и Готиния бяха сводници; доктор Хендерсън бе зъболекар; господин Фут разиграваше лотария с числа.

Хвърляше Коня. Разклати заровете в шепата на лявата си ръка и ги хвърли с дясната. Те се търкулнаха с еднаква скорост върху зелената кадифена покривка като двама жребци в равностойна серия, прескочиха чертата по средата на масата и се спряха на четири и три.

— Четири-три-ии, къде си ти — провикна се крупието и прибра заровете с лопатката. — Седем! Губи!

Брилянта се пресегна към парите си. Балата прибра всичките залози при него. Аби прибра една част, а с другите плати.

— Ще продължаваш ли? — попита крупието.

Коня поклати глава. Можеше да плати долар и да продължи с още три хвърляния.

— Следващият добър играч, моля-я-я! — провикна се крупието и погледна Джексън. — Ей, ти, дебелия, колко ще заложиш, а, черньо?

— Десетачка.

Джексън хвърли една банкнота от десет долара и още петдесет цента в кръга. Коня покри залога. Залаганията започнаха. Крупието хвърли чифт черни зарове с бели точки към Джексън, който ги улови, задържа ги в шепата си, поднесе ги към устата си и им заговори:

— Само ме измъкнете от тая каша и нищо друго не искам.

Прекръсти се, после разклати заровете, за да ги загрее.

— Пускай ги, праведнико — каза крупието. — Какво си ги стиснал като бебе цицата на майка си. Пусни ги да се търкалят на воля зад стобора.

Джексън ги хвърли. Те заподскачаха по зеленото като подплашени зайчета, прескочиха чертата като чевръсти кенгурута, втурнаха се към Аби буйно като полудели бичета, изтощиха се и спряха на шест и пет.

— Чисто единайсет! — провикна се крупието. — Единайсет — взето от небето! Печели!

Джексън пусна парите си в движение — заложи двадесетте долара и отново хвърли единадесет, но загуби четиридесетте долара с две единици. Заложи нови десет долара, направи седмица, заложи

двадесетте и направи още една седмица, заложи четиридесетте и хвърли крап.[2] Вече бе двадесет долара на червено. Избърса потта от лицето и главата си, съблече палтото си и го закачи заедно с шапката на закачалката, откопча двуредната жилетка на костюма си от изпечен черен плат и зашепна на заровете: „Зарчета, моля ви се, със сълзи ви се моля, със сълзи колкото карпузи.“

Отново заложи десет долара, хвърли три пъти подред крап и помоли крупието да смени заровете.

— Тия нещо не ме харесват — каза той.

Крупието му подаде едни бели зарчета с черни точки, които бяха леденостудени. Джексън ги постопли до слабините си и след това хвърли четири последователни единадесетки. Насъбраха се осемдесет долара. Прибра петдесетте, които бе загубил, и заложи останалите тридесет. Излезе четворка, той прибра още петдесет долара и заложи десет.

— С яд комар не се играе, със страх не се печели — напяваше крупието.

Тия, които залагаха, не очакваха, че Джексън ще спечели отново и заложиха на „губи“. Той хвърли шестица и единица.

— Кой ще хвърля, моля-я-я! — пропя крупието. — Залагаш много, печелиш много!

Заровете бяха предадени на следващия играч.

До полунощ Джексън беше спечелил сто и осемдесет долара. Имаше общо триста седемдесет и шест, но му трябваха шестстотин петдесет и седем долара и деветдесет и пет цента — петстотин, които бе откраднал от господин Клей, и сто петдесет и седем и деветдесет и пет цента — за печката на хазяйката.

Излезе от игралния дом и се върна в „Последната дума“, за да види дали е улучил на числа. Последната дума за тая нощ бе 919 — смърт.

Отново отиде при заровете.

Молитвено им зашепна, заувещава ги. „Сърцето ме боли, като че ли го режат с хиляди ножчета за бръснене, мъката ми е необятна като океана, тежко ми е, сякаш Скалистите планини са легнали на гърба ми.“

За втори път дойде ред да хвърля заровете и той свали сакото си. Ризата му бе вир-вода. Панталоните го жулеха в слабините. А когато за

трети път дойде неговият ред, Джексън смъкна тирантите от раменете си и те виснаха надолу покрай краката му.

Едва ли някой е правил толкова много седмици и единадесетици на крапс, колкото улучи Джексън. Но той хвърли много повече пъти крап, двойки, тройки и дванадесетици, отколкото чисти седмици и единадесетици. А както е известно на всички добри играчи на тази игра, точно креповете те свършват.

Зазоряваше се, когато играта приключи. Джексън беше вътре. Бе останал без пукната пара. Взе назаем петдесет цента от игралния дом и се помъкна бавно към снекбара на хотел „Тереза“. Купи две понички и чаша кафе за тридесет цента и остана на бара.

Очите му бяха изцъклени. Черната му кожа бе станала пепелявосива. Беше смазан от умора, сякаш бе вадил камъни с впряг мулета.

— Изглеждаш като пребит — каза продавачът.

— Идва ми да легна и да не стана — изплака Джексън.

Продавачът го гледаше как преглъща поничките и кафето.

— Май крапсът те е опропастил.

— Опропасти ме — призна Джексън.

— Личи си. Богат ли си — покой нямаш, беден ли си — хляб нямаш.

Джексън погледна часовника на стената, а той му отмерваше: „Бър-зай, бър-зай.“ Господин Клей излизаше от дома си точно в девет часа. Ако искаше да спаси кожата си, трябва да е там с парите и да намери начин да ги мушне в сейфа, преди господин Клей да го отвори.

Имабел можеше да намери пари, но не му се искаше да я кара. Това означаваше тя да извърши нещо нечестно.

Влезе във фоайето на хотела и позвъни в квартирата.

В тоя час фоайето на хотел „Тереза“ бе напълно притихнало, като се изключат няколкото черноработници, които трябваше да бъдат в града преди осем часа и бързаха към ресторанта на хотела за сутрешната си порция бекон и овесени ядки.

Хазяйката се обади.

— Имабел прибра ли се? — попита той.

— Твоята никаквица е в затвора, където е и твоето място — отговори тя злобно.

— В затвора! Как така?

— Малко след като ти се обади снощи, един шериф я доведе и каза, че е задържана. Търсеше и теб и ако знаех къде си, щях да му кажа. И двамата сте обвинени във фалшифициране.

— Шериф? Задържана? Той как изглеждаше?

— Каза, че го познаваш.

— Направи ли й нещо?

— Отведе я в затвора, какво друго да направи. Конфискува й куфара, взе го, в случай че не те открие.

— Куфара й? — Джексън бе толкова поразен, че едва говореше. — Конфискувал й го? И го отнесъл?

— Ами че да, любовнико… А пък като те открие…

— Боже мой! Конфискувал й куфара! Каза ли името си?

— Не ме питай повече! Нямам намерение да ти помогна да избягаш и да се забърквам в тая каша.

— В тебе няма нищо християнско — каза Джексън и бавно постави слушалката.

Тежко се отпусна по стената на телефонната кабина. Струваше му се, че е попаднал сред движещи се пясъци, напънеш ли се да се измъкнеш, затъваш още повече.

Не можеше да си обясни как шерифът е пипнал куфара на Имабел, как е разбрал какво има в него — освен да я е изплашил толкова много, че да му е казала. А това означаваше, че Имабел е загазила.

Бедата бе, че Джексън не знаеше къде да го търси. Нямаше представа къде може да е отмъкнал Имабел. Не му се вярваше да я е отвел в затвора, защото целта му беше да им измъкне колкото е възможно повече пари. Нямаше да отнесе и куфара й в затвора, ако очакваше да получи нещичко и за себе си. Но Джексън не знаеше как да открие следите му. И ако го открие, какво да направи, за да спаси куфара.

Застанал насред безлюдния тротоар пред хотел „Тереза“, Джексън се напрягаше да измисли някакъв изход. Лицето му се изкриви от умственото напрежение. Накрая промърмори: „Нищо не може да се направи.“

Налагаше се да се види със своя брат близнак Голди, който познаваше целия Харлем.

Не знаеше къде живее Голди, ето защо трябваше да изчака да стане обяд — времето, когато Голди се появяваше на улицата. Самият той се страхуваше да се мотае из улиците. Наблизо имаше кино, което започваше в осем часа сутринта, но Джексън нямаше пари за билет. Все пак зад ъгъла се намираше една сграда, където освен кантори, имаше и няколко лекарски кабинета.

Изкачи се на втория етаж и седна в чакалнята. Лекарят все още не беше пристигнал, но вече чакаха четирима пациенти. След като и той дойде, Джексън непрекъснато отстъпваше реда си и пропускаше всички пред себе си.

Жената от регистратурата го поглеждаше от време на време. Накрая го попита със суров глас:

— Вие болен ли сте или не сте?

Вече беше почти обяд.

— Бях, но сега се чувствувам по-добре — каза Джексън, сложи шапката си и излезе.

---

[1] Хазартна игра на зарове. — Б.пр. ↑

[2] Губеща комбинация от шестица и единица. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Витрините на универсалния магазин „Блъмстайн“, примамливо наредени с готови облекла и мебели за жителите на Харлем, започваха от гърба на хотел „Тереза“ и заемаха половината от разстоянието между две пресечки на 125-а улица.

Една Сестра на милосърдието, седнала на сгъваемо столче до входа, протягаше към минувачите кръгла касичка и тъжно се усмихваше.

Облечена бе в дълга черна роба, подобна на монашеска одежда, с бяло покривало, под което се подаваха посивели кичури. На гърдите й висеше голям златен кръст, закачен на черна панделка. Беше кръглолика, с гладка черна кожа и херувимски израз, а като се усмихваше, отпред проблясваха два златни зъба.

Хората не й обръщаха особено внимание. Из целия Манхатън можеше да се видят много негърки Сестри на милосърдието. Те събираха пари в големите универсални магазини в центъра по Пето Авеню, по гарите, на 42-ра улица и целия площад „Таймс“. Малцина знаеха името на организацията им. Народът в Харлем ги приемаше за монахини, тъй както по улиците се срещаха и черни, къдрокоси и къдробради равини.

Сестрата вдигна очи към Джексън и прошепна с молитвен глас: „Дайте за бога, дайте за бедните.“

Джексън се спря до стола й и се загледа в найлоновите чорапи на витрината.

Един пиян негър мина, клатушкайки се, покрай сестрата, после се обърна и се захили към нея.

— Благослови ме, Сестро, благослови стария Моуз — изломоти той и си мислеше, че е смешно.

— И рече бог: „А не знаеш, че ти си окаяният, нещастен сиромах, сляп и гол“ — изрецитира Сестрата.

Пияният премигна и се помъкна бързо, за да се отдалечи.

Едно рошаво черно момиченце изтича до монахинята и задъхано каза:

— Сестро Габриел, мама иска два пропуска за рая. Чичо Поун умира.

То сложи две банкноти от по един долар в ръката й.

— И рече бог: „Купи от мене злато, изпитано в огъня“ — прошепна монахинята и пъхна парите някъде из полите на робата си. — А защо й са два, моето момиче?

— Мама вика, че на чичо Поун му трябват два.

Монахинята бръкна из полите на робата си, извади две бели картончета и ги подаде на момиченцето. На тях пишеше:

Пропуск — едно лице.
Сестра Габриел.

— Това ще отведе чичо ти Поун право до сърцето на бога — уверено отговори тя. — „Видях небето отворено, и ето бял кон.“

— Амин! — каза момиченцето и припна с двата пропуска за рая.

— Голди, как не те е срам! Ама че богохулство! — прошепна Джексън. — Полицията ще те пипне за тия пропуски.

— Няма по кой параграф. На тях просто пише: Пропуск — едно лице. Не е казано за къде. Може да е за „Савой“.

— Но има закон за тия, дето се предрешват като жени — каза Джексън с отвращение.

— Остави полицията да бере грижа за закона, братле!

Мъж и жена се бяха запътили да влизат в магазина. Голди задрънка с касичката си.

— Дайте на бога, дайте на бедните! — замоли Голди напевно.

Жената се спря и пусна три цента в касичката.

Ангелската усмивка на Голди се смени с кисела гримаса.

— Бог да те благослови, майко! Ако за господа можеш да отделиш някакви си три цента, нека той те благослови!

Черното лице на жената стана мораво. Тя измъкна една десетцентова монета.

— Бог да те благослови, майко! Хвала на бога! — промърмори Голди с безразличие.

Жената влезе в магазина, но усещаше втренчения в нея поглед на господа и чуваше шепота на небесните ангели: „Ах, колко е стисната!“ От срам не си купи роклята, за която бе дошла, и нямаше настроение през целия ден.

— Трябва да те видя насаме, Голди — каза Джексън, като разглеждаше найлоновите чорапи на витрината.

Две петнадесет-шестнадесет годишни момичета минаваха наблизо в тоя момент и го чуха. Не разбраха, че говори на Сестрата, пък наоколо нямаше никой друг, и се закикотиха.

— Чорапоманиак! — подметна едното, а другото добави:

— И ги нарича Голди!

Голди изтърси въображаемия прах от скута си, още веднъж погледна лицето на Джексън, изправи се бавно като възрастна жена и сгъна столчето.

— Върви зад мен, далече зад мен!

Пъхна столчето под мишница и се затътри по кишавия тротоар към Седмо Авеню, като подрънкваше с касичката и благославяше цветнокожите братя, които пускаха монети. Имаше вид на пребита от умора дебела благочестива негърка, която се трепе в името господне.

Това беше позната гледка. Никой не го забелязваше.

Пресечката на Седмо Авеню и 125-а улица е центърът на Харлем, тук се кръстосват пътищата на Черна Америка. На единия ъгъл се намира най-големият хотел. Насреща по диагонал е голяма бижутерийна къща на кредит, чиито витрини са пълни с диаманти и часовници, но са изписани и първоначалните вноски и сроковете за изплащане. До нея имаше книжарница с огромна табела в червено и жълто „Книги за 6 000 000 цветнокожи“. На другия ъгъл се намираше мисионерска църква. Народът в Харлем приемаше религията съвсем сериозно. Ако Голди се метнеше на една огнена колесница и се понесеше право към небето, никой нямаше да се усъмни — нито праведните, нито и грешниците.

Като излезе на Седмо Авеню, Голди сви на юг, мина покрай входа на хотел „Тереза“, покрай кръчмата „Шугър Рейс“, покрай бръснарницата, в която контетата изправяха ситните си къдрици със смес от вазелин и калиева основа. Хвана на изток по 121-ра улица и навлезе в Долината, покатери се по купищата замръзнал боклук, ритна в ребрата едно проскубано пале и се вмъкна в един мръсен павилион

за тютюн, чиято фирма служеше за параван на лотарията с числа и продажба на марихуана. Три шестнадесет-седемнадесет годишни момчета бяха вмъкнали едно петнадесетгодишно момиче и всички пушеха марихуана. Момчетата навиваха момичето да се съблече.

— Хайде, сваляй дрехите, малката, сваляй ги!

— Пукнат човек няма. Хайде, съблечи се!

— Абе, леваци, защо не оставите момичето на мира? — намеси се вяло собственикът. — Не виждате ли, че го е срам, дето под дрехите няма нищо за показване.

— Не ме е срам пък — каза то. — Бива си ме и го знам.

— Бива си те ами! — смигна й собственикът похотливо.

Той беше висок нечистоплътен мулат с надупчено от шарка грапаво лице и лъснали зачервени очи.

— Слава на господа, войнико — поздрави го Голди с влизането си. — Слава на господа, деца!

Заговорнически погледна младежите и изрецитира: „От тия три язви — от огъня, от дима и от жупела, що излиза от устата им — биде избита третата част от човеците.“

— Амин, Сестро! — каза собственикът и му намигна.

Момичето се изкикоти. Момчетата се разшаваха, защото не знаеха какво да направят и за момент замълчаха.

От тия, които я забелязаха, на никого не му се стори странно, че една Сестра на милосърдието може да ритне куче, да влезе в свърталище на наркомани и да бръщолеви от някакво странно Свещено писание на малолетни престъпници, пушачи на марихуана.

Голди мълчаливо изчака Джексън да го настигне, после го преведе през задната врата по един тъмен влажен коридор, който вонеше на клозет, и отвори някаква врата, заключена с катинар. Щракна ключа на мъждива, оплюта от мухите крушка и предпазливо се вмъкна във влажна студена стая без прозорци, чиято мебелировка се състоеше от изподраскана дървена маса, два разклатени стола с високи облегалки и кушетка, покрита с мръсносиви одеяла. До едната стена един върху друг бяха струпани мухлясали кашони, а по останалите тъмносиви бетонни стени се бяха образували капки вода от студения влажен въздух.

След като Джексън влезе, Голди сложи катинара отвътре и запали ръждива керосинова печка, която димеше и страшно

миришеше. После метна столчето на дивана, остави касичката с парите на масата и приседна с дълбока въздишка. Свали бялото покривало и сивата перука.

Без маскировката на Голди двамата с Джексън си приличаха като две капки вода. На юг, където бе родното им място, белите ги наричаха близнаците от Голд Дъст заради приликата им с близнаците от жълтите опаковки на праха за пране „Голд Дъст“.

— Не живея тук — каза Голди. — Това ми е работното място.

— Не виждам кой би могъл да живее тук — каза Джексън, като се отпусна върху един от разнебитените столове.

— Абе хората живеят и на по-лоши места.

На Джексън не му беше до спорове.

— Голди, искам да те попитам нещо.

— Чакай първо да си свърша мойта работа — каза Голди.

Джексън го загледа мълчаливо и с отвращение как изважда спиртна лампа, чаена лъжичка и спринцовка от чекмеджето на масата. Смеси две малки пакетчета кокаин и морфин в лъжицата и ги загря на пламъка.

Изстена, като зъби иглата в ръката си още докато сместа бе топла.

— Същото си е слагал и Йоан Богослов — каза Голди. — Това знаеш ли го, братле? Нали ходиш на църква?

Добре че никой от познатите му не знаеше, че има такъв брат като Голди — наркоман и мошеник, който се предрешва като Сестра на милосърдието. И най-вече Имабел. Това щеше да е достатъчно сериозна причина да го зареже.

— Никога няма да разкрия, че си ми брат — каза той.

— И аз, а сега кажи какво те мъчи!

— Исках да те попитам дали познаваш един цветнокож шериф тук, в Харлем — дълъг, слаб цветнокож и е мошеник.

Голди наостри уши.

— Цветнокож шериф ли? Мошеник? В какъв смисъл?

— Все се опитва да си издействува подкупи.

Голди се усмихна злорадо.

— Каква е тая история бе, брат ми? Изнудва те някакъв цветнокож шериф, така ли?

— Ще ти разкажа. Подправяхме едни пари…

— Подправяхте? — Голди опули очи.

— Банкноти от десет долара в стотачки.

— Колко?

— Да си кажа правичката, всичко, което имах на тоя свят — хиляда и петстотин долара.

— И очакваше да получиш петнайсет хиляди?

— Само дванайсет хиляди двеста и петдесет без техните дялове.

— И те пипнаха?

Джексън кимна.

— Точно когато си работехме, шерифът нахлу в кухнята и викна, че сме арестувани, но другите се измъкнаха.

Голди избухна в такъв смях, че дълго не можа да се спре. Кокаинът и морфинът бяха започнали да действуват и зениците му бяха станали колкото гроздови зърна, черни като абаносово дърво. Смееше се и се превиваше, сякаш имаше истеричен пристъп. По лицето му се стичаха сълзи. Най-накрая се овладя.

— И туй ми било собственият ми брат! — пое си дъх Голди. — От една майка родени, досущ еднакви. А пък той хал-хабер си няма, че са го прекарали. Изиграли са те бе, човече! Хванал си се на въдицата с изгърмяването. Вземат парите ти и после — бум! Загряваш ли? Подправят десетачки на стотарки. Абе къде ти е акъла? Да не си пил от вашия формалин?

Джексън бе по-скоро обиден, отколкото ядосан.

— Но преди това бях виждал как става — каза той. — Със собствените си очи. През цялото време гледах право в него. Човек не може да не вярва на собствените си очи, нали?

За Джексън не се бе оказало трудно да повярва. Други в Харлем пък вярваха, че Светият отец е бог.

— Разбира се, ти си наблюдавал какво прави, а в това време той те е изпързалял — каза Голди. — Само не си видял кога е сменил парите. Станало е точно когато се е обърнал да ги сложи във фурната да се нагреят. Всъщност е сложил нещо, колкото да те залъже, и бомбичка. А парите ти е прибрал ловко в специален джоб отпред на сакото си.

— Значи са изиграли и Имабел. Тя също не отдели поглед от него. Никой от нас не забеляза подмяната.

Клепачите на Голди натежаха.

— Коя е тая Имабел? Ходиш ли с нея?

— Живея с нея. Повярва повече и от мен. Тя първа приказва с Джоуди — оня, който й споменал за Ханк. Джоуди изглеждаше честен човек, работар.

Голди не се изненада, че Джексън се бе вързал на тоя номер. И много по-умни от него, дори играчи от класа бяха ужилвани по тоя начин. Изглежда, че в подправянето на пари има нещо, което привлича мъжете мошеници. Но с жените не е така. Те винаги проявяват подозрителност към науката. Но тъй като не знаеше как е настроен Джексън към тази жена, просто отбеляза:

— Много е доверчива, щом като е повярвала във всичко това.

Джексън изсумтя възмутен.

— Да не мислиш, че щеше да ги остави да ме изиграят, ако е подозирала нещо?

— Какво направи тя, когато избухна печката? Помогна ли ти да спасиш парите?

— Направи каквото можа. Ами че тя да не е Ани Оукли[1], та да размаха два пистолета. Когато шерифът се втурна в кухнята с насочен револвер и размаха звездата, тя побягна като всички останали. И аз се опитах да духна.

— Винаги хващат жертвата. Как иначе ще те изработят? А пък ти бутна на шерифа още малко, за да те пусне, така ли?

— Не знаех, че е мошеник. Дадох му двеста долара.

— А ти откъде намери тези пари, след като вече ти е бил обрал, каквото си имал?

— Наложи се да взема петстотин от сейфа на господин Клей.

Голди подсвирна тихо.

— Дай ми останалите триста, братле, ще открия тия мошеници и ще ти върна всичките мангизи.

— Нямам ги — призна Джексън. — Изгубих ги на комар. Исках да спечеля парите, които ми трябваха.

Голди вдигна края на полите си и заразглежда дебелите си крака, обути в черни памучни чорапи.

— Доста ти е дошло за една нощ, какъвто си благочестив. Сега какво ще правиш?

— Трябва да намеря тоя, дето се представя за шериф. Взе ми първо двеста долара, после арестува Имабел, за да одруса и нея

хубавичко.

— Искаш да кажеш, че е измъкнал подкуп от мадамата ти?

— Не зная какво точно е станало. Не съм я виждал, откакто избяга от кухнята с другите. Като се обадих на хазяйката, научих, че щатски шериф я е довел вкъщи и че е задържана. После й конфискувал куфара и я отвел някъде. От тогава не се е връщала. Много съм притеснен.

Голди погледна брат си недоверчиво.

— Какво каза? Куфар ли имала?

Джексън кимна.

Голди дълго се взираше в брат си, сякаш не можеше да откъсне погледа си.

— И какво държеше в куфара си?

Джексън избягна погледа на Голди.

— Нищо, дрехи и разни работи.

Голди не отделяше поглед от брат си. Накрая каза:

— Слушай ме внимателно, братле! Щом като тая мадама е имала в куфара само дрехи, значи се е сдушила с Дългия и му е помогнала да те преметне. Кога най-после ще го проумееш?

— Не е вярно, не го е направила — възпротиви се Джексън твърдо. — Няма защо да го направи. Щях да й дам всичките си пари, ако ги бе поискала.

— Откъде знаеш, че не си пада по тоя тип? Може пък да няма мерак на парите ти? Просто смяна на креватите.

Изпотеното черно лице на Джексън се изду от гняв.

— Не говори така за нея! — каза той заплашително. — Харесва си ме и не си пада по никой друг. Ще се оженим. Освен това тя не се среща с никого.

Голди сви рамене.

— Сам помисли, братле. Избягала е с човека, който ти е измъкнал парите, и ако не ще нито него, нито парите…

— Не е избягала с него, а той я е откарал — прекъсна го Джексън. — Освен това, ако беше за парите, тя си има. Може да докопа толкова много пари, колкото аз и ти никога не сме виждали.

Дебелото черно тяло на Голди се закова на място. Очите му не мигнаха, нито мускулче по лицето му не трепваше. Като че ли бе спрял да диша. Щом като тя имаше толкова много пари, колкото никой от тях

не бе виждал, работата ставаше ясна — Голди проумя всичко много добре. Пари! Скрити в куфара й! Иначе защо щеше да се връща за него с дългия тип? Не може да е имала скъпи дрехи, след като е живяла с някакъв прислужник с мизерна заплата, какъвто беше брат му.

Огромните черни зеници на очите му следяха в унес разстроеното потно лице на Джексън.

— Ще ти помогна да намериш момичето си, братле — прошепна Голди поверително. — В края на краищата ти си моят брат близнак.

Измъкна изпод робата едно шишенце и го подаде на Джексън.

— Опитай!

Джексън поклати глава.

— Хайде, опитай! — настоя Голди раздразнено. — Ако след всичко, което си направил снощи, дяволът все още не ти е отнесъл душата, значи си спасен. Дръпни си яко! Отиваме да търсим тоя тип и твойто момиче и ще ти дойде добре за кураж.

Джексън избърса гърлото на бутилката с мръсната си носна кърпа и отпи голяма глътка. В следващия миг отвори уста и не можеше да си поеме въздух. Течността имаше вкус на силна като отрова текила и долнокачествено уиски и изгори гърлото му, сякаш беше лют черен пипер.

— Господи! — простена той. — Какво е това?

— Нищо, просто алкохол — каза Голди. — Много хора тук, в Долината, не пият нищо друго.

Мозъкът на Джексън изтръпна от адското питие. Той забрави за какво беше дошъл. Приседна на кушетката и се опита да събере мислите си.

Голди седеше на масата срещу него и мълчаливо го наблюдаваше. Огромните му черни зеници просто го хипнотизираха. Приличаха на блестящи черни изворчета на злото. Джексън се опита да отмести погледа си, но не успя.

Най-сетне Голди се изправи и сложи перуката и покривалото си. Не бе продумал до тоя момент.

Брат му се опита да се изправи, но стаята се завъртя пред очите му. През ума му мина подозрението, че Голди се опитва да го отрови.

— Ще те убия! — каза той с надебелял език и се опита да се хвърли срещу него.

Но стените на малката стая се въртяха заедно с милиони циркуляри, които цепеха главата му. Не можа да реагира, когато Голди го хвана под мишниците и го положи на кушетката.

---

[1] Ани Оукли (1860–1926 г.) е известна като майсторка в стрелбата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Голди живееше с още двама като него на „Златния хребет“ на Конвънт Авеню, северно от Сити Колидж и 140-а улица. Те държаха партера на една изискана частна къща, разделена на апартаменти.

И тримата се предрешваха като жени и преживяваха с хитрост и мошеничество. Улесняваше ги фактът, че и тримата бяха дебели и чернокожи.

Най-едрият, известен под името Дебелата Кати, беше собственик на публичен дом в Долината на 131-ва улица, източно от Седмо Авеню. Домът беше доста широко известен като „Вертепа“.

Другият имаше апартамент на 116-а улица, където предсказваше бъдещето под името Лейди Джипси. На вратата му висеше табела:

ЛЕЙДИ ДЖИПСИ

Предсказвам
Вещая
Врачувам
Гадая
Пророкувам
Познавам числа

Една възрастна жена, която наричаха Майка-Зайка, им чистеше и готвеше. Вкъщи винаги спазваха благоприличие. Всички вземаха наркотици, но никога в дома си. Никога не канеха гости. Нощно време на предния прозорец светеше лампион, но не се мяркаше човек, тъй като вътре нямаше никой. Минаваха за напълно почтени жени на една улица, където цветнокожите бяха толкова почтени, че звъняха на хигиенната служба, за да дойде да почисти котешките изпражнения от тротоарите. Хората в квартала ги знаеха като трите вдовици в черно.

Голди си имаше съпруга, която живееше в апартамент на Ленъкс Авеню точно до зала „Савой“. Но тъй като беше домашна прислужница при едно бяло семейство в Уайт Плейнс, тя си идваше вкъщи само в четвъртък и през седмица в неделя следобед. В тези дни сестра Габриел изчезваше от обичайните си свърталища.

След като Голди остави Джексън, той се прибра вкъщи, за да закуси с Дебелата Кати и Лейди Джипси. Хапваха препечена шунка, качамак, парен с пепелява вода, задушена бамя и царевица, хлебчета и накрая — задушено в пюре от сладки картофи с мискетово вино. Майка-Зайка им сервираше мълчаливо.

— Как е навън? — обърна се Дебелата Кати към Голди.

— Хладно и ясно — каза Голди. — Доколкото зная, няма убити, заклани, ограбени или сгазени тая сутрин. Но са се появили някакви типове из града и правят номера с изгърмяването.

— Тия провинциални шмекерии! — възкликна Лейди Джипси. — Тук, в Харлем? Та кой ще се хване?

— Навсякъде има глупаци — каза Голди. — Тия, дето хем им се иска, хем не им стиска, си падат по тая игра.

— И таз добра! На мен си седнал да ми ги разправяш тия!

— Ако са ужилили някого, няма начин да не съм ги виждал — обади се Дебелата Кати.

— И то какво ужилване! — каза Голди. — Петнадесет стотака!

— Чудна работа! — каза Дебелата Кати. — Още не са идвали при моите момичета. Трябва да са избягали отнякъде.

— Това не ми беше идвало наум — каза Голди.

Преди да излезе, Голди позвъни на Джексъновата хазяйка.

— Обажда се федералният прокурор. Бих желал да получа информация за един мъж и една жена, които живеят във вашия дом под имената Джексън и Имабел Пъркинс.

— Окръжния ли рече? — попита тя с благоговеещ глас.

— Не, аз съм федералният прокурор.

— О, федералният прокурор! Божичко, ония здравата са загазили, нали? — възкликна тя злорадо.

Каза му всичко, което знаеше, освен къде да ги открие.

Но той научи как се казва сестрата на Имабел и й позвъни.

— Обажда се Руфъс — каза той. — Вие не ме познавате. Аз съм приятел на мъжа на Имабел. От един край сме.

— Не знаех, че Имабел има мъж.

— Как може да не знаете?

— Ако е като този тук, значи стават двама.

— Няма да споря. Просто искам да знам дали все още пази ония работи в куфара си.

— Кои работи?

— Нали знаете, ония работи.

— Не зная нито за какво говорите, нито какъв сте. Не зная нищо и за мъжете на сестра си, нито от кой край са — каза тя и затвори телефона.

После Голди позвъни на агенцията, която беше наела Имабел на работа, но оттам казаха, че не се е появявала от три дни.

Така че отново сложи сивата перука и бялото покривало и се запъти към Харлемския пощенски клон на 125-а улица, за да разгледа снимките на търсените от полицията престъпници.

Търсеха трима чернокожи за убийство в щата Мисисипи, което означаваше, че са убили бял, тъй като да претрепеш цветнокож там не се смяташе за убийство. Голди дълго време изучава лицата им. Никой не обърна внимание на Сестрата на милосърдието в черно расо, която разглеждаше снимките на търсените престъпници.

Вместо да се върне на мястото си до входа на универсалния магазин „Блъмстайн“, Голди обиколи кръчмите и бардаците, където имаше най-голяма вероятност да се навъртат. Мина по Седмо Авеню, излезе на 145-а улица, оттам тръгна на изток до Ленъкс Авеню, после на юг и оттам отново до 125-а улица. Подрънкваше с касичката и промърморваше с дрезгав, напевен глас: „Дайте на бога. Дайте на бедните.“ Погледнеха ли го подозрително, рецитираше от „Откровенията“: „И да ядете месата на царе.“

— Ако това си тръгнал да купуваш с тия пари, Сестро, ето ти половин долар — каза една негърка.

По маршрута на Голди имаше повече кръчми една до друга, отколкото където и да било по света. Във всяка от тях ревеше музикален автомат, гласовете, изпълняващи сладникави блусове, лепкаво се проточваха сред дивашки вой на саксофони и писъци на тромпети и отчетливия ритъм на пианото. Някои се биеха, други току-що бяха спрели да се бият, трети тъкмо започнаха да се бият или пиеха и от бабаитлък приказваха за бой. Други спореха за лотарията на

числа. „Абе заложих дванадесет долара на 227, а излезе 237.“ Споделяха какво са ударили и какво не са. „Видях един сладур и веднага се засилих. Излезе златна мина!“ Или си приказваха за любов. „И тъй рухна моята любов, сладурче, това беше горчивият край.“

Голди се отби в игралните зали, спря се там, където събираха конните залагания, при откритите павилиончета за печено, влезе в бръснарски салони, канцеларии, погребални бюра, евтини хотели, зеленчукови магазини, месарници с надписи „Свински шарден“, „Карантия“, „Свински крака“. Разпита търговци на наркотици, на които имаше доверие.

— Да си попадал на нов отбор, Джек?

— Къде действуват? С кой номер?

— С изгърмяването.

— Не, Сестро, това е за леваците.

Някои знаеха, че Голди е мъж, други го вземаха за монахиня наркоманка, но при всяко положение им беше все едно.

Навсякъде се вглеждаше във всички лица.

Дръпнеше ли монетата в касичката, казваше някакво число, сякаш цитира от „Откровенията“: „И нека тоя, що разбира, да преброи зверовете… числото е 666.“

Играчите пускаха двадесет и пет цента или половин долар в касичката и забързваха към най-близкото място за залагане на числа, за да опитат с три по шест.

Когато се прибра да вечеря, бе капнал. Не беше открил никаква следа.

Дебелата Кати и Лейди Джипси бяха на работа. Нахрани се сам и накара Майка-Зайка да му даде остатъка за Джексън.

ГЛАВА ШЕСТА

Като се събуди, Джексън се намери на кушетката, завит с две мръсни одеяла. Ставите му се бяха вкочанясали като на мъртвец и главата го цепеше, сякаш пробиваха черепа му с бормашина. Здрачът люто изгаряше очите му, а устата му бе пресъхнала.

Внимателно изви врата си, като че ли се боеше да не го прекърши. Видя Голди седнал до масата в раздърпаната си черна роба, но без перука и покривало. Пред него на масата имаше канче с похлупак. Отстрани беше оставен самун бял хляб, нарязан на филии и увит в пергаментова хартия, както и половин бутилка уиски.

В стаята беше задимено, въздухът изглеждаше синкав и миришеше на керосин. Беше студено.

Голди седеше замислен, духаше по златния кръст на шията си и го лъскаше с носна кърпа, посивяла от мръсотия.

Джексън отметна одеялата, изправи се, залитайки, черните му ръце сграбчиха дебелия мазен врат на Голди и започнаха да го душат. По черното му лице избиха капки пот като мехури от шарка. Очите му бяха червени и блестяха като на луд.

Очите на Голди се изцъклиха и лицето му стана пепелявосиво. Изпусна кръста, сключи ръце на тила на Джексън, натисна го с всичка сила надолу и главите им се удариха една в друга. Столът му се прекатури назад и го събори по гръб. Джексън полетя отгоре му, но и двамата бяха зашеметени от сблъскването. Бутилката уиски падна на пода, но не се счупи и се търкулна под кушетката.

Одеялата бяха паднали върху керосиновата печка, започнаха да тлеят и замирисa на изгоряла вълна и памук.

Двамата братя се замитаха по пода и сумтяха като гладни канибали в бой за някоя задигната мръвка. Най-накрая Голди заби крак в корема на брат си, натисна по-силно и успя да се освободи.

— Какво ти става бе, човек? — задъхано изрече той. — Да не си откачил?

— Упоил си ме! — изхърка Джексън.

Одеялата върху печката се запалиха.

— Виж какво направи! — извика Голди и се опита да освободи левия си крак от диплите на полата и да се изправи.

Стиснал ръба на масата, Джексън се мъчеше да стане и събори хляба, а после се спусна към горящите одеяла и ги настъпи. Грабна горящата купчина, за да я изхвърли навън, но отвътре беше сложен катинар.

— Отвори вратата! — закашля се той.

От пушека в стаята нищо не се виждаше.

— Заради теб съм изгубил ключа — обвини го Голди, като лазеше по пода и опипваше с ръка. — По дяволите, помогни да го намерим! — извика той ядосано.

Джексън пусна одеялата на пода и затърси ключа на четири крака.

— За какво е необходимо да заключваш непрекъснато тая врата? — запита недоволно.

— Ето го — каза Голди. Изправи се на крака и също стъпи на хляба.

Джексън изрита одеялата в коридора.

— Някой ден ще те намерят мъртъв в тая заключена стая — каза той.

— Ама че ти е детски акъла! — каза Голди, бутна брат си настрани и отиде за вода, та да залеят димящите одеяла. След туй разкъса един кашон, подаде парче картон на Джексън, за да му помогне да разсеят дима от стаята и занарежда:

— Аз, глупака, да се мъча да ти помагам — брат си ми, няма що, а ти — нахвърляш се направо да ме убиваш.

— Твоето помощ ли е? — изръмжа Джексън, докато размахваше парчето картон във въздуха. — Дойдох при теб да ми помогнеш, а ти ми слагаш опиати в чашата.

— Абе яж и си затваряй устата!

Джексън вдигна стъпкания хляб, поочисти го, седна на масата и отхлупи канчето. До половината беше пълно с варени свински крачета, грах и ориз.

— Това е, друго няма — каза Голди.

— Нищо, аз ги обичам — отвърна Джексън.

Голди сложи отново катинара на вратата. Очите на Джексън го проследиха неодобрително. Голди измъкна бутилката с уиски изпод кушетката и му наля. Джексън погледна чашата подозрително. Голди го наблюдаваше със злоба в очите.

— И на мама не би се доверил май, а? — каза той и отпи от чашата, за да покаже, че в нея няма опиат.

Джексън сръбна и лицето му се изкриви.

— Ти ли си го правил?

— Абе, човек, стига си ми дотягал! Да не би да си дал пари, та да ти купя добро уиски? Тъй че не дрънкай, ами пий!

Джексън започна да яде с обиден израз на лицето. Голди си приготви спринцовка кокаин и морфин и заби иглата с тиха наслада.

— Позвъних у хазяйката ти — каза той след известно време. — Имабел не се е прибрала.

Джексън спря да дъвче.

— Ще изляза да я търся.

— Излез, ако искаш да те спипа първото ченге, което срещнеш. Шефът ти се е оплакал и има издадена заповед за арестуването ти.

— Не ме интересува! Може да е загазила.

— Нищо й няма! Не тя, а ти си загазил.

Джексън пусна оглозганото кокалче върху купчината на масата, обърса уста с опакото на ръката си и погледна Голди, възмутен до крайност като същински пуританин.

— Я слушай! Да не мислиш, че ще кисна тука, когато са ми свили парите и са ми отмъкнали момичето. Аз живея с тая жена и ще отида да си я търся.

— Пийни и се успокой! Тая вечер няма да я намериш. Я си помисли малко.

Наля му още. Джексън погледна чашата с погнуса, после я пресуши наведнъж и пое дълбоко дъх.

— Какво да му мисля?

— Ами и аз това искам да разбера, какво друго държеше тя в куфара си?

Джексън отпусна клепачите си. Яденето, алкохолът и спарениият въздух в затворената стаичка му действуваха приспивателно.

— Семейни антики.

— Измисли нещо по-подходящо.

Съзнанието на Джексън започна да се замъглява, а в същото време той подозираше, че Голди се опитва да го измами.

— Медни тенджери, тигани и купи — кресна ядосано той. — Това, което са й подарили, когато се е омъжила.

— Медни тенджери! Тигани и купи! — Голди го изгледа с недоверие. — Искаш да повярвам, че се е дигнала с оня дългия, за да си готвят?

На Джексън му се спеше толкова много, че едва държеше очите си отворени.

— Престани с тоя куфар! — изръмжа той войнствено. — Ако искаш да ми помогнеш, просто ми помогни да я намеря и не се бъркай в нейните работи!

— Точно туй правя, братле — отвърна Голди. — Просто се опитвам да ти помогна, за да намериш приятелката си. Но все още не зная какво точно търся.

На Джексън толкова му се спеше, че не му отговори. Опъна се на кушетката и моментално заспа.

— Много силно излезе — промърмори Голди.

ГЛАВА СЕДМА

Голди държеше Джексън затворен в стаята, като ту го упояваше, ту го сплашваше. Всеки ден му казваше, че работата напредва и му обещаваше конкретни новини до вечерта. Но едва на третия ден наистина попадна на следа.

Трите вдовици в черно закусваха, когато Дебелата Кати рече:

— Снощи при нас дойде един мошеник на име Морган. Фукаше се пред момичетата, че ще забогатее от номера с изоставената златна мина. Да не е от тия, дето ги търсиш?

Голди наостри уши.

— Може, как изглежда?

— Типичен мошеник. Дребен на ръст, бива си го, но не прави впечатление на пръв поглед, много приказва за пари, но е стиснат. Около четиридесетгодишен коцкар. Има вид на опасен тип.

— Опасен е.

— От тях ли е?

— Той ще им послужи за фасада. Как точно ще направят удара?

— Не каза. Тийна се опита да изкопчи повече, но той млъкна, взе си пъртушините и изчезна.

— Не е ли разбрала къде ще направят удара?

— Не. Държал се така, сякаш е казал прекалено много.

— Пак ще се появи — каза Голди уверено.

— Да. С това момиче се хващат задълго.

Същата вечер, докато Джексън ядеше свинските уши, зелето и бамята, които брат му бе донесъл, Голди си удари поредната доза и каза като че ли между другото:

— Днес чух, че тук, в Харлем, се е появил някакъв, който бил намерил истинска изоставена златна мина.

Изведнъж Джексън се разтрепери, по лицето му изби пот като дъждовни капки.

— Златна мина ли?

— Ами да. Истинска изоставена златна мина. Разправя се, че имали цял куфар, пълен със златна руда за доказателство. — Голди наблюдаваше Джексън през притворените си клепачи. — Това говори ли ти нещо, братле?

На Джексън му прилоша, сякаш бе глътнал жива жаба, готова да изскочи обратно от устата му. Избърса потта от пепелявосивото си лице и се обърна към Голди с потъмнял поглед.

— Слушай, Голди! Рудата не е нейна. Само за това не ти казах нищо. На мъжа й е. Като получи развод, ще трябва да му я върне до грам, иначе ще я изпрати в затвора. Тя ми го каза.

— Значи това било, братле. — Голди се облегна на стола и загледа брат си замислен и съсредоточен. — Значи това било! Ето какво имало в куфара й. А ти не искаше да ми кажеш, братле.

— Не че не съм искал да ти кажа. Просто не исках да си мислиш разни работи, тъй като рудата не е нейна. Аз самият няма да пипна нито грам, колкото и да закъсам.

— Колко злато има, братле? Няма да е много, щом си заложил всичко, което имаш, за да си играеш на номера с фалшифициране, а после си откраднал от шефа си.

— Това няма нищо общо. Просто златото не е нейно. Мислиш ли, че мога да свия част от него за себе си, когато я чака затвор.

— Разбира се, зная, че няма да го направиш, братле. Прекалено си честен за тая работа. Но все пак колко е?

— Деветдесет килограма.

Голди подсвирна, а очите му се облещиха като понички.

— Деветдесет килограма! Боже господи! Ти си го виждал, нали? Наистина си го виждал!

— Разбира се, много пъти. Понякога изваждахме малко, слагахме го на масата, заключвахме вратата и го разглеждахме. Никога не го е крила от мен.

Голди се бе вторачил в брат си и не можеше да откъсне погледа си.

— Как изглежда, братле?

— Руда като руда. Как искаш да изглежда?

— Чисто злато вижда ли се?

— Разбира се, че се вижда. В камъните има златни жилки.

— Какви са жилките? Тънки или дебели?

— Дебели. Ти какво си мислиш? Колкото камък, толкова и злато.

— Значи казваш около петдесет килограма чисто злато?

— Толкова.

— Петдесет килограма чисто злато… — Голди духна върху златния си кръст и започна да го лъска замечтано.

— Слушай, братле! Ако тая златна руда е наистина златна, ако има злато осемнайсет карата, момичето ти действително е загазило. Но ако е фалшименто, тя играе комбина с тях и им е помогнала да те изработят. Трета възможност няма.

— Хванали са я! Колко пъти да ти казвам? — викна Джексън възмутен. — Мислиш ли, че ще мъкне насам-натам куфар, пълен със златна руда, ако златото не е истинско, осемнайсет карата.

— Нищо не мисля. Затова те питам. — Сигурен ли си, че златото е осемнайсет карата?

— Сигурен съм — заяви Джексън сериозно. — Истинска златна руда, изкопана от земята. Ето защо съм толкова разтревожен.

— Ей това ми трябваше да знам.

Голди беше сигурен, че брат му е глупак, но смяташе, че дори един кръгъл глупак би могъл да разпознае чистото злато, изкопано от земята.

— Знаеш ли откъде мога да намеря пистолет? — неочаквано попита Джексън.

Голди застана неподвижно.

— Пистолет ли? Какво ще правиш с пистолет?

— Ще изляза да намеря момичето си и златото. Повече няма да седя тук и да разчитам на теб.

— Послушай ме, човече! Тия типове ги търсят в Мисисипи за убийство на бял. Опасни са. С пистолета можеш да си докараш само собствената смърт. А за какво си й мъртъв на твоята мадама?

— Няма да действувам честно — извика невъздържано Джексън.

— Ти съвсем си откачил. Дори не знаеш къде са.

— Ще ги намеря, дори ако трябва да претърся всяка дупка на Харлем.

— Дори свети Петър не знае всички дупки в Харлем. Виждал съм стари лисици така да се объркват из тия дупки, че накрая да си намерят майстора.

— Тогава ще ограбя някого и с парите ще наема човек да ми помага.

— Успокой се, братле! Аз ще ти ги намеря. Нали си религиозен човек? Къде отиде вярата ти? А като дойде твоят час?

Джексън избърса зачервените си парещи очи с мръсна носна кърпа.

— По-добре да дойде скоро — отвърна той.

ГЛАВА ОСМА

В зала „Савой“ организираха голяма забава и опашката за билети се проточваше надолу по Ленъкс Авеню чак до следващата пресечка. За реда отговаряха известните харлемски детективи Ед Ковчега и Джоунс Гробаря.

И двамата бяха високи, с дълги крайници, немарливо облечени — най-обикновени чернокожи. Но пистолетите, които в този момент държаха в ръцете си, съвсем не бяха обикновени, а бяха правени по специална поръчка — никелирани, тридесет и осем калиброви, с дълга цев.

Гробаря стоеше вдясно, в началото на опашката до входа на „Савой“. Ед Ковчега беше застанал вляво, в края на опашката. Пистолетът на Гробаря сочеше на юг, успоредно на тротоара. Пистолетът на Ед сочеше на север, по друга успоредна линия. Между двете мислени линии имаше място колкото за двама души един до друг. Мръднеше ли някой настрани, Гробаря изкрещяваше:

— Мирно! — и Ед Ковчега се обаждаше начаса:

— Преброй се!

Ако виновният не изправеше редицата, единият от детективите стреляше във въздуха. Хората на опашката се притискаха по двама един до друг, сякаш бяха затворени между две бетонни стени.

В Харлем не се съмняваха, че тия двамата могат да застрелят човек, без да им мигне окото, само за това че е развалил опашката.

Гробаря се обърна и забеляза фигурата на сестра Габриел в черна роба бавно да се приближава по улицата.

— Какво ще кажеш днес, сестро? — подхвана той.

— „И видях да излизат от устата на змея три нечисти духове, прилични на жаби — рече шестият ангел“ — изрецитира сестра Габриел.

Тия, които бяха наблизо на опашката, се засмяха.

— Я чуйте сестра Габриел! — захили се една млада жена.

— Слушам те, сестро — каза Гробаря. — И защо подскачат тия три жаби?

Слушателите отново се изсмяха.

Сестра Габриел не отговори веднага.

— „Защото са бесовски духове, които вършат знамения.“

— Май не е в ред — чу се висок шепот.

— Я млъкнете! — предпазливо се обади някой.

— Я кажи за тия жаби! — настояваше Гробаря. — Да не искаш да кажеш, че в Харлем има жабешко езеро?

Като по сигнал всички избухнаха в смях.

— И на челото й имаше написано това име „Тайна“ — отново изрече сестра Габриел и продължи пътя си.

— Всеки със своя бог — обърна се Гробаря към присъствуващите.

Голди продължи по Ленъкс Авеню до 131-ва улица и зави зад ъгъла към публичния дом на Дебелата Кати.

Помещаваше се в шестстаен апартамент към двора на втория етаж на голяма занемарена пететажна сграда.

Дебелата Кати даваше представление за посетителите и големият хол беше ярко осветен по тоя случай. Въздухът беше синкав от пушек. Пет момичета и около десетина мъже се бяха сместили по извехтелите тапицирани столове и дивани, наредени покрай стените, за да се освободи място в средата.

Огромна мулатка, почти метър и осемдесет висока и над сто килограма, се бореше ожесточено с нисък и слаб, но мускулест негър, почти два пъти по-лек. И двамата бяха облечени в прилепнали найлонови костюми, покрити с нещо мазно, и лицата им плуваха в пот, която не можеше да избие през синтетичните им облекла.

Облогът беше, че той ще я повали. Бореха се за сто долара. Зрителите залагаха отделно.

Женището налагаше дребосъка с юмруци. Той се опитваше да я хване за омазнените крайници. Гледката беше гадна. Зрителите се смееха и крещяха вулгарни насърчения.

— Я го млясни още веднъж, кукло — крещеше някой непрекъснато.

Голди влезе през служебния вход и мина незабелязано по коридора до стаята на Дебелата Кати. Влезе, без да почука.

В стаята имаше легло, бюфет, бюро, което минаваше за тоалетка, и два червени стола, покрити с изкуствена материя.

Дебелата Кати стоеше пред една вратичка в стената, която се отваряше на панти навътре и беше на височината на очите. Когато беше затворена, се прикриваше от една литография на Дева Мария и младенеца. От другата страна на стената имаше прозрачно огледало, през което ясно се виждаше целият хол, но оттам наблюдаващият не се забелязваше.

Дебелата Кати се извърна и направи знак на Голди.

— Ето го — прошепна той. — Ей там, до радиото. Тийна седи в скута му.

Голди приближи лицето си до отвора, а Дебелата Кати остана да наднича над рамото му. Веднага разпозна Ханк. После забеляза мъжа в работни панталони и кожено яке, с груба кожа, широки рамене и наполовина изправена коса, който седеше на стола с висока облегалка до Ханк.

— Ето го и другия — прошепна Голди. — Тоя до него с изгорената коса.

— Представил се като Уокър.

Голди огледа цялата стая, но не откри Дългия.

— Можеш ли да повикаш Тийна? — попита той Дебелата Кати.

Дебелата Кати докосна един разхлабен пирон от пантите, на които се крепеше тайната вратичка. Копчетата на радиото светнаха. И петте момичета в хола погледнаха крадешком нататък. После Тийна стана и се извини, че ще излезе.

— Имам чиш!

— Слушай я как говори на тия години — грубо каза Джоуди.

— Стига си се заяждал — нареди Ханк.

Тийна се вмъкна незабелязано в стаята на Дебелата Кати.

— Сестрата иска тази вечер да измъкнеш от твоя човек всичко за удара със златната мина, затова е дошла — каза Дебелата Кати.

Тийна любопитно погледна Сестрата на милосърдието. Случайно бе открила, че Дебелата Кати е мъж, но за Голди не знаеше нищо определено.

— За какво й е? — попита нагло Тийна.

— Пиеш много — каза Дебелата Кати. — Гледай да си трезва, като работиш и да не направиш фал.

— Няма да направя фал — каза Тийна нацупено.

Щом Тийна се върна в хола, Дебелата Кати влезе и сложи край на борбата.

— Обявяваме равенство!

— Остави ги да свършат — извика Джоуди. — Пари съм заложил.

— Да не си залагал — грубо отвърна Дебелата Кати. — Равенство казах и толкова.

Борците бяха напълно изтощени и се зарадваха, че ги прекъсват.

Джоуди взе парите си от момичето, което прибираше залаганията, и си проправи път към входа. Дебелата Кати му отвори вратата, за да излезе.

Тийна отведе Ханк в една от стаите.

Голди се просна на леглото на Дебелата Кати, но от напрежение не можеше да заспи. Тревожеше се дали рудата бе наистина злато. Вярваше на Джексън, но му се искаше да е съвсем сигурен.

Дебелата Кати седеше в едното от покритите с някаква изкуствена материя кресла, полата му се бе вдигнала над големите му щръкнали остри колене, четеше клюкарската страница на някакъв негърски седмичник и от време на време казваше по нещо за приятелите си, когато се споменаваха имената им.

Чакаха дълго. Едва след полунощ Тийна тихо почука.

— Влез — каза Дебелата Кати.

— Ууф! — изпъшка Тийна и се отпусна тежко на другия стол. — Проглуши ми ушите.

Голди седна на ръба на леглото с наведено напред тяло.

— Той поиска ли и ти да се включиш в номера?

— Не, да го вземат дяволите. Опита се да ми пробута някакви дялове, стиснатото му копеле!

— Значи си му намерила цаката — обади се Дебелата Кати.

— Измъкнах всичко, но не разбрах къде им е мястото.

Голди изглеждаше разочарован.

— Ами това беше най-важното.

— Направих всичко възможно, но не казва.

— Добре — каза Дебелата Кати. — Кажи каквото си измъкнала.

— Ами старият номер с изоставената златна мина. Единият, когото наричат Уокър, ще бъде златотърсач, случайно попаднал на

забравена вече златна мина в Мексико, най-голямата и богата мина, която бил виждал, макар че се е занимавал с тая работа толкова години, и един куп такива щуротии.

— Да ги чуем все пак — каза Голди.

Тийна отново го погледна изпитателно.

— Ами Уокър се страхувал, че ще го пречукат само ако спомене за мината. Съвсем естествено единственият, на когото имал доверие, бил господин Морган, голям банкер от Лос Анжелис. Тоя господин Морган бил известен по западното крайбрежие като човек на големите сделки и във всички щати минавал за честен.

Тийна се захили.

— Давай по-нататък! — скастри я Дебелата Кати.

— Ами на златотърсача Уокър му трябвали инструменти и оборудване за хиляди долари и около стотина миньори. Освен това трябвало да получи разрешително от мексиканското правителство за разработване на мината, а само това щяло да струва около стотина хиляди долара. И така, най-напред господин Морган осигурява помощта точно тъй каза — осигурява…

— Продължавай! — каза Дебелата Кати.

— Осигурява помощта на специалист по метални проби от Федералното бюро на експертите. Тоя не съм го виждала, но го наричат Голдсмит[1].

Тя отново се захили, но погледът на Дебелата Кати я смрази.

— Тримата — Уокър, Морган и Голдсмит — били ходили в Мексико да изследват мината, но на, Морган му станало ясно, че сам не може да поеме тая работа. В мината имало злато за стотици милиони, а за да се разработи както трябва, били нужни половин милион долара. Морган каза, че би могъл да я финансира чрез банката — да ми говори в лицето такива глупости, — но не искал белите да вземат нещата в свои ръце и да приберат най-големите печалби. Ето защо решил да организира акционерно дружество и да продава акции само на цветнокожи. Обикаляли из всички щати и продавали акции за петдесет долара и за да спечелят време и повечко парици, разправяли, че ще им трябват около шест месеца за разработването на мината и още три-четири месеца, докато започне да дава печалба.

Тийна млъкна и запали цигара, после погледна първо единия, после другия:

— Това е.

— Как продават акциите, след като не успя да разбереш къде се помещават? — попита я Голди.

— О, пропуснах да ви кажа. Имали си посредник, някой си Гюс Парсънс или нещо подобно. Обикалял по скъпите заведения, ходел по делови съвещания, дори посещавал църковни празненства, така каза Морган, и търсел кой ще се хване на въдицата. Морган ги нарича инвеститори. После с неговата кола ги откарвал до мястото със завързани очи.

Дебелата Кати наблюдаваше Тийна с присвити очи.

Голди не сваляше втренчения си поглед от нея.

— Защо? — попита той.

Тийна сви рамене.

— Каза, че се страхували да не ги ограбят.

— Да ги ограбят ли? — обади се Дебелата Кати като ехо.

— Какво да им ограбят? — попита Голди.

— Каза, че имали куфар, пълен със златна руда, пък кой знае какво има вътре. Каза, че са я взели от изоставената мина, като че ли някой ще се хване на тия глупости.

— Пак на същото място ли държат куфара? — попита Голди.

Нещо в тона му накара Дебелата Кати да го погледне изпитателно.

Тийна не разбираше какво става и се уплаши.

— Не зная къде го държат. Нищо не ми каза за това. Каза ми само, че имали образци, които показвали, и който имал пари да вложи в предприятието, щял да види цял куфар с истинска златна руда…

Голди въздъхна безшумно. Сякаш плачеше без глас.

Дебелата Кати продължаваше да се взира в него въпросително.

— Свърши ли с Тийна?

Голди кимна.

— Отивай си — каза Дебелата Кати.

Щом Тийна затвори вратата, той се наведе напред, така че да види добре лицето на Голди.

— Истина ли е?

Голди наведе бавно глава.

— Истина е.

— Колко?

— Достатъчно за всички.
— От мен какво искаш?
— Просто си трай, докато ми падне в ръцете.

---

[1] На английски името означава златар. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Гробаря и Ед Ковчега не бяха детективи-мошеници, но не си поплюваха. Трябва да пипаш много здраво, за да работиш в Харлем. Цветнокожите не изпитваха особена почит към цветнокожи ченгета, но се прекланяха пред големите лъскави пистолети и внезапната смърт. В Харлем разправяха, че с пистолета си Ед Ковчега ще размаже и канара, а Гробаря направо ще я зарови в земята.

Като всички ченгета и те получаваха своя дял от престъпния свят, който задоволяваше основните нужди на хората — от съдържателите на игрални зали, собствениците на публични домове, проститутките, комарджиите, но не прощаваха на джебчиите, уличните крадци, измамниците и всякакви новоизлюпени мошеници. Само те имаха право да играят грубо. „Кротко — предупреждаваха детективите. — Не си копайте гробове.“

Когато Голди стигна „Савой“, те тъкмо отвеждаха двамина, които се бяха сбили с ножове за някаква мадама. Този, който бил с момичето, започнал да ревнува, защото то танцувало твърде много с другия. Ед Ковчега и Гробаря бяха побеснели — мадамата скарала тия двамата, за да се измъкне с трети, пък те били толкова прости, че дори не забелязали.

Голди ги последва в едно такси до районното полицейско управление на 126-а улица.

Голямата стая, в която дежурният полицай записваше имената на задържаните, седнал пред стаята на детективите, но прикрит от високото метър и половина бюро като от крепостна стена, бе претъпкана с прибраните през нощта.

Полицаите от патрулните коли, ченгетата по улиците, цивилните агенти бяха докарали арестуваните и чакаха да ги регистрират. Един по един полицаят записваше в дневника имената им, обвинението, адреса и кой ги е заловил и след това ги предаваше на надзирателите, които се мотаеха в дъното на стаята.

Разни адвокатчета, поръчители на дребно, бели и цветнокожи, висяха пред бюрото, шмугваха се между задържаните и им даваха правни съвети. Срещу десет долара даваха гаранция, за да освободят задържаните за дребно хулиганство.

Полицаите бяха раздразнени, защото на следващия ден, когато дежурството им изтичаше, трябваше да се явяват в съда, за да свидетелствуват срещу задържаните от тях лица. Ето защо бързаха да ги регистрират и да се скатаят някъде, за да подремнат преди края на дежурството.

Един млад бял полицай бе арестувал някаква пияна негърка на средна възраст за проституиране. С нея бе задържан и един чернокож мъжага в работен комбинезон и кожено яке, който твърдеше, че тя му е майка и той просто я изпращал до вкъщи.

— Значи излиза, че не мога да вървя по улицата дори с родния си син — оплакваше се жената.

— Я да млъкваш! — каза полицаят раздразнено.

— Нямаш право да говориш така на майка ми — обади се мъжът.

— Ако тая курва ти е майка, тогава аз съм Дядо Мраз — каза ченгето.

— Я не ми викай курва! — развика се жената и цапна ченгето през лицето с дамската си чантичка.

Полицаят инстинктивно отвърна на удара и я събори. Негърът улучи ченгето над ухото и го повали. Някакъв друг полицай изостави своя затворник и удари мъжа по главата изотзад. Той политна напред към трето ченге, което го светна отново. В суматохата някой прегази жената и тя започна да пищи.

— Помощ! Помощ! Тъпчат ме!

— Ще убият цветнокожата жена! — изкрещя някой друг от задържаните.

Всички започнаха да се бият.

Полицаят гледаше иззад неприкосновеното убежище на своето бюро и каза отегчено: „Боже мой.“

В тоя момент влязоха Гробаря и Ед Ковчега със своите арестанти.

— Мирно! — изкрещя Гробаря мощно и заповеднически.

— Преброй се! — викна Ед.

Двамата едновременно измъкнаха пистолетите и стреляха в тавана, който вече бе осеян с дупки от техните куршуми.

Внезапните изстрели в претъпканата стая сплашиха до смърт както задържаните, така и полицаите. Всички застинаха.

— Не мърдай!

— По местата! — викна Гробаря.

През смълчаната тълпа двамата детективи избутаха своите арестанти към бюрото. Бандитите, хулиганите и побойниците на Харлем, събрани тук, ги наблюдаваха с крайчеца на окото си.

— Не си копайте гробове! — предупреди Гробаря.

Дежурният лейтенант надникна за малко от кабинета на шефа на полицейското управление, но всичко беше наред.

Голди се вмъкна незабелязано в помещението, застана до вратата и като подрънкваше с касичката, спираше адвокатчетата, минаващи покрай него.

— Дайте на бога, господа! Дайте на бедните!

Колкото и необичайно да бе това, на никого не му направи впечатление обстоятелството, че някаква чернокожа Сестра на милосърдието събира пари от хората в Харлемския полицейски участък в единайсет часа посред нощ.

Гробаря и Ед Ковчега регистрираха набързо арестантите си и ги предадоха на надзирателя. Шефът искаше те да са навън и да си гледат работата, а не да висят цяла нощ в участъка.

Когато двамата излязоха, Голди се метна на задната седалка на черната им лимузина и тръгна с тях. Спряха колата на тъмно на 127-ма улица и Гробаря се обърна към Голди.

— Хайде, казвай какви са тия жаби?

— „Блажен е оня, който бди…“ — започна с цитатите Голди.

Гробаря го сряза.

— Стига с тия библейски щуротии. Не сме те прибрали още, защото ни пееш. Не забравяй, че се познаваме, приятелче!

— Всичко знаем за теб — добави Ед Ковчега. — А пък аз ненавиждам мъже, които се преобличат като жени, тъй както бог ненавижда греха. Тъй че давай направо.

Голди заряза позата си и започна направо.

— Появили са се трима измамници, търсени за убийство в Мисисипи.

— Това вече го знаем — каза Гробаря. — Дай ни имената, които използуват, и свърталището им.

— Двама от тях се наричат Уокър и Морган. За Дългия не зная. Не знам и свърталището им. Правят удара с изоставената златна мина, използуват посредник, някой си Гюс Парсънс, който отвежда при тях лапнишараните, като им завързва очите.

— Къде ги видя?

— При Дебелата Кати. Тая вечер бяха там, Морган и Уокър.

— Снасяй още! — грубо каза Гробаря.

— Имам брат, казва се Джексън и работи за Ексъдъс Клей. Измъкнали са му петнайсет стотака с изгърмяването. Имабел, неговата мадама, го вкарала в тая игра и духнала с Дългия.

— Тя участвува ли в удара със златната мина?

— Сигурно!

— Ами златната руда?

— Имат няколко фалшиви камъка.

Гробаря се обърна към Ед Ковчега.

— Ще ги спипаме при Дебелата Кати.

— Имам по-добър план — каза Голди. — Ще пусна на Джексън една бала фалшиви пари, така че Гюс Парсънс да го надуши. Той ще го отведе до мястото и вие ще ги проследите.

Гробаря поклати глава.

— Нали току-що каза, че са обрали Джексън с изгърмяването?

— Но Гюс не е бил с тях. Той не познава Джексън и докато се усети, вие ще сте ги пипнали.

Гробаря и Ед Ковчега се спогледаха. Ед Ковчега кимна.

— Окей, приятелче, ще ги спипаме утре вечер — каза Гробаря, после добави заплашително: — Май ти си наследник на брат си, а?

— Просто се опитвам да му помогна, това е всичко — отвърна възмутено Голди. — Иска си момичето.

— Има си хас! — каза Ед.

Голди слезе от колата и те потеглиха.

— Нямаше ли заповед за задържането на Джексън? — отбеляза Ед.

— Да, откраднал петстотин долара от шефа си.

— И него ще го пипнем.

— Ще ги пипнем всичките.

На другия ден, след като Джексън се нахрани, Голди му разказа за игрите на бандата и плана за залавянето им.

— Ето ти и стръвта.

Надипли дебела пачка фалшиви банкноти, като само двете десетачки най-отвън бяха истински, и ги превърза с ластик. Така се носеха парите в Харлем, когато дребните риби играеха на едро. Хвърли пачката на масата.

— С това в джоба, братле, лисиците ще те подушат от километри. Кога са виждали такова нещо?

Джексън погледна фалшивите банкноти, без да ги докосва.

Планът на Голди изобщо не му харесваше. Нищо в него не бе сигурно. Станеше ли суматоха, пак него можеше да пипнат, а истинските престъпници щяха да се измъкнат, както беше с лъжливия шериф. Е, да, тия бяха истински, но при все туй — цветнокожи. Пък и разправяха, че тия първо стреляли, а после разпитвали.

— Е, щом не си искаш момичето… — подразни го Голди.

Джексън взе пачката и я пусна в страничния джоб на панталона си. Прекръсти се и коленичи до масата на пода. Смирено наведе глава и зашепна молитва.

— Миличък господи, боже! Ако мислиш, че един беден грешник, изпаднал в беда, не заслужава да му се помогне, моля те, поне не помагай и на ония мръсни убийци!

— За какво се молиш, мой човек! — попита Голди. — Няма какво да ти се случи. Ще те покриваме.

— Тъкмо от туй ме е страх — каза Джексън. — Не ми се ще да ме покрият много на дълбоко…

ГЛАВА ДЕСЕТА

Барът „Брадок“ се намираше на ъгъла на 126-а улица и Осмо Авеню, непосредствено до застрахователната компания на някакъв негър и харлемския седмичник.

Имаше луксозна фасада, малки прозорци в английски стил с ромбовидни стъкла, закрепени заедно на металната рамка. Навремето се славел като порядъчно място, посещавано от бели и цветнокожи търговци в района и техните порядъчни служители. Но откакто публичните домове, игралните зали и наркоманските свърталища бяха преминали 126-а улица, за да хващат жертви и от 125-а улица, барът си беше спечелил лоша слава.

— Какво беше това място, а на какво е заприличало сега! — промърмори Джексън, когато влезе в заведението към седем часа.

В мразовитата февруарска вечер запиването вече бе започнало.

Джексън успя да се смести пред дългия бар, поръча си уиски и нервно заоглежда хората наоколо.

Барът бе претъпкан с най-долните типове на Харлем — измършавели проститутки, които вземаха по няколко долара, крадци, които влизаха в къщите с взлом, и други, които обираха хората по улиците, джебчии, пласьори на наркотици, бабаити — физически работници в гащеризони и кожени якета. И всички изглеждаха подли и опасни.

Трима бармани-здравеняци сновяха по мокрия под зад тезгяха, безмълвно наливаха чашите и събираха монетите.

Грамофонът-автомат в салона ревеше, а някакъв пиянски глас крещеше:

Рокендрол — едно, две, три,
рокендрол цяла нощ до зори.

Голди бе инструктирал Джексън да размаха пачката още щом си поръча първата чаша, но на Джексън не му стискаше. Струваше му се, че всички гледат към него. Поръча за втори път. Тогава забеляза, че всеки наблюдава всички останали, сякаш смята тоя до себе си или за възможна жертва, или за ухо на полицията.

— Тук всеки търси нещичко, а? — каза човекът до него.

Джексън трепна.

— Какво да търси?

— Ами виж! Проститутките гледат да набарат някого, побойниците са се събрали около вратата и причакват някой пиян. А пък тия шмекери наоколо чакат някой да размаха парите си.

— Май сме се виждали някъде — каза Джексън. — Не се ли казваш Гюс Парсънс, а?

Човекът го изгледа подозрително и заотстъпва.

— Защо искаш да знаеш как се казвам?

— Просто си помислих, че се познаваме — каза Джексън. Опипваше парите в джоба си и се мъчеше да събере смелост, за да ги извади.

Но добре че двама се сбиха.

Побойниците се нахвърлиха един срещу друг, преобръщаха маси и столове и замахваха със сгъваеми ножове. Посетителите, седнали на бара, извиха глави, за да гледат, но останаха по местата си с чаши в ръце. Уличниците отегчено завъртяха очи.

Единият тип порна ръкава на другия. На тясното кожено яке зейна широк прорез, от който се подадоха само вехти дрехи, два пуловера, три ризи, кат зимно бельо. Другият му отвърна — сряза брезентовото му яке отпред, но от цепнатината се видя само засъхналото печатарско мастило на няколко пласта вестници, с които се бе увил за по-топло. Продължиха да се порят един друг като две парцалени кукли, които се блъскат яростно, но вместо кръв, пръскат наоколо парцали и вестникарска хартия.

Посетителите се смееха.

— Че как ще се наръгат тия типове — отбеляза един. — Все едно че бъхтят някаква вехтошарска торба.

— А пък Армията на спасението пак трябва да им търси дрехи.

— Те не щат да се наръгват бе, драги. Ами че те се познават. Така просто ще измръзнат от студ.

Единият барман излезе иззад тезгяха със скъсен бейзболен стик и го стовари върху главата на единия от побойниците. Щом се строполи, противникът му се наведе да го надупчи отново, но барманът цапардоса и него по главата.

Две бели ченгета влязоха в бара с ленива походка, сякаш просто бяха надушили сбиването, и ги отведоха.

Джексън реши, че в тоя момент е по-безопасно да размаха пачката. Извади подправените банкноти, отдели с голямо внимание една десетачка и я хвърли на бара.

— Хвани два пъти уиски — каза той.

Настъпи мъртва тишина. Погледите на всички в кръчмата се спряха върху парите в ръката му, след това върху самия него, накрая върху бармана.

Барманът вдигна банкнотата към светлината, огледа я хубаво, обърна я, огъна я, за да изпука, после чукна сметката на касата и удари рестото на бара.

— Какво искаш? Да ти прережат гърлото ли? — каза той ядосано.

— А ти какво искаш? Да изчезна, без да си платя? — възрази Джексън.

— Просто не искам тук разправии — каза барманът, но вече беше късно.

Престъпни типове наобиколиха Джексън от всички страни. Първи дотърчаха проститутките, които притискаха прелестите си толкова силно към него, че той не разбираше дали му се предлагат, или просто искат да се отърват от излишъците по себе си. Джебчиите се мъчеха да пробият до него. Побойниците чакаха до вратата, за да го ограбят. Останалите го наблюдаваха внимателно от любопитство.

— Това са мойте пари! — извика някакъв едър бивш боксьор, целият залян в уиски, и разбута тълпата, за да стигне до Джексън. — Тоя, мамицата му… той е опразнил джоба ми.

Някой се изсмя.

— Не се оставяй да те изплаши тоя тип, сладурче! — окуражи го една от проститутките.

Друга добави:

— Откакто се е родил Христос, тоя дрипльо едва ли е изработил честно четвърт долар!

— Не искам тук разправии — предупреди барманът и се присегна за късия стик.

— Познах парите си — крещеше бившият боксьор. — Я някой да ми каже, че не е така?

— По какво твоите пари се различават от тези на другите? — попита барманът.

Среден на ръст мъж с кафява кожа на лицето, с палто от камилска вълна, кафява мека шапка, раиран костюм в кафяво и бяло, кафяви велурени обувки, кафява копринена вратовръзка, украсена с нарисувани на ръка жълти кончета, с диамантен пръстен на левия си безименен пръст и златен пръстен с инициал на дясната ръка, която свободно размахваше, с ръкавици в лявата си ръка, бутна вратата на бара и влезе забързано. Видя как бившият боксьор сграбчи Джексън за рамото и спря веднага. Чу го да казва заплашително: „Дай да видя тая пачка, дявол да го вземе.“ Забеляза как двамата бармани се приближават, готови за действие. Видя, че проститутките отстъпват. За миг прецени положението. Разбута тълпата, приближи се до бившия боксьор изотзад, изви ръката му така, че го завъртя към себе си и го ритна силно в слабините.

Грамадният боксьор се сви на две, изрева и от устата му потекоха лиги. Мъжът направи крачка назад и го ритна отново в слънчевия сплит. Удареният зяпна широко, за да си поеме въздух, лицето му се изду като мях и той заби глава в пода. Мъжът направи още една крачка назад и го ритна в лицето достатъчно силно, така че едното му око се затвори, без да има счупени кости, и тъй добре премерено, че боксьорът падна на гърдите си, а не по лице. После елегантно вмъкна върха на кафявата си велурена обувка под рамото му и го преметна по гръб. Бавно пъхна дясната си ръка в страничния джоб на палтото си и извади специален полицейски револвер с къса цев калибър 38.

Посетителите на заведението се пръснаха настрани, по-далеч от обсега на оръжието му.

— Ти ме обра снощи, кучи сине! — каза мъжът на бившия боксьор, който беше ни жив, ни умрял. — Ще взема да ти пръсна черепа.

Имаше хубав топъл глас и говореше бавно, с което остави у посетителите на кръчмата впечатлението, че е образован човек.

— Не го застрелвайте тук, господине! — каза един от барманите.

При вида на оръжието бившият боксьор така облещи очи, че се виждаше само бялото им. Не можеше да проговори, сякаш бе глътнал езика си.

— Не съм аз, шефе — успя най-сетне да изломоти. — Честен кръст, не съм аз. Никога не съм се опитвал да те обирам, шефе.

— По дяволите, ти беше. Ще те позная където и да е. Снощи след полунощ ме нападна на 129-а улица.

— Кълна се, че не съм аз, шефе. Снощи цяла вечер бях тук, точно в този бар. Нека да ви каже Джо, барманът. Цяла вечер бях тук, точно тук. Нито за секунда не съм излизал.

— Така е — каза барманът. — Снощи цяла вечер беше тук. Видях го.

Бившият боксьор се търкаляше на пода, опипваше окото си и пъшкаше на умряло, за да предизвика съчувствие.

Мъжът прибра оръжието и каза с равен глас:

— Добре, кучи сине, тоя път може да съм сбъркал. Но няма начин да не си обрал някого през живота си, тъй че си получи заслуженото.

Бившият боксьор се изправи на крака и отстъпи на разстояние.

— Къде да тръгне човек да те обира, шефе, като имаш такова нещо.

На никого не му беше весело, но всички се засмяха.

— Човек като теб, шефе, с такова положение, къде ти… — продължаваше да се прави на клоун боксьорът. — Всеки тук ще ти каже, че в джоба ми не е имало истински пари от седмици. — Изведнъж се сети, че бе обвинил Джексън в кражба и добави: — Може да те е ограбил оня там на бара, шефе. Той е разперил една дебела пачка, трябва да я е измъкнал отнякъде.

Мъжът за пръв път погледна към Джексън.

— Слушай, не ме забърквай в тая история — каза Джексън. — Спечелих парите си на лотария. Мога да го докажа.

Мъжът се приближи, застана на бара до Джексън и си поръча пиене.

— Не се тревожи, приятелю. Зная, че не си ти — каза той дружелюбно. — Беше някакъв грамаден дрипльо като онова копеле там. Но аз ще го открия.

— Колко загубихте?

— Седемстотин долара — каза мъжът, като въртеше чашата в ръка. — Ако ми се беше случило преди седмица, щях да гоня това копеле до дупка. Но сега няма особено голямо значение. Излезе ми късметът, голяма работа — чисто злато. След осем-девет месеца ще мога да ги дам тия пари на подобна отрепка, за да не се налага да го убивам.

При думата злато Джексън погледна бързо към отражението на мъжа в огледалото зад бара. Поръча си още едно, извади пачката и измъкна една банкнота, за да плати.

Мъжът спря погледа си на купчината пари.

— На твое място, приятелю, нямаше да размахвам парите си в такава кръчма. Направо си търсиш белята.

— Почти не влизам тук — отговори Джексън. — Ами жената я няма вкъщи.

Мъжът гледаше Джексън невъзмутимо, като че ли играеше покер. Една от евтините проститутки, които наемаше да наблюдават, му се бе обадила, че в кръчмата се намира някакъв глупак, зареден с голяма бала пари. Но Джексън твърде много приличаше на глупак, за да бъде истински. Мъжът се чудеше дали не се опитва да го подведе с някаква негова си игра. Реши да не бърза.

— И аз така си помислих — каза той, сякаш не го интересуваше.

Проститутките отново започнаха да се навъртат около Джексън и мъжът викна на бармана:

— Дай на тия курви каквото пият и ги разкарай от главата ми!

Барманът отнесе бутилка джин и поднос с чаши в едно от сепаретата. Проститутките се изпариха от бара, изпълнени с неприязън, но се правеха, че не са обидени, защото всъщност им е все едно.

— Не е хубаво да се отнасяш така с жените — възпротиви се Джексън.

Мъжът го погледна изненадан.

— Как иначе да наречеш една евтина курва бе, братче?

— Исус е казал, че и те могат да се спасят — отвърна му Джексън.

На другия му олекна и той се захили. Джексън беше човекът, който му трябваше.

— Прав си, приятелю. Обикновено не говоря така, но сега съм малко разстроен. Казвам се Гюс Парсънс — подаде той ръка. — Занимавам се с недвижими имоти.

На Джексън също му олекна и той пое подадената му ръка.

— Радвам се, че се запознахме, Гюс. Викат ми Джексън.

— С какво се занимаваш?

— Работя в погребално бюро.

Гюс се засмя.

— Трябва да е добър бизнес, щом разнасяш такава пачка. Колко пари имаш в себе си?

— Не са от службата. Аз просто работя при един погребален агент, ами спечелих на лотария.

— А, да, ти ми каза.

— Заложих двадесет долара на четиристотин и единайсет и спечелих десет хиляди.

Гюс подсвирна леко и изведнъж стана сериозен.

— Слушай, Джексън, дръж парите си в джоба и право вкъщи. Улиците на Харлем са опасни за човек с толкова много пари. По-добре да те съпроводя, додето срещнем полицай.

Обърна се и повика бармана:

— Колко ти дължа?

— Нека те почерпя едно последно.

— Можеш да ме почерпиш някъде другаде, щом искаш — каза Гюс и плати за питието си и бутилката джин. — В някое чисто и спокойно място. Да се махаме от тия крадци и разбойници. Виж какво, дай да отидем в „Палма“.

— Дадено! — каза Джексън.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Завиха по 125-а улица и поеха към Седмо Авеню. Неоновите светлини от баровете и магазините хвърляха разноцветни отблясъци върху разноцветните минувачи, които едва се мъкнеха по кишавия тротоар и придаваха на лицата им метален оттенък. Минаваха цветнокожи мъже, дебело облечени срещу студа, някои в нови карирани палта, а други във военни мушами, пардесюта, балтони, като че ли направени от одеяла. Цветнокожи жени демонстрираха палта от невъобразими кожи — от кон, мечка, бизон, крава, куче, котка и дори прилеп. Други цветнокожи носеха кашмир, мелтон, норкови кожи, кожи от мускусни плъхове. С вид на преуспяващи те отминаваха в новите си големи коли.

В полумрака изникна Сестра на милосърдието.

— Дайте на бога! Дайте на бедните!

Джексън посегна към пачката си, но Гюс го спря.

— Крий парите си, Джексън! Аз имам дребни.

Пусна половин долар в касичката.

— Духът се е вселил в теб — направи се, че цитира Библията Сестрата на милосърдието. — Нека тоя, който има ухо, да се вслушва в това, което казва духът!

— Амин! — каза Джексън.

Близо до кръстовището със Седмо Авеню те свърнаха към „Палма“. Барманите носеха колосани бели сака, а високите, почти бели сервитьорки сновяха между масите и сепаретата в жълто-зелени униформи. На издигнатия подиум трима джазмузиканти свиреха горещи ритми.

Клиентелата се състоеше от хайлайфа на мошениците — харлемски шмекери с лъскави изправени коси, облечени екстравагантно и без вкус, наред с разни сбъркани типове в прилепнали дрешки, хористки и модели — знае ли ги човек какви са, — накичени със стъклени бижута, които искряха с цветовете на дъгата, с шарещи гримирани тъмни очи, с яркочервени нокти, с бисернобели

зъби и моравочервени устни, разтегнати в усмивка, демонстриращи, страстната възбуда, която се купува с пари.

Гюс си проправи път до бара и придърпа Джексън до себе си.

— Ето такива места ми харесват — каза той. — Обичам да е културно. Хубава храна. Хубаво вино. Преуспяващи мъже. Красиви жени. Космополитна атмосфера. Само дето иска пари, Джексън, пари.

— Ами аз имам пари — каза Джексън и махна на бармана. — Какво ще пиеш?

И двамата си поръчаха шотландско уиски.

Тогава Гюс каза:

— Не като твоите пари, Джексън. Те доникъде няма да ти стигнат, ако водиш такъв живот. Аз говоря за големи пари. Твоите си ги прибери. Ако не внимаваш, ще се стопят за не повече от шест месеца. Аз говоря за пари, които нямат свършване.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Като си купи мойта кукла кожено палто и аз — някоя друга нова дреха и си вземем кола, някой буик или нещо подобно, ще останем без пукната пара. Ама откъде се вземат пари, които не свършват?

— Джексън, изглеждаш ми честен човек.

— Старая се, но от честността не всякога има полза.

— Има, Джексън, само да знаеш да я използуваш.

— Де да знаех!

— Джексън, мисля си да те отворя за нещо голямо. Една сделка, от която ще паднат големи пари. Такива пари, за каквито ти приказвах, но от теб искам да си траеш.

— О, аз мога да мълча. Ако има начин да изкарам големи пари, ще мълча като риба!

— Хайде да отидем по-нататък, за да можем да си приказваме насаме — каза Гюс неочаквано. Хвана Джексън за рамото и го поведе към една маса в дъното. — Ще хапнем — аз черпя — и щом момичето ни вземе поръчката, ще ти покажа нещо.

Сервитьорката се появи и застана до масата, загледана настрани.

— Чакаш да ти поръчаме нещо или да станем и да си тръгнем? — попита Гюс.

Тя го погледна пренебрежително.

— Казвайте какво ще поръчвате, ще ви сервирам.

Гюс я изгледа от главата до петите, но започна отдолу нагоре.

— Две пържоли, кукло, ама гледай да не ми ги сервираш с тая кисела физиономия, че ще ми се отще да ям.

— Два пъти пържола с гарнитура — каза тя сърдито и се отдалечи.

— Наведи се насам! — каза Гюс и измъкна от вътрешния джоб на палтото си куп акции с шрифт латине и златни печати. Разтвори ги под масата, за да може Джексън да ги разгледа по-добре.

— Виждаш ли ги? Това са акции от една мексиканска златна мина. От тях ще забогатея.

Джексън се опули.

— Златна мина ли каза?

— Истинска златна мина, осемнайсет карата. Най-богатата в нашата половина на света. Цветнокож я открил, цветнокож я разработва, създали са акционерно дружество, продават акции само на цветнокожи като теб и мен. Не приемат всеки, който поиска. Страшна работа.

Сервитьорката донесе пържолите, но Джексън хапна малко. Беше ял скоро, но Гюс го взе за възбуда.

— Не бива да се вълнуваш толкова, че да не можеш да ядеш. За какво са ти пари, ако вземеш да умреш.

— Тъй е, ама се бях замислил. Много искам да вложа парите си в тия акции, господин Парсънс.

— Наричай ме просто Гюс — каза Гюс. — Мен няма защо да ме четкаш. Аз не мога да ти продам никакви акции. Трябва да се срещнем с господин Морган, финансиста, който организира дружеството. Той продава акциите. Аз мога само да те препоръчам. Ако преценят, че нямаш качества за акционер, няма да ти продаде нищо. Можеш да си сигурен. Иска да си има работа само с почтени хора.

— Ще ме препоръчаш ли, Гюс? Ако се съмняваш в мен, мога да взема писмо от изповедника ми.

— Не е необходимо, Джексън. Аз виждам, че си честен, порядъчен гражданин. Мисля, че познавам добре хората. Като се занимаваш с покупка и продажба на недвижими имоти като мен, трябва да познаваш хората или няма да се задържиш в този бранш. Колко искаш да вложиш, Джексън?

— Всичките! — каза Джексън — Всичките десет хиляди!

— В такъв случай веднага ще те заведа при господин Морган. Те ще работят цяла нощ, за да приключат тук и да заминат за Филаделфия, та и там някои свестни хорица да могат да си купят акции. Искат да дадат възможност на почтените цветнокожи от цялата страна да получат дял от печалбите на мината.

— Разбирам — каза Джексън.

Като излязоха от ресторант „Палма“, същата Сестра на милосърдието, която ги бе спряла преди, се потътри покрай тях и им се усмихна благочестиво.

— Дайте на бога! Дайте на бедните! Нека монетите на състраданието застилат пътя ви към небесата! Мислете за нещастниците!

Гюс измъкна още половин долар.

— Аз намерих пари, Джексън.

— Сестра Габриел те благославя, братко. „И повелителят на душите пророчески изпрати своя ангел да разкрие на слугите му туй, що скоро щеше да се случи. И ето! Приближаваме се бързо. Благословен е оня, що не се отказва от пророчеството.“

Гюс нетърпеливо й обърна гръб.

Голди намигна на Джексън и само с устни, без да издава глас, изговори:

— Загряваш ли, братле?

— Амин! — каза Джексън.

— Нямам доверие на тия монахини — каза Гюс и поведе Джексън към колата си. — Минавало ли ти е през ум, че може и да въртят някоя игра?

— Как можеш да си помислиш такова нещо за Сестрите на милосърдието? — възмути се Джексън. Страхуваше се, че Гюс може да заподозре Голди, преди да са щракнали капана. — Няма по благочестиви от тях в Харлем.

Гюс се засмя, готов да се извини.

— Като се занимаваш с недвижими имоти като мен, виждаш толкова хора да се опитват да те мамят, че ставаш подозрителен. Пък и аз съм си недоверчив поначало. В нищо не вярвам, докато не се уверя сам. Тъй беше и със златната мина. Едва като се уверих, внесох парите си. Но ти си вярващ, май ходиш на църква, а?

— Енориаш съм на Първата баптистка църква — гордо заяви Джексън.

— Няма какво да ми обясняваш. То си личи веднага. По това разбрах, че си честен човек.

Спря до един кадилак в люляков цвят.

— Ето колата ми.

— Изглежда, недвижимите имоти са добра работа — каза Джексън, като сядаше на предната седалка до Гюс.

— Невинаги можеш да съдиш по някакъв си кадилак — каза Гюс, запали и включи автоматичните скорости. — В днешно време, за да си купиш кадилак, ти трябва една таратайка, която да продадеш на фирмата вместо първоначална вноска и после да се измъкваш и да не си плащаш месечните вноски.

Джексън се засмя и погледна в огледалото. Иззад ъгъла се появи малка черна лимузина и пое след тях. В следващия миг до тротоара, където бяха оставили Голди, рязко спря такси.

— Щом получа първата сума от акциите в мината, ще си купя такава кола.

— Пилците се броят наесен, Джексън. Господин Морган все още не ти е продал никакви акции.

Изведнъж, тъкмо бяха свили зад ъгъла на север по Сейнт Николас Авеню, Гюс приближи колата до бордюра и спря. Джексън забеляза черната лимузина, която се появи иззад ъгъла, намали, после продължи. Недалеч я следваше такси. Гюс не ги забеляза. Той бе извадил черна качулка от жабката на колата.

— Извинявай, Джексън, но трябва да ти вържа очите — каза той. — Просто нахлузи това на главата си. Нали разбираш, господин Морган и златотърсачът държат в канцеларията си златна руда за стотици хиляди долара и не могат да рискуват да бъдат ограбени.

Джексън се колебаеше.

— Не за това, господин Парсънс. Ами просто, нали виждате, с толкова пари у мен…

Гюс се засмя.

— Наричай ме Гюс и не се колебай, казвай каквото ти е на ума.

— Не че ти нямам доверие, Гюс, но…

— Разбирам те. Току-що си се запознал с мен, не знаеш какъв човек съм. На, вземи пистолета ми, ако си по-сигурен така.

— Абе не че съм несигурен с теб, но… — промърмори Джексън, взе оръжието и го пъхна в десния джоб на палтото си. — Само дето…

— Стига, Джексън! — каза Гюс и нахлузи качулката върху главата му. — Зная какво му е на един честен човек като теб в такава ситуация. Но какво да се прави!

С качулката на глава, изведнъж Джексън усети страх. Напипа оръжието за успокоение и безмълвно се замоли Голди да не е сбъркал.

Чуваше, че моторът ръмжи и колата се движи. Правеха завой след завой. Опита се да прецени посоката, но завиха толкова много пъти, че се объркa.

След половин час колата намали и спря. Джексън нямаше представа къде се намира.

— Ето ни, пристигнахме, Джексън, живи и здрави — каза Гюс. — Нищо не ти се случи. Задръж качулката си още малко и отиваме в канцеларията, ще застанеш лице с лице с господин Морган. А сега ми дай пистолета, не ти трябва повече.

Джексън почувствува как по главата и по лицето му под качулката избива пот. Улицата бе тиха. Не се чуваше шум от приближаващи се коли. Ако Гюс беше успял да обърка детективите и Голди, които трябваше да го следват, работата му беше спукана.

С дясната ръка посегна към пистолета, а с лявата смъкна качулката. Успя да види само бързото движение на ръката, която до тоя момент лежеше спокойно на волана, преди юмрукът на Гюс да се стовари върху носа му и пред очите му да заиграят студени падащи звезди. Той блъсна Гюс с наведена напред глава като едър бик, така че да го притисне с цялата си тежест и в същото време да измъкне пистолета. Но Гюс заби десния си лакът в гърлото му и стисна китката му здраво като в менгеме, преди да успее да извади пистолета от джоба си. Студените падащи звезди се превърнаха в огромни кървавочервени петна.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Черната лимузина се приближи с такава скорост, че като спираше, занесе и закова напряко на тротоара. Двамата яки дългокраки чернокожи детективи с вехти сиви балтони и безформени меки шапки изхвръкнаха от двете врати по типичния полицейски маниер.

В същия момент таксито на Голди отби към тротоара и спря една пресечка по-нататък, но той не слезе от него.

Детективите се озоваха пред луксозния кадилак, стиснали никелираните си пистолети с дълги цеви. Ед Ковчега отвори вратата, а Гробаря измъкна Гюс навън.

— Я не ме пипай! — озъби се Гюс и замахна с юмрук към лицето на Гробаря. Той се дръпна назад, за да избегне удара и каза:

— Цапни му само един, Ед!

Ед Ковчега го зашлеви по бузата с цяла длан. Шапката на Гюс, до този момент здраво прилепнала, отхвръкна, а самият той се завъртя с лице към Гробаря, който му залепи един шамар по другата буза и отново го върна на колегата си. Ударите следваха един след друг, сякаш двамата разиграваха топче за пинг-понг. Ушите на Гюс започнаха да пищят. Загуби чувство за равновесие и краката му започнаха да се подгъват. Налагаха го, докато падна на колене, глух за света.

Ед Ковчега го задържа за яката на балтона, за да не се строполи по лице. Гюс увисна между двамата детективи на колене, без шапка, с клюмнала напред глава. Гробаря повдигна брадичката му с цевта на пистолета. Ед срещна погледа му над главата на Гюс.

— Още малко?

— Още малко и на нищо няма да прилича — каза Гробаря.

— Не са го научили на някои работи това момче.

Джексън не се беше помръднал, докато детективите работеха върху Гюс, но неочаквано отвори вратата и стъпи на тротоара с надеждата, че ще се измъкне незабелязан.

— Чакай, драги, още не сме свършили с теб! — извика Гробаря.

— Добре, сър — каза Джексън смирено. — Само исках да разбера какво трябва да направя.

— Нали още не сме се вмъкнали в бърлогата им.

— Да, сър.

— Дай да пооправим туй момче, Ед.

Ед Ковчега вдигна Гюс на крака и сложи половинлитрова бутилка уиски в ръката му. Гюс отпи, задави се, но ушите му изпукаха и слухът му се възвърна. Краката му все още трепереха, като че ли беше препил.

Ед Ковчега му взе бутилката и я прибра обратно в джоба на балтона си.

— Сега искаш ли да ни окажеш съдействие? — попита той Гюс.

— Нямам друг избор — каза Гюс.

— А-а, не така!

— Спокойно, Ед! — предупреди Гробаря. — Не сме приключили още с това момче. Трябва да ни вкара вътре.

— И аз това имам предвид — отвърна Ед и се огледа. — Ама че място да тръгнеш да арестуваш рецидивисти.

— Специално е избрано, за да може да се духне лесно. Мислят, че тук не могат да им направят капан.

— Ще видим.

Над тях се издигаше мостът на 155-а улица, който пресича река Харлем и свързва Куганс Блъф на остров Манхатън с оная равна част на Бронкс, където се намира стадионът „Янки“. В тъмнината игрищата за поло светлееха на равната ивица между реката и скалистото възвишение зад нея. Стоманените колони под моста приличаха на призрачни часовои в непрогледния мрак. В далечината едно отклонение на надземната железопътна линия към Бронкс пресичаше реката и стигаше до станцията близо до вратите на стадиона.

Това беше един тъмен, пуст и потискащ район на Манхатън, зловещ, безлюден, неохраняван нощем, тук можеха да ти прережат гърлото, а наоколо нямаше да има жива душа, никой нямаше да чуе виковете ти, пък и да ги чуеше, нямаше да има смелост да се намеси.

Кадилакът на Гюс бе паркиран точно пред огромен склад, превърнат в религиозен дом, наречен Небесна обител.

Думата обител с бели букви се виждаше от двете страни на двукрилия покрив, но само като погледнеш надолу от моста. По-късно

сградата беше изоставена и сега складът тънеше в мрак.

— Не ми се ще да съм тук сам — каза Джексън.

— Не бой се, синко, нали сме тук — успокои го Гробаря. Той заключи кадилака на Гюс и пусна ключа в джоба си.

— Хайде, мой човек, взимай си шапката и да тръгваме! — обърна се Ед Ковчега към Гюс.

Гюс вдигна шапката си, пооправи я и си я наложи. Лицето му така се бе подуло вече, че очите му едва се виждаха.

— Дръж се, като че ли нищо не се е случило! — нареди Гробаря.

— Няма да е лесно — измърмори Гюс.

— Лесно нелесно, гледай да я свършиш както трябва!

— Е, добре, ченгета, тръгнахме — каза Гюс.

Поведе ги по тъмна тясна уличка покрай изоставения склад към някаква барака на брега на реката. Бараката бе тъмнозелена, но нощем изглеждаше черна. Имаше два прозореца с капаци откъм уличката и тежка дървена врата на предната страна. Отвътре не се виждаше никаква светлинка, не се чуваше никакъв звук, освен далечното задавено буботене на влекачите, които теглеха на буксир плоскодънните лодки сметосъбирачи надолу по реката и оттам — навътре в морето.

Ед Ковчега направи знак на Гюс с пистолета си.

Гюс започна да чука уговорения сигнал на вратата. Това продължи толкова дълго, че Ед не издържа напрежението. Лекото щракване на пълнителя на пистолета му раздра тишината, сякаш експлодира гигантска многоцветна ракета, и Джексън подскочи като ужилен.

Изведнъж на черната врата се отвори шпионка. Сърцето на Джексън щеше да изскочи. Той гледаше право в нечие око, което се взираше в него зад дупката. Не го виждаше достатъчно добре, за да го разпознае, но то сякаш му говореше.

Последва изщракване на ключалки, дърпане на резета и вратата се отвори навън.

Сега Джексън ясно виждаше и това око, и другото. На светлия правоъгълник на вратата се очерта едно матово чувствено лице — лицето на Имабел. Тя гледаше Джексън право в очите. Устните й изговориха: „Влез и го убий, миличък! Аз съм само твоя.“ После отстъпи назад, за да му направи място да влезе.

Думите й потресоха Джексън. Неволно се прекръсти. Искаше да й заговори, но не можеше да овладее гласа си. Погледна я умолително, опита се да преглътне, но не успя, после влезе.

Имаше само една стая, голяма колкото гараж за две коли. От двете страни имаше по два прозореца с капаци, а в другия край — една задна врата, която бе заключена и залостена. Сигурно някога бе използувана за канцелария на някой дребен чиновник или контрольор от някоя фирма, чиято дейност бе свързана с реката.

Отстрани до задната врата имаше голямо обикновено бюро и въртящ се стол. Две евтини тапицирани кресла, три дървени стола с високи облегалки, високи пепелници, маса за напитки, покрита със стъкло, метален шкаф с папки и фалшив сейф, направен от картон, покрит с черно платно, тъй че в сянката на ъгъла да се различава само долната половина на циферблата, бяха донесени от бандата мошеници като бутафория. Бяха предназначени да създават атмосфера на разкош и удобство, пред които да се захласват лапнишараните, докато ги изпързалят. Светлината идваше от един лампион между креслата, стъклен глобус на тавана и зелена настолна лампа.

Джексън погледна зад Имабел и забеляза Ханк, който седеше зад бюрото с мъртвешки тен на лицето в зеленикавото сияние на настолната лампа. В сини работни панталони и високи боти с връзки догоре Джоуди седеше на сгъваемо столче до задната врата. Изправената му коса бе побеляла от прах. Трябваше му само едно краставо магаре, за да е пълна илюзията, че слиза направо от планината, натоварен с буци злато.

Дългия седеше на стол с висока облегалка, опрян на стената встрани от бюрото, наметнал върху костюма си дълга жълто-кафява престилка като на откачен учен в евтините филми на ужаса. На гърдите му беше избродирано „ЕКСПЕРТ САЩ“.

При появата на Джексън и тримата изопнаха гърбове на столовете си и зяпнаха. Преди някои да успее да шавне, Гробаря опря крак в гърба на Гюс и с такава сила го блъсна в стаята, че той плонжира над пода и заби глава в гърба на Джексън. Джексън политна напред право към Джоуди, който в тоя момент ставаше от сгъваемото столче, и го залепи за стената.

Гробаря влезе веднага след тях и се провикна: „Мирно!“ Ед Ковчега сякаш запечата изхода, застанал там със заредения си

пистолет, калибър 38, и се обади начаса: „Преброй се!“

Дългия скочи на крака с вдигнати ръце. Ханк седеше като замръзнал с ръце на бюрото. Тялото на Джексън прикри Джоуди от оръжието на детективите и той използува момента да го удари два пъти здравата в корема.

Джексън изрева и стисна Джоуди за гърлото. Той му го върна с удар с коляно в слабините. От болката Джексън политна назад към Гюс, който го хвана за рамото, за да не падне, но Джексън помисли, че се опитва да го сграбчи и се дръпна рязко.

Заслепен от ярост, Джоуди извади автоматичен нож и порна ръкава на Джексъновия балтон.

— Пусни го! — изкрещя Гробаря.

Очите на Джексън горяха от болка и гняв, той ритна Джоуди по глезена в същия миг, в който Джоуди беше замахнал с ножа назад, за да го наръга отново.

Имабел видя вдигнатия нож и изпищя:

— Внимавай, миличък!

С изключение на двамата детективи, всички неволно се свиха от пронизителния писък. Дори претръпналите нерви на Гробаря се изопнаха. Пръстът му върху чувствителния спусък конвулсивно трепна и гърмът от изстрела оглуши всички в стаята.

Гюс бе попаднал точно на пътя на тридесет и осем калибровия куршум, който прониза черепа му зад лявото ухо и излезе над дясното око. Докато се свличаше вече почти мъртъв, отново посегна към Джексън, но той отскочи като подплашен кон право в ръцете на Джоуди.

Джексън заизвива ръката на Джоуди, за да го извърти така, че да го открие за куршумите на Гробаря, но Джоуди го надви и се прикри зад него.

Като се възползува от бъркотията, Ханк грабна чаша киселина от бюрото. Употребяваха я, за да демонстрират чистотата на златната руда, но сега можеше да я използува, за да я плисне в очите на Ед Ковчега.

Имабел го забеляза и отново изпищя:

— Внимавай!

Всички отново се свиха. Джексън и Джоуди си удариха главите. Опитвайки се да се измъкне, Дългия се намери между Ханк и Ед точно

когато единият плисна киселината, а другият стреля. Част от нея пръсна върху ухото и врата на Дългия, а останалото заля лицето на Ед Ковчега. Изстрелът се отклони и куршумът строши настолната лампа на парчета.

Дългия отскочи назад с такава сила, че се удари в стената.

Ханк се свря зад бюрото част от секундата преди заслепеният от киселината Ед Ковчега да изпразни в дива ярост пистолета си и по бюрото и стената зад него да се посипят празните гилзи.

Един от куршумите попадна в някакъв електрически ключ и стаята потъна в мрак.

— Без груба игра! — предупреди Гробаря и заотстъпва към вратата, за да пресече пътя за бягство.

Ед Ковчега не разбра, че светлините са угаснали. Беше твърд човек. Не всеки чернокож можеше да е детектив в Харлем — искаше се голяма твърдост. Стискаше очите си от парещата болка, но толкова бе побеснял, че започна да млати наляво и надясно в тъмното с приклада на пистолета си.

Не разбра, че всъщност Гробаря се е опрял в него, като отстъпваше гърбом. Само усети някого до себе си и го халоса по главата с дива ярост, така че колегата му падна в несвяст. В мига, когато Гробаря се свличаше на земята, в тъмнината се чу гласът на Ед Ковчега:

— Гробар, къде си? Къде си бе, човек?

В миг сред мрака и тишината настана безумна суматоха. Телата се препъваха едно в друго в отчаяна надпревара към вратата. Чу се трясък от падащи предмети и стъпки по строшените стъкла от съборения лампион и преобърнатата масичка за напитки.

Имабел отново изпищя:

— Не ме пипай!

Някой просъска със задавен от гняв глас:

— Ще ти тегля ножа, за да няма повече двойна игра, мръсна кучко!

Джексън се хвърли в посоката, от която дойде гласът й, за да я спасява.

— Къде си, Гробар? Обади се бе, човек! — изкрещя Ед и заопипва в тъмнината. Колкото и да го болеше, не можеше да изостави другаря си.

— Пусни я! — чу се друг глас. — Нищо не е направила.

Джоуди и Дългия здравата се сбиха. Джексън схвана, че според единия тя ги е издала на ченгетата и той искаше да я убие. Другият не беше съгласен. Джексън не можа да различи гласовете им.

Спусна се натам, откъдето идваше шумът от боричкането, готов да се бие и с двамата. Но попадна в ръцете на Ед Ковчега, който го прасна с пистолета си по главата и го просна в несвяст.

— Ранен ли си, Гробар? — попита разтревожено Ед Ковчега и невиждащ се препъна в безжизненото тяло на Гробаря. — Ранен ли си бе, човек?

— Хайде да се махаме! — викна Ханк и с един скок се намери навън.

Имабел побягна след него.

Изведнъж като по сигнал Дългия и Джоуди спряха да се бият, за да подгонят Имабел. Но навън, където се виждаше по-добре, отново застанаха един срещу друг. И двамата държаха отворени ножове и започнаха да замахват яростно един срещу друг, но само разсичаха студения нощен въздух.

Иззад бараката извънбордовият мотор на някаква лодка изкиха един-два пъти, после отново. Запали чак на третия път. Джоуди се отскубна от Дългия и побягна зад къщата. След миг лодката с извънбордов мотор забръмча навътре в реката.

Дългия сграбчи Имабел за рамото.

— Давай да изчезваме, другите избягаха без нас! — каза той и я помъкна по уличката към широката улица.

Изведнъж нощта се изпълни с вой на сирени и четири патрулни коли се събраха на едно място от различни посоки. Някакъв човек, който минавал с кола по моста на 155-а улица и чул изстрелите по Харлемската река, се обадил в полицията и ченгетата се бяха понесли начаса.

За Ед Ковчега появяването им бе като божи дар. Повече не можеше да понася влудяващата пареща болка. Не бе заредил повторно пистолета си от страх да не си пръсне черепа. Сега започна да надува полицейската свирка като луд, толкова силно и продължително, че върна Джексън в съзнание.

Гробаря все още не беше дошъл на себе си.

Ед Ковчега чу, че някой се мъчи да се изправи на крака и бързо зареди пистолета си. Джексън чу как куршумите щракнаха в барабана и по тялото му полазиха тръпки.

— Кой е там? — извика Ковчега.

Гласът му бе толкова силен и суров, че Джексън се стресна и онемя.

— Обади се, по дяволите, или ще те направя на решето — заплаши Ед Ковчега.

— Аз съм — Джексън, господин Джонсън! — успя да изрече Джексън.

— Джексън! Къде, по дяволите, са останалите, а, Джексън?

— Всички се измъкнаха, само аз съм тук.

— Къде е моят човек? Къде е Гробаря?

— Не зная, сър. Не го видях.

— Сигурно ги е подгонил. Стой там, където си! Нито крачка!

— Добре, сър. Мога ли с нещо да ви помогна?

— Не, дявол да го вземе, не мърдай! Арестуван си!

— Добре, сър.

Знаех си аз, мислеше си Джексън. Истинските престъпници пак се бяха измъкнали и само той беше заловен.

Бавно, сантиметър по сантиметър, започна да се приближава към изхода.

— Ти ли мърдаш, Джексън? Чувам те!

— Не сър, не съм аз. — Джексън се приближи още малко. — Кълна се в бога. — Мръдна още малко. — Сигурно са плъхове под пода.

— Плъхове, а? По дяволите! — процеди през зъби Ед Ковчега. — И тях ще ги навра в дупките им!

През отворената врата Джексън виждаше фаровете на патрулните коли, които се движеха напред-назад покрай изоставения склад и претърсваха улицата. Вслуша се в рева на моторите и воя на сирените. Зад гърба си усещаше присъствието на Ед Ковчега, размахал пистолет, калибър 38, в непрогледния мрак пред ослепелите си очи. Пронизителната му полицейска свирка късаше на парченца нервите на Джексън. Струваше му се, че е попаднал в истински ад и направо се печеше между два огъня.

По-добре да ме застрелят, докато бягам оттук, отколкото да стоя така, помисли си той.

Ед Ковчега усети, че мръдна.

— Тук ли си още, Джексън? — изръмжа той.

Джексън се хвърли през отворената врата, падна на четири крака и побягна още докато се изправяше.

— Джексън, копеле такова! — чу той виковете на Ед Ковчега. — О, господи, не мога повече! Не чуват ли тия кучи синове? Джексън! — дереше се той с все глас.

Три изстрела раздраха нощта. Големият червен пламък от дулото на пистолета на Ед Ковчега разкъса черния мрак. Джексън чу как куршумите изтрещяха в дървената стена.

Обезумял от ужас, имаше чувството, че късите му крака затъват в нещо мазно и лепкаво, вдигаше високо колене, но все не можеше да тича по-бързо. Усилието изсмукваше пот от всяка пора и той направо се пържеше в нея, силите му се изчерпваха бързо, краката му се оплитаха, но скоростта му не се увеличаваше. В Харлем казва, че дебело дупе не тича. Джексън искаше да стигне до другата страна на стария тухлен склад, превърнат в религиозен дом, но той му се струваше толкова далече, колкото и денят на възкресението на праведниците.

Сред оглушителния шум зад гърба му проехтяха още три изстрела, които му подействуваха като тенекия, вързана за опашката на куче. В главата му се въртеше единствено старата песничка от детските му години:

Беж, черньо, беж, че сигур ще те хванат.
Беж, черньо, беж, и гледай да избягаш…

Стъпалото му се плъзна на едно кално място и той полетя с главата напред върху стария дървен товарен пристан зад бившия молитвен дом, досега невидим в тъмнината. Удари се в ръба на една от дебелите дъски и изпъкналите му устни се залепиха върху нея като месо върху дъска за рязане. От болката в очите му бликнаха сълзи.

Скочи на крака и докато облизваше разранените си бърни, чу тропота от стъпките на полицаите, които се приближаваха от другата

страна на склада. Прехвърли се пълзешком на пристана като тромав рак, преследван от гигантска костенурка. Можеше да се хване за стълбата от дясната си страна, но не я забеляза.

В мрака над него висеше мостът на 155-а улица с наниз от фарове на коли, които намаляваха скорост, спираха и пътниците проточваха вратове, за да разберат причината за суматохата.

Самотен влекач теглеше на буксир две празни лодки сметосъбирачи и с пуфтене ги караше надолу по река Харлем, за да вдигнат боклук и да го изхвърлят в морето. Червените му и зелени сигнални светлини се отразяваха върху черните води с променливи отблясъци.

Джексън се почувствува притиснат от двете страни — ако полицаите не успееха, то реката щеше да го довърши. Скочи на крака и отново побягна. В ушите му кънтяха оглушително собствените му стъпки. Някаква разхлабена дъска се отметна под краката му и той се плъосна по корем.

Откъм улицата се появи полицай, който бе заобиколил склада от другата страна и описваше с прожектора си широк светъл полукръг. Търсещият лъч премина над проснатата върху черните дъски черна фигура и продължи покрай водата.

Джексън скочи и побягна отново. Старата народна песничка продължаваше да се набива в главата му:

Беж, черньо, беж да си първи,
пак ще си целият в кърви.

От измамното ехо на реката и сградите на полицаите им се струваше, че стъпките му се чуват от обратната посока. Прожекторите им проблясваха надолу по реката и те всички се бяха събрали пред дървената барака.

— Елате вътре, дявол да ви вземе! — чу Джексън рева на Ед Ковчега.

— Идваме — последва бърз отговор.

— Някой се измъква — извика друг глас.

Джексън движеше краката си колкото можеше по-бързо, но мина доста време, преди да стигне до края на пристана, и накрая се

чувствуваше като стогодишен побелял старец, смален наполовина.

С крайчеца на окото си видя как светлините на полицейските прожектори се люшнаха отново нагоре по реката и бавно го настигаха. А той нямаше къде да се скрие.

Изведнъж, без да забележи, бе прехвърлил ръба на пристана. До едно време бе тичал по дъсчения под, после усети, че стъпва в студения нощен въздух. В следващия миг цопна в тинята. Краката му изгубиха опората си така внезапно, че той се преметна презглава.

Светлината от прожектора се плъзна по дъските над главата му, после се люшна назад покрай брега на реката. Скрит в сянката на пристана, в тоя момент Джексън бе извън опасност.

Внезапно отляво се видя проход — тясна пътечка между тухлените стени на склада и вълнистата поцинкована ламарина на съседния склад. В дъното, на разстояние цяла вечност, се виждаше тесен светъл четириъгълник — изход към улицата. Джексън се спусна натам, подхлъзна се в тинята, опря се на ръце и пробяга първите седем-осем метра на четири крака.

Като усети по-твърда почва под краката си, се изправи. Проходът беше тесен, а той връхлетя така, че докато се осъзнае, вече се бе заклещил. Заслепен от ужас, започна да се мята и гърчи като някакъв чернокож Дон Кихот, който сам-самичък се бие с два големи склада. Успя да се извие настрани и побягна рачешката към улицата.

Пътечката бе задръстена от консервени кутии, бирени бутилки, прогизнали кашони, парчета от дървени щайги и всякакви други отпадъци. Джексън ги разбутваше с краката си, балтонът му обираше праха от двете стени, докато той изтикваше дебелото си тяло през тясната пролука по много особен начин — десният му крак отскачаше напред, а левият се тътреше след него.

Не можеше да избие от главата си тая проклета песничка. Тя го преследваше като в кошмар:

Беж, черньо, беж да те няма,
чака те беда голяма.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Когато Дългия и Имабел излязоха на улицата първата полицейска кола виеше по Осмо Авеню със сто и петдесет километра в час и червеният й сигнал проблясваше в черната нощ като очите на демон, изпуснат от пъкъла.

Неговата кола бе далеч. Опита кадилака на Гюс, но той бе заключен. За щастие до тротоара пред кадилака бе спряло такси.

Дългия погледна Сестрата на милосърдието на задната седалка и разпозна чернокожата монахиня от супермаркета „Блъмстайн“, за която му бяха казали, че е ухо. Рязко отвори вратата, вмъкна се пръв и придърпа Имабел.

— Нещастен случай! — извика той на шофьора. — Бързо към болницата „Никърбокър“! Жена ми глътна отрова! Трябва да я закарам в болницата! — обясни после на монахинята.

Макар изгаряниятa по бузата и врата на Дългия да не бяха откъм страната на Голди, той вече бе забелязал дупките по рамото на жълто-кафявата му престилка и бе разбрал, че освен всичко друго, са разливали и киселина. Бе чул стрелбата и знаеше, че при толкова много изстрели от двамата безпогрешни майстори Гробаря и Ед Ковчега не можеше да няма мъртви. Само да не е Джексън, молеше се той, иначе трябваше да търси начин сам да се добере до куфара. А това нямаше да е леко, тъй като Имабел не знаеше, че той е брат на Джексън.

Засега най-важното бе да не събужда съмнения у тях.

— Уповавайте се на бога! — прошепна той с дрезгав глас, като се правеше на простодушен. — Не оставяйте смут да покори душите ви!

Дългия го изгледа подозрително и за миг Голди се уплаши, че е прекалил. Но Дългия само измърмори:

— Голям смут ще настане, ако не тръгнем веднага!

Имабел бе побягнала без палто и затрепери от студ.

Още преди таксито да превключи на втора, една патрулна кола им препречи пътя. Дългия започна да псува. Имабел го прегърна през

рамо и сведе глава към бузата му, за да прикрие изгаряниятa. От колата изскочиха двама полицаи, предпазливо се приближиха до таксито и прожекторите им осветиха пътниците. Видяха Сестрата на милосърдието и козируваха почтително.

— Някой да е изтичал насам, Сестро? — попита единият.

— Никой не е минавал покрай нас. — Голди каза самата истина и се обърна към Дългия: — Вие видяхте ли някой да минава покрай нас?

— Никого не съм видял — незабавно потвърди той, като отправи още един изпитателен поглед към Голди. — Жива душа нямаше.

Още две патрулни коли спряха по средата на улицата, едната отпред, другата — отзад. Четирима полицаи изскочиха и се затичаха, но тези, които разпитваха пътниците в таксито, им махнаха да продължат. Те се обърнаха, поколебаха се накъде да тръгнат, после изтичаха обратно към колите и ги подкараха лудо към неосветения паркинг до игрището за поло.

— Вие накъде сте тръгнали? — обърна се полицаят към Голди.

Голди кръстоса показалците си върху златния кръст на гърдите си и благочестиво изрече:

— Към небесата, слава тебе, господи, помилуй душите ни.

Ченгетата помислиха, че изпълнява някакъв мистичен ритуал и се смутиха. Но Голди бе забелязал, че младият чернокож шофьор погледна назад, после се извърна и повече не помръдна, вперил поглед напред. Усещаше, че Дългия трепери на седалката до него. Чудеше се как да изпързаля ченгетата и в същото време да попречи на Дългия да повтори лъжата за Имабел и болницата, защото от пръв поглед си личеше, че е здрава като кобила.

— Може да са хванали нататък — добави той, преди да са го запитали отново, и описа два кръга със златния кръст.

Полицаите зяпнаха от почуда. Бяха виждали много странни религиозни секти в Харлем и по заповед на началството се отнасяха с уважение към вероизповеданията на цветнокожите. Но тая монахиня като че ли служеше на дявола.

Най-сетне единият попита съвсем сериозно:

— Накъде точно?

— Труден е пътят на грешника, който води натам.

Ченгетата се спогледаха.

— Да тръгваме — каза първият.

Вторият изгледа Имабел и Дългия продължително.

— Тия двамата твои ученици ли са, Сестро? — попита той.

Неочаквано Голди лапна кръста, после го изплю.

— И взех книжлето от ръката на ангела и го погълнах — изрецитира той неразбираемо. Най-добрият начин да оборкаш едно бяло ченге в Харлем беше да му цитираш непоследователно безсмислици от Библията.

Ченгетата опулиха очи. Бузите им се издуха, а лицата им почервеняха от сподавен смях. Докосваха фуражките си почтително и бързо се отдалечиха. Бяха озадачени, но нищо не подозираха.

— Мислиш ли, че е пияна? — попита единият достатъчно силно, та да го чуят.

— Ако не е пияна, тогава е замаяна от наркотици.

Качиха се в патрулната кола, направиха обратен завой, при който гумите засвистяха и колата се отправи с рев към джунглата от колони и подпори под моста.

Като призраци от мрака започнаха да изплуват хора, метнали набързо по някоя дреха.

Таксито пое отново. Шофьорът предпазливо подмина патрулните коли.

— Я настъпи газта, копеле такова! — изръмжа Дългия.

Шофьорът все още не помръдваше глава настрани, но колата набра скорост и полетя по Осмо Авеню. Уплахата бе изписана дори на тила му.

— Дявол да те вземе, дръпни се от мен! — изруга Дългия и бутна Имабел настрани. — Пари ми!

— Не ми говори така! — каза тя, като тършуваше в чантата си.

— Ако ми извадиш нож…

— Млъкни! — прекъсна го тя и му подаде бурканче с крем за лице. — На! Сложи си на раните!

Той отвъртя капачката и размаза дебел пласт крем върху изгорените места.

— Ханк не трябваше да го прави — каза Имабел.

— Млъквай! — скръцна със зъби Дългия. — Не знаеш ли, че тая монахиня е ухо.

Голди усети, че Имабел го разглежда любопитно и сведе глава към кръста, сякаш се бе отдал на благочестив размисъл.

— Кого ли не подозираш! — каза Имабел на Дългия. — Откъде може да знае за какво си приказваме?

— Ако продължиш да говориш, ще ме принудиш да й прережа гърлото.

— Ти само това знаеш!

— Отмина скръбта! — каза Голди с молитвен глас.

— Добре че е замаяна от наркотици — промърмори Дългия.

Към тях с вой се приближаваше линейка. Никой не проговори до болницата „Никърбокър“. Дългия накара таксито да спре пред главния вход, вместо да завие към входа за спешни случаи. Излезе от колата след Имабел, хвана я за ръка и я помъкна бързо нагоре по стълбите, без да плати сметката.

Голди нареди на шофьора да свие в първата пресечка и да направи кръг. Когато се върнаха, Имабел и Дългия тъкмо се качваха в друго такси. Голди нареди на шофьора да ги следва. Той започна да мърмори недоволно.

— Дано не си навлечем някоя беля, Сестро!

— Двадесет и четири старейшините бяха — рече Голди, като по този начин предсказваше на шофьора числото за деня.

Повечето хора в Харлем вярват, че светите хора виждат право на небето и пожелаят ли, могат да открият числото, което ще излезе тоя ден. И той го знаеше.

Шофьорът се хвана. Изви глава и широко се ухили към монахинята.

— Аха, двадесет и четири. Кое, мислите, ще излезе първо?

— Четири ще поведе двайсет — каза Голди.

— Разбрано!

Шофьорът реши да заложи във всяко от четирите харлемски залагания по пет долара на комбинации от тези числа още преди обяд.

Караха след таксито на Имабел и Дългия, докато то спря пред тъмна, неугледна жилищна сграда на Ъпър Парк Авеню. Но бяха толкова наблизо зад тях, че трябваше да я подминат. Голди се сви на задната седалка. Знаеше, че неговите хора не са го усетили, тъй като не се опитаха да се измъкнат, но не беше сигурен дали не са разпознали таксито, когато минаваше покрай тях. Трябваше да поеме риска. Докато завият в първата пряка и да се върнат обратно, другото такси бе

изчезнало. Голди застана така, че да наблюдава фасадата на сградата и се зачуди дали да влезе и да потърси апартамента.

Но след миг на третия етаж светна прозорец, после завесите се спуснаха. Това му стигаше. Накара шофьора да го закара до павилиона за тютюн на 121-ва улица.

Джексън го нямаше. Голди започна да се тревожи. Влезе в павилиона, прибра се в стаята си запали керосиновата печка и си загря морфин и кокаин на спиртната лампа.

Бе казал на Джексън да се върне тук, ако стане сбиване. Нямаше как да разбере дали е между живите. А бе твърде рано да попита в полицейския участък. Ако нещо се бе случило с Гробаря или с Ед Ковчега, белите ченгета можеха да го заподозрат и да го приберат.

Опиатът започна да действува върху съзнанието му и той си представи всичките мъртви. Удари си още една доза, за да отпъди страховете.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Когато Джексън се измъкна от тясната пролука, на улицата вече се бе събрала тълпа. Видът му беше сякаш Харлемската река го бе изхвърлила от търбуха си. Палтото му беше разкъсано, без копчета, с разцепен ръкав, целият беше потънал в черна кал и от него се стичаше мръсотия и тиня, устата му беше подута, очите зачервени, изобщо беше ни жив, ни умрял.

Но и другите хора не изглеждаха много по-добре. Изстрелите и воят на сирените на патрулните коли ги бяха накарали да изскочат от леглата и да се юрнат навън, за да разберат каква е тая суматоха. Изглежда, ставаше страхотна битка, а в Харлем дай им изстрели, бой с ножове, трупове или умиращи.

На улицата се тълпяха мъже, жени и деца, кой увит в одеяло, кой с две-три палта, по пижама над гумените галоши, с хавлиена кърпа на главата, с прашно чердже на гърба, взето направо от пода. В сравнение с някои от тия привидения Джексън направо изглеждаше елегантен.

Повечето се бяха скупчили пред полицейския кордон в началото на уличката към дървената барака, откъдето бяха дошли изстрелите. Едни проточваха шии, други се повдигаха на пръсти или се качваха на нечии рамене, за да видят какво става.

Само един цветнокож, увит като пашкул в мръсно жълто одеяло, забеляза как Джексън се измъкна от пролуката. Той успя само да му смигне, тъй като към тях бяха тръгнали двама полицаи.

Те гледаха подозрително към Джексън, готови да го разпитат, но в другия край на тълпата някои се сбиха и те побързаха да се присъединят към униформените полицаи, които обграждаха побойниците.

Джексън бързо се шмугна в тълпата след тях.

— Дай им на негрите да се бият! — каза някой.

— Започне ли се някъде и всички се сбиват — добави друг.

— Всички в Харлем са разбойници. Дай им няколко коня и няколко крави и веднага ще почнат да се крадат.

Джексън не виждаше тия, които се биеха, но се провираше към центъра на тълпата, за да се скрие.

Един човек го забеляза и не пропусна да каже:

— И тоя се е бил. Ти с кого си се бил бе, шишко? С гаджето ли?

Някой се изсмя.

Джексън видя, че един полицай го наблюдава, и смени посоката.

— Убили някакво ченге — чу се глас. — Това била работата!

Тълпата отново напъна към кордона. Бяха разтървали побойниците.

— Бяло ченге ли?

— Аха.

— Ще хвърчи перушина тая нощ в Харлем.

— И още как.

Джексън се бе проврял до края на тълпата и се озова лице срещу лице с двамата полицаи, които най-напред го бяха забелязали.

— Ей, ти! — извика единият.

Джексън се шмугна обратно в тълпата. Те започнаха да си пробиват път след него.

Изведнъж вниманието на скупчилите се хора бе привлечено от две разярени кучета, които ръмжаха, сякаш глутница вълци се бият за плячка.

— Я гледайте! — извика някой.

Тълпата се люшна като плътна маса към мястото, откъдето идваше лаят на кучетата, и отнесе Джексън далеч от преследвачите му.

От другата страна на склада точно пред прохода, през който се бе измъкнал Джексън, две огромни кучета се търкаляха, ръфаха и ръмжаха в яростен двубой, а от устите им излизаше пяна. Едното беше доберман-пинчер, голямо колкото стар вълк, а другото — булдог колкото шотландско пони. Били собственост на двама сводници, които ги разхождали, когато започна стрелбата. Трябвало да ги извеждат по два-три пъти всяка нощ, защото апартаментите им били малки и се налагало да ги държат вързани през цялото време, а те виели и не им давали да спят. Сега ги били освободили за малко от веригите, за да потичат. Кучетата били толкова свирепи, че се сбили още щом се видели.

Търкаляха се по тротоара, падаха в калта, измъкваха се отново и зъбите им проблясваха като остриета на слабата светлина.

Сводниците ги налагаха с железните им вериги. Другите хора се отдръпваха, щом кучетата се търкулнеха към тях.

— Залагам петарка, че черното куче ще спечели с нокаут.

— По-полека! Та аз ще го надвия, само да река.

Полицаите моментално зарязаха Джексън и тръгнаха да разтървават кучетата. Приближиха се предпазливо с извадени пистолети.

— Не ми убивай кучето, шефе! — молеше единият сводник.

— Никого няма да ухапят — добави другият.

Полицаите поизчакаха.

— Защо са без намордници? — попита единият.

— Имаха си намордници — излъга сводникът, — ама си ги изгубиха, докато се биеха.

— Само с огън ще можете да ги разтървете — каза един от зяпачите.

— На тия кучета направо им тегли куршума — отговори някой.

— Да ви се намира тук вестник? — попита първият сводник.

Някой изтича до каруцата с отпадъци, спряна до тротоара. Беше стара талига с картонени канати и разкривени колела, теглена от кастав, почти сляп кон с изкривени навън крака, който вече за нищо не го биваше. Собственикът й се беше присъединил към тълпата около кучетата.

Някакъв човек грабна парче вестник от купчината боклуци и го отнесе тичешком. Смачка го като факел, запалиха го и го хвърлиха между кучетата. Краткотрайният пламък освети оголените зъби на добермана, които в тоя миг се впиха в гърлото на другото куче.

Полицаят се наведе и здраво цапна добермана с дръжката на пистолета си.

— Не го убивайте! — примоли се сводникът.

Джексън забеляза каруцата и се запъти към нея, качи се отпред, хвана протритите въжени поводи и викна: „Дий!“

Конят проточи краставата си шия и изви глава, за да погледне. Гласът му беше непознат. А и не можеше да види дотам.

— Дий! — повтори Джексън и въжените поводи изплющяха по хълбоците на коня.

Той опъна шия и тръгна. Но пристъпяше тъй бавно, сякаш копитата му се носеха във въздуха като на забавен кадър.

Един полицай, когото Джексън не бе видял до тоя момент, неочаквано се изправи пред него.

— Ти през цялото време ли беше тук?

— Не, сър. Сега тъкмо дошъл — каза Джексън, като говореше неправилно, за да му повярват, че наистина се рови из кофите за смет.

Ченгето изобщо не се бе усъмнило, че Джексън може да не е боклукчия. Просто събираше информация.

— Някакъв съмнителен тип да е притичал покрай теб?

— Той тъкмо дошъл тук — намеси се човекът, който бе забелязал как Джексън се измъква между сградите. — Аз видял.

В Харлем важеше правилото, че брат на брата помага да се излъжат белите ченгета.

— Не питам теб — каза ченгето.

— Не видял никой — каза Джексън. — Просто седял тук, гледал си работата и не видял никой.

— А кой ти разби устната?

— Две момчета се опитали да ме ограбят, но то беше рано, по мръкнало.

Полицаят се раздразни. Винаги се дразнеше, когато разпитваше цветнокожи.

— Покажи си разрешителното! — нареди той.

— Добре, сър. — Джексън започна да рови първо в единия, после в другия джоб на балтона си. — Тукачка е, ей тука.

Един старши полицай се провикна към другия:

— Какво правиш с тоя?

— Разпитвам го.

Старшият бегло погледна Джексън.

— Остави го! Ела тук да блокираме тоя изход! — и той посочи прохода, през който бе избягал Джексън. — Притиснали сме един някъде отзад и може да се опита да се измъкне оттук.

— Слушам, сър!

Полицаят отиде да завардят изхода.

Цветнокожият доброжелател смигна на Джексън.

— Измъкна се, а?

Спогледаха се. Джексън не посмя дори да му намигне.

— Дий! — каза той на крантата и я шибна с въжените поводи.

Тя бавно потегли, сякаш ударите му не я засягаха. В тоя миг боклукчията се обърна да провери дали собствеността му си е на мястото и видя как Джексън подкарва каручката му. Гледаше и не вярваше на очите си.

— Туй е мойта каруца бе, човек!

Старецът беше в парцаливи дрехи, изровени от боклука, и наметнат с конски чул. Около главата си имаше вълнен парцал, увит като тюрбан, а върху него бе нахлузил мръсна смачкана шапка. Изпод тюрбана се спускаха къдрави бели кичури, които стигаха чак до къдравата му бяла брада, сплъстена от мръсотия и пожълтяла от изплювания тютюн за дъвчене, а под тях се виждаше набръчкано черно лице с воднисти старчески очи. Обувките му бяха обвити със зебло, закрепено с върви. Беше същински изпаднал Чичо Том в Харлем.

— Хей! — провикна се той след Джексън с тънък плачлив глас. — Защо ми крадеш каруцата?

Джексън шибна коня по хълбоците и се опита да се измъкне. Боклукчията повлече крака след него, за да го настигне. И конят, и дядката се движеха бавно и на Джексън му се стори, че целият свят е започнал да пълзи.

— Хей! Тоя ми открадна каруцата!

Един полицай се извърна към Джексън.

— Да не би да се опитваш да откраднеш каруцата на този човек?

— Не, сър. Той ми е баща. Само дето не може да вижда добре.

Боклукчията задърпа полицая за ръкава.

— Не съм ти никакъв баща, и не съм окьоравял дотам, че да не виждам как ми крадеш каруцата.

— Татко, много си пил — каза Джексън.

Полицаят се наведе и подуши боклукчията. Отдръпна се бързо и рече само: „Пфу!“

— Хайде, тате, качвай се! — каза Джексън и смигна на боклукчията над главата на полицая.

Боклукчията знаеше правилата на играта. Джексън се опитваше да се измъкне и той не искаше да го натопи пред бялото ченге.

— Не видях, че си ти, мойто момче — каза той и се покатери отпред до Джексън.

Полицаят сви рамене и се отдалечи погнусен.

Боклукчията измъкна от джоба на палтото си парче тютюн за дъвчене, издуха каквото беше полепнало по него, отхапа си малко и предложи на Джексън, който отказа. Пусна останалото в джоба си, хвана поводите, леко ги подръпна и викна проточено:

— Дий, Джебусайт!

Джебусайт се понесе като ракета. Боклукчията го направляваше между десетината патрулни коли, спрели безразборно на улицата като танкове в пустиня.

По-надолу бяха спрели частни коли, други пък пристигаха в тоя момент и от всички посоки се стичаха любопитни хора. Новината, че са убили бял полицай, се беше разнесла като мълния из квартала.

Боклукчията не продума, докато не се отдалечиха на пет пресечки оттам. Тогава попита:

— Ти ли си го направил?

— Какво да съм направил?

— Наистина ли си утрепал онуй ченге?

— Нищо не съм направил.

— Защо бягаш тогава?

— Не ща да си имам работа с полицията.

Боклукчията разбра за какво става въпрос. Крив-прав, цветнокожият в Харлем избягваше да си има работа с полицията.

— И аз не ща — каза той.

Цръкна през зъби тютюнева струйка и избърса уста с опакото на мръсната си памучна ръкавица.

— Имаш ли един долар?

Джексън понечи да извади пачката, но като поразмисли, отдели един долар и му го подаде.

Боклукчията огледа внимателно банкнотата и я мушна под дрипите си. На 142-ра улица, точно пред сградата, в която бяха живели Джексън и Имабел, той спря коня, слезе и започна да рови в боклука.

За пръв път, откакто бе побягнал да спасява кожата си, Джексън се сети за Имабел. Сърцето му се сви, имаше чувството, че ще се задуши.

— Хей! — викна той. — Ще ме закараш ли до 121-ва улица?

Ръцете на боклукчията бяха пълни с отпадъци, когато вдигна глава, за да го погледне.

— Имаш ли още един долар?

Джексън отдели още една банкнота. Боклукчията метна каквото беше намерил отзад в каруцата, покачи се на мястото си, прибра долара на сигурно място и дръпна поводите. Крантата се понесе.

Пътуваха мълчаливо.

На Джексън му се струваше, че е стигнал дъното на ада. И по главата го удариха, и с нож го нападнаха, и го стреляха, и го ограбиха, и го преследваха, и го унижаваха. Болката от цицината на главата му пронизваше черепа му като тирбушон, подпухналите му изранени устни туптяха непрекъснато.

Не знаеше дали Голди е открил адреса на Имабел, дали не са я задържали, дали изобщо е жива. Недоумяваше как самият той се бе измъкнал жив. И какво от това? Седеше си в тая каруца с боклук и не знаеше нищо. Може би точно в тоя момент приятелката му беше в смъртна опасност. Нещо повече, онези бандити бяха разбрали, че полицията е по следите им и можеха да офейкат със златото й. Само да е жива и здрава, нищо друго не го интересуваше.

Дрехите му бяха вир-вода: отвън — от тинята, в която бе паднал, отвътре — от собствената му пот. На всичкото отгоре бяха леденостудени. Трепереше от студ и от притеснение и не можеше да направи нищо.

По тъмните тротоари вървяха цветнокожи жители на квартала, предпазливо избягваха опасните тъмни входове, свели надолу глави, притиснати от неволята.

Цветнокожите и неволята, си помисли Джексън, са като два коня в общ впряг.

— Студено ли ти е? — попита боклукчията.

— Ами не ми е топло.

— Искаш ли да пийнеш?

— Имаш ли?

Боклукчията извади някаква долнопробна ракия изпод парцаливите си дрехи.

— Имаш ли още един долар?

Джексън измъкна още една банкнота, даде му я, пое бутилката и я вдигна към устата си. Зъбите му изтракаха върху гърлото на бутилката. Ракията изгори гърлото му и продължи да пари в стомаха му, но не му олекна. Върна преполовената бутилка.

— Жена имаш ли? — попита боклукчията.

— Имам — печално отговори Джексън. — Но не зная къде е.

Боклукчията го погледна, погледна и бутилката и отново му я подаде.

— Задръж я! — каза той. — На теб ти трябва повече, отколкото на мен.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Голди стоеше на тъмно и гледаше през остъклената врата на павилиона за тютюн, когато Джексън слезе от боклукчийската каруца. Отвори му вратата и заключи след него.

— Откри ли я? — веднага попита Джексън.

— Ела отзад в мойта стая да поприказваме.

— Да приказваме ли? За какво?

— Спокойно бе, човек!

Запристъпяха пипнешком в гъстия мрак като призраци, които не се виждат един друг. За Джексън всяка изгубена секунда беше скъпа. Голди се мъчеше да измисли къде да скрие златната руда, когато най-сетне се добере до нея.

Запали лампата в стаята и сложи катинара от вътрешната страна на вратата.

— Защо заключваш? — възпротиви се Джексън. — Не си ли открил къде е Имабел?

Преди да отговори, Голди заобиколи зад масата и седна. Пред него до преполовена бутилка уиски лежаха перуката и покривалото му. Кръглата му черна глава стърчеше над широката черна роба и той приличаше на африканска скулптура. Дотам се беше замаял, че непрекъснато изтръскваше някакви въображаеми боклучета от расото си.

— Намерих я, разбира се, ама първо ми кажи какво стана.

Джексън стоеше съвсем близо до вратата. Започна да го обхваща бяс.

— Отключи веднага вратата! Така се чувствувам с единия крак в затвора.

Голди стана да отключи и се видя, че раменете му потръпват конвулсивно от наркотика.

— Седни, по дяволите, и не се горещи толкова! — измърмори той. — Пийни си малко уиски. Изнервяш ме.

Джексън отпи от бутилката. Зъбите му изтракаха върху гърлото така силно, че брат му се стресна.

— Дразниш ме с тия резки звуци! Имам чувството, че си гърмяща змия!

Джексън тресна бутилката на масата и му отправи убийствен поглед.

— Внимавай, братко, внимавай! Много ми се събра тая нощ. Казвай къде е тя и ще ида да си я прибера.

Голди отново седна и припряно започна да лъска кръста си.

— Първо кажи какво стана!

— Щом си я открил, би трябвало да знаеш.

— Слушай бе, човек! Така само губим време. Когато стана бъркотията, аз не бях там. Седях в едно такси пред склада, когато тя се появи с Дългия, качиха се в таксито, той каза, че Имабел му била жена и била глътнала отрова и трябвало да я заведе до болницата „Никърбокър“. Тръгнахме заедно за болницата, те слязоха, прехвърлиха се на друго такси и поеха към Парк Авеню, към сегашното им жилище. Проследих ги и това е всичко, което знам. Сега ти ми кажи какво стана в бараката, за да видим какво ще правим.

Джексън отново се разтревожи.

— Усетиха ли, че ги следиш?

— Как мога да знам? Дългия не е усетил, страшно го болеше и нищо не виждаше. Освен ако Имабел му е казала.

— И в неговите очи ли е пръснало?

— Не, само по врата и лицето му.

— По държането им не личеше ли дали те подозират?

— Не знам. Стига си ме питал, ами разказвай ти какво знаеш.

— Все едно е дали знам нещо, или не, ако са усетили, че си ги проследил, Дългия отдавна ще е изчезнал, щом му няма нищо на очите.

— Слушай, братле! — подхвана Голди, който вече губеше търпение. — Тая жена е много хитра. Може да е разбрала, че съм я проследил. Но това не значи, че ще каже на Дългия. Зависи как ще развърти собствените си игри. Едно е ясно — зарязала те е заради друг мъж. В това няма съмнение!

— Не е вярно! — отвърна Джексън с упорство.

— Така е, братле! Но не се знае дали сега няма да зареже и Дългия заради някого другиго.

— Няма такова нещо!

— Добре, глупако! Нека да е, както искаш ти! Скоро ще разберем така ли е или не е така, стига най-сетне да ми разкажеш какво се случи.

— Ами Гробаря застреля Гюс в главата, а Ханк лисна киселина в очите на Ед Ковчега, но пръсна малко и върху Дългия. После изгаснаха лампите и в тъмното се захвана страхотен бой и стрелба. Някой искаше да заколи Имабел. Мен ме удариха по главата, като се опитвах да й се притека на помощ. Когато дойдох на себе си, всички бяха офейкали.

— О, господи! И Гробаря ли убиха?

— Не знам. Когато дойдох в съзнание, лежеше на пода — стори ми се, че беше той — и бяхме останали само аз и Ед Ковчега. Беше освирепял от болка, нищо не виждаше, но със зареден пистолет дебнеше само нещо да шавне, за да стреля. Един бог знае как се измъкнах жив.

Голди скочи и нахлузи перуката и покривалото си. Изведнъж го обхвана трескаво нетърпение.

— Слушай, трябва да действуваме бързо. Тия типове са подпалили целия Харлем и става горещо.

— Аз какво ти приказвах през цялото време! Да вървим!

Голди се спря само за миг, колкото да изгледа брат си сърдито.

— Чакай, дявол да те вземе! Тъй ли ще тръгнем — по голи задници?

Вдигна дюшека на кушетката и извади голям колт, калибър 45, от синкава стомана.

— Боже, какво доживях! През цялото време да държиш това нещо тук! — възкликна Джексън.

— Я погледни там в ъгъла и извади една тръба, без да задаваш много въпроси.

Брат му бръкна зад струпаните кашони и издърпа стоманена тръба, дълга около метър и дебела два-три сантиметра. Единият й край бе увит с изолирбанд, за да може да се хваща. Повдигна я веднъж, за да усети колко тежи, но не каза нищо.

Голди скри револвера в диплите на монашеската си одежда. Джексън пъхна саморъчно направената палка под мокрия си изпокъсан балтон. Голди изгаси лампата и заключи катинара на вратата. Тръгнаха

през тъмния павилион към предната врата като две привидения, въоръжени и готови да осакатят когото срещнат.

Навън валеше слаб сняг. Още щом се докоснеха до черната улица, белите снежинки ставаха мръсносиви.

— Трябва да намерим начин да пренесем куфара й — каза Голди.

Черна котка се прокрадна изпод една подгизнала щайга с боклуци. Голди злобно я ритна.

Джексън го изгледа неодобрително.

— Да вземем едно от ония големите таксита десото.

— Стига си мислил с краката! Тая руда така пари, че може да пресуши дори река Харлем.

— Можем да намерим каруцата, с която се прибрах.

— И тоя номер не става. Ще откраднеш катафалката на шефа си.

Джексън се закова на място и изгледа брат си.

— Да открадна катафалката му? Да не би Имабел да е мъртва?

— О, боже господи, цял живот ще си останеш глупак. Не, не е мъртва. Но нали трябва да пренесем куфара й?

— Искаш да открадна катафалката на господин Клей, за да пренесем куфара, така ли?

— Малко ли работи си откраднал досега, та се лигавиш за някаква си катафалка? Пък и ключовете са у теб.

Джексън опипа джоба на панталоните си. Ключовете за катафалката и гаража бяха захванати на желязна верижка за колана му.

— Значи си пребъркал джобовете ми, докато съм спал.

— Голяма работа! Нямаш нищо, което могат да ти откраднат. Хайде да тръгваме!

Бавно и мълчаливо поеха нагоре по Седмо Авеню.

Повечето барове бяха затворени. По улиците все още имаше хора. Така се бяха сгушили под вдигнатите си яки и нахлупените си шапки, че изглеждаха, сякаш са без глави. Влизаха и излизаха от жилищните сгради, в които се помещаваха тайни нощни заведения, проститутките вървяха своя занаят, а комарджиите обираха новаците.

Уличното движение все още не бе замряло, камиони и автобуси пътуваха на север през моста на 155-а улица, нагоре по озеленения булевард Со Мил Ривър към Уестчестър Каунти и по-нататък. Профучаваха частни коли и таксита, спираха рязко, пътниците се

качваха или слизаха, колите оставаха на мястото си, а такситата продължаваха.

Патрулните коли се стрелваха като сърдити бръмбари с червени очи, спираха внезапно, ченгетата изхвърчаваха отвътре с шум и трясък, прибираха всеки, който им се струваше подозрителен, и го откарваха на разпит. Някакъв чернокож бабаит бил хвърлил киселина в очите на един чернокож детектив и на негрите лошо им се пишеше.

Предрешен като сестра Габриел, Голди се носеше тежко по кишавата улица подобно на уморен светец, стиснал здраво златния кръст пред гърдите си като щит и леко наведен на една страна, за да не се вижда как расото му се издува над колта.

Джексън вървеше до него и притискаше тръбата плътно до тялото си под мръсния балтон.

Една мадама, която явно идваше от някое тайно заведение, ги забеляза и се обърна към високия мургав мъж, който я съпровождаше:

— Приличат си като брат и сестра, нали?

— Ниски, дебели и черни — каза високият мъж.

— Ш-ш-т! Тъй не се приказва за монахиня!

Не ги спря полиция, никой не ги закачи. Черното расо и златният кръст на Голди бяха сигурно прикритие.

Гаражът беше на същата улица, където се намираше погребалното бюро, но малко по-надолу. Стигнаха до 133-а улица, свиха по Ленъкс Авеню, тъй като някой можеше да ги е забелязал, и отново излязоха ма 134-а улица.

Джексън отключи вратата и влезе пръв.

— Затвори вратата! — каза той на Голди и в тъмното затърси пипнешком ключа за лампата.

— Какво правиш? Не ти трябва светлина! Качвай се на колата и давай навън!

— Трябва да се преоблека. Замръзвам в тия дрехи.

— Ще излезе, че си по-зле и от библейския просяк Лазар — недоволствуваше Голди, но затвори вратата. — Нямаме цялата нощ пред себе си.

— На теб ти е добре, нали? — каза Джексън сърдито и се заразсъблича, остана по дългите си, все още мокри гащи, по които боята на панталона беше избила на черни петна, надяна старата си

сива униформа и палтото, които висяха на един пирон, и извади новата си шофьорска фуражка от сандъка за инструменти.

Като сядаше зад волана, забеляза, че задната част на катафалката е пълна с погребални принадлежности. Колата, кадилак — модел 1947 година, най-напред била използувана като линейка. Сега в нея отнасяха телата за балсамиране, а служеше и за камионетка. Мястото за ковчега почти не се виждаше под купчината черен сатен за покриване на постамента, върху който излагала ковчега по време на погребение, пластмасовите поставки за лампички и цветя, изкуствените венци и кофата със смененото масло, източено от някоя лимузина.

Джексън отвори двете врати отзад, свали кофата с маслото и започна да разтоварва другите неща.

— Зарежи тия боклуци! — каза Голди. — Като те гледа човек как се мотаеш, ще си помисли, че хич не ти пука за твойта мадама.

— Повече от теб ми се ще да бързаме — заоправдава се Джексън. — Ама исках да направя място за куфара.

— Ще го сложим на мястото за ковчега. Хайде бе, човек, по-бързо!

Джексън затвори шумно двете врати, мина отпред и седна зад волана. Превъртя ключа, по навик погледна таблото, каза на Голди да загаси лампата и да отвори вратата. Запали мотора, изкара на заден ход колата на улицата точно пред една патрулна кола.

Полицаят, който я караше, спря колата и двамата полицаи изгледаха монахинята и шофьора, после слязоха много бавно и целенасочено от двете срещуположни врати. Също тъй бавно и целенасочено Голди затвори и заключи гаража, но съобразяваше бързо. Предполагаше, че ченгетата просто си пъхат носа, но и без това нямаше избор, трябваше да рискуват. Тръгна насреща им с ръка на кръста.

Джексън видя полицаите и усети, че потта от лицето му започва да капе върху ръцете и да се стича по врата му.

— С катафалката ли сте, Сестро? — попита едното ченге и почтително докосна фуражката си.

— Да, да, в служба на бога — тихо изрече Голди с най-молитвения си глас. — Да вдигнем туй, що е останало в часа на смъртта, слава тебе, господи, да чакаме в нескончаемия поток след часа на смъртта.

И двамата полицаи гледаха Голди в неведение.

— За мъртвец ли говорите?

— Да, да, напуснал е земния живот и тленната си обвивка.

Полицаите се спогледаха. Вторият се приближи до Джексън и освети мокрото му лице. То лъсна като гладък мокър брикет. Наведе се да помирише дъха му.

— Тоя шофьор май е пиян. Мирише на уиски.

— Не, сър, не съм пиян — отвърна Джексън. Изглеждаше така от страх, полицаят не го знаеше. — Пил съм, но не съм пиян.

— Слез! — нареди полицаят.

Джексън слезе. Със скритата под палтото му тръба, трябваше да се движи толкова внимателно, сякаш може да се счупи всеки миг.

— Върви по права линия до оня стълб! — заповяда полицаят и посочи един електрически стълб на другия тротоар.

За да отвлече вниманието им, Голди започна да декламира с дрезгав глас:

— „Той хвана змея…“

Полицаите се извърнаха към него.

— Какво каза, Сестро?

— „Той хвана змея, древната змия, която е дявол и сатана — и го свърза за хиляди години.“

Джексън вече бе стигнал до стълба. Пък и нямаше нужда от намесата на Голди. За да не се изхлузи тръбата изпод палтото му, той бе стъпвал само по права линия, вдървено, като сомнамбул. Но, по краката му се стичаше пот.

— Изглежда горе-долу трезвен — каза първият полицай.

— Вярно, не залита — съгласи се другият.

— Качвай се обратно, момче, и откарай монахинята да си гледа божите работи.

— Тръгнали са да вдигат покойник по никое време — отбеляза другото ченге.

— Никой не избира сам часа на смъртта си — отговори Голди. — Отиваме си, кой по-рано, кой по-късно, на всеки му идва времето.

Полицаят се усмихна.

— Няма начин, всички си отиваме, когато господ ни повика. Нали така казват в Харлем?

— Да, сър, когато господ ни повика при себе си.

— Кого карате?

— Вече никого — каза Голди. — На нас остава един труп, ще го вдигнем и ще го заровим.

На полицаите им дотегна да се напрягат да търсят смисъл в думите на монахинята. Свиха рамене, качиха се на патрулната кола и заминаха.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Ако погледнете на изток от църковните кули на Ривърсайд Чърч, кацнала на високия бряг на река Хъдсън между университетските сгради, долу в ниското ще видите вълнистата повърхност на море от сиви покриви. В тъмните му глъбини — зловонни жилища, градът на цветнокожите, разтърсвани в отчаяна агония като милиони гладни риби, които настървено се блъскат кой кого да изяде. Животински инстинкти и самоизяждане. Тоягата в ръка и грабвай парчето.

Това е Харлем.

Колкото по на изток вървите, толкова по-черен става.

Районът на изток от Седмо Авеню до река Харлем се нарича Долината. Жилищата гъмжат от човешки същества, затънали в печална нищета. Плъхове и хлебарки се надпреварват с мършави кучета и котки за оглозганите от хората кокали.

Квартирата, в която се бяха настанили Дългия и Имабел, се намираше на Ъпър Парк Авеню, между 129-а и 130-а улица. На тази част на Долината и казваха Прашното дъно на въглищарския кош.

Надлезът на железопътната линия Ню Йорк Сентръл, която започва от гарата Гранд Сентръл, излиза изпод земята при 95-а улица и се изкачва при станцията на 125-а улица, минава по средата на улицата, която тук е изместила парка, но е взела с право името му в другия си край.

После се съединява с надземната линия по Трето Авеню, завива към река Харлем, пресича я, навлиза в Бронкс и продължава към широкия свят отвъд.

Тук, в Харлем, Парк Авеню минава покрай студените води на реката, покрай паянтови жилища, върви между бунища, порутени складове, фабрики, гаражи и купища смет, върху които находчиви хлапаци отглеждат индийски памук за марихуана.

Опасна беше тази изровена на ями от камионите улица, която бе известна в престъпния свят под името Кървава баня. Видиш ли човек на земята, по-добре го зарежи, сигурно е мъртъв.

Черната катафалка с дебелите черни мъже в черни дрехи беше част от зловещата нощ. Моторът на стария кадилак, отлично ремонтиран, мъркаше тихичко като коте. Снежинки пробягваха пред слабите фарове.

— Ето там — посочи Голди.

Джексън различи някакъв вход до един магазин за кожи със счупено стъкло на витрината. Волска глава, проядена от молци, му се облещи отвътре със стъклените си разногледи очи. Целият настръхна. Бе стигнал до края на пътя, но така се бе уплашил, че не знаеше да се радва ли, или да съжалява.

— Спри тук някъде! — каза Голди. — Няма значение къде.

Джексън спря катафалката и угаси фаровете.

Един камион изтрещя покрай тях към центъра, към Харлемския пазар зад 116-а улица, и след него се възцари още по-дълбок мрак.

Двамата с Голди огледаха пустата улица. Джексън го полазиха тръпки.

— Могат ли да ни видят? — попита тон.

— Не, ако не гледат насам.

Имаше съвсем друго предвид, но сега не му беше до обяснения. Посегна към тръбата под палтото си.

— Още не е време за това — предупреди го Голди.

На Джексън не му се слизаше от катафалката.

— Ще оставя мотора да работи.

— Защо? Искаш да я откраднат ли?

— Кой ще ти краде катафалка?

— Глупости! Тук ще ти смъкнат и гащите от задника.

Голди безшумно стъпи на тротоара. Брат му пое дълбоко въздух и го последва. Прекосиха тротоара, влязоха в дълъг и тесен коридор, осветен от слаба, оплюта от мухи крушка. Варосаните стени бяха нашарени с мръсни рисунки, така преплетени една в друга, че бяха заприличали на стенопис.

Краят на дългия коридор не се виждаше. Стръмното стълбище в дъното тънеше в непрогледен мрак.

Голди водеше — стъпваше на пръсти и полите на дългата му черна роба метяха мръсния под. Изкачи се безшумно по дървените стълби, после изведнъж изчезна в тъмнината и Джексън потрепери.

Както вървеше след него, дебелото му тяло се обливаше в леденостудена пот. Извади тръбата и здраво я стисна за дръжката.

Тъмните коридори миришеха на урина и неизхвърлена смет.

Голди се изкачи до третия етаж и тръгна към вратата на квартирата откъм фасадата на блока. Брат му го настигна и видя матовия, стоманен блясък на револвера му. Голди почука веднъж на олющената кафява врата, после три пъти бързо, още веднъж, и пак бързо два пъти.

— Това ли е сигналът? — прошепна Джексън.

— Откъде да знам? — отвърна му също шепнешком Голди.

Последва пълна тишина.

— Може да са изчезнали — прошепна Джексън.

— Скоро ще стане ясно.

— Ами какво ще правим?

Голди му направи знак да мълчи и отново почука тихо, но с нов сигнал.

— Какъв смисъл има, като не знаеш сигнала?

— Налучквам го.

— Мислиш ли, че вътре има още някой, освен Дългия?

— Какво ме засяга! Златото да е тук.

— Може да са го отнесли.

Голди изчака малко и отново почука тихо с трети сигнал. Чу се предпазлив женски глас:

— Кой е? — Прозвуча, сякаш жената е долепила глава до таблата на вратата.

Голди сръга Джексън в ребрата с цевта на револвера, което беше знак да отговори. Но той така се ужаси, че подскочи като див кон, а тръбата му се изплъзна и се удари във вратата с трясък, който прозвуча като изстрел в тихия тъмен коридор.

— Кой е? — изпищя женски глас, задавен от ужас.

— Аз съм Джексън. Ти ли си, Имабел?

— Джексън! — каза гласът с изненада, сякаш за пръв път чуваше това име.

Настъпи пълна тишина.

— Аз съм, душичко. Твоят Джексън.

След малко гласът запита подозрително:

— Ако си Джексън, как е името на шефа ти?

— Хосеа. Хосеа Ексъдъс Клей. Нали го знаеш, душичко.

— Какъв глупак! — промърмори на себе си Голди.

Щракна ключалка, после още една, после изчатка резе. Вратата се открехна, захванатата на желязна верига.

Мъждива лампа, ниско спусната от тавана, осветяваше една сиромашка спалня. Черното лице на Джексън лъсна на светлината от пролуката.

— О, миличкият ми! — Веригата се откачи и вратата се отвори широко. — Господи, колко е хубаво, че те виждам отново!

Джексън успя само да забележи, че тя носи червена рокля и черно палто, в следващия миг тя се хвърли в обятията му. От нея лъхаше на изгорял брилянтин, горещо женско тяло и евтин парфюм. Той я прегърна, но все още стискаше стоманената тръба зад гърба й. Тя се притисна до големия му корем, а мазната й от червилото уста се впи в сухите му спечени устни.

После Имабел се отдръпна.

— Господи, сладурчето ми, мислех си, че никога няма да дойдеш.

— Не можех да дойда по-рано, душичко.

Без да го пуска по-близо до себе си, тя погледна тръбата, която Джексън все още стискаше здраво, взря се в лицето му, по което четеше като в разтворена книга. Бавно прекара върха на червеното си езиче по своите плътни, меки и чувствени устни, за да изглеждат влажни, и го погледна право в очите с искрящия си прелъстителен поглед.

На Джексън му прималя.

Когато се съвзе, той отвърна на погледа й, целият обзет от страст, цялото му черно същество беше заредено с енергия. Напред! Ще прерязва гърла, ще чупи глави, ще пързаля полицията, ще лочи мръсна вода от локвите и ще живее в хралупа, само и само да падне още веднъж в прегръдките на своята светлокожа любима.

— Къде е Дългия? Ще направя мозъка на това копеле на пихтия, да ми прости господ! — заплаши той.

— Няма го. Току-що излезе. Бързо влизай вътре! Всеки момент може да се върне.

Джексън влезе в стаята и Голди го последва.

До едната стена имаше стар двоен железен креват, боядисан в бяло. Завивките бяха отметнати и под тях се виждаха мръсни чаршафи

с петна и две възглавници с мазни сиви кръгове от брилянтин. До другата стена имаше изтърбушен диван с парцалива, избеляла зелена дамаска, изпод която на две места се подаваха пружините. В дъното върху ръждясала ламаринена подложка клечеше ръждясало кюмбе. От едната му страна беше поставен дървен сандък за въглища, а от другата имаше врата към кухнята. Кръгла маса, изпонарязана от ножове, и трикрак стол с висока облегалка заемаха средата на голия дъсчен под. Стаята се пукаше по ъглите. Когато влязоха и тримата, направо щеше да се пръсне.

Имабел погледна разтревожено Голди и попита:

— Тая какво прави тук?

— Това е брат ми. Помага ми да те измъкнем.

Очите й се спряха на големия колт, калибър 45, в ръцете на Голди. Зениците й се разшириха, устните й потрепериха, но нямаше вид на изненадана.

— Въоръжили сте се, като че ли ще гоните мечка.

— Няма да дойдем като първи леваци я! — каза Голди.

Тя го изгледа хубаво.

— Ами да, той прилича на Сестрата, с която пътувахме в таксито!

— Аз бях — ухили се Голди и двата му златни зъба блеснаха. — Как иначе щях да знам къде живеете? Проследих ви.

— Виж го ти! Предрешен като монахиня! Значи всеки си има свой номер.

Голди пръв забеляза куфара. Беше оставен до дивана, но Джексън не можеше да го види, тъй като масата го закриваше.

— Стори ли ти нещо лошо, душичко? — попита той загрижено.

Изведнъж Имабел трескаво се засуети.

— Нямаме време за приказки, миличък. Дългия тръгна да доведе Ханк и Джоуди. Ще се върнат да ми отмъкнат златната руда. Ти трябва да я опазиш!

— Нали за това съм дошъл тук, душичко! Къде е тя?

Джексън погледна към кухнята. Единственото чисто нещо в тоя апартамент бе подът в кухнята. Беше мит наскоро, защото все още бе мокър.

— Не е там! — каза Голди и посочи към куфара.

— Колко е хубаво, че си тук, миличък! — викна отново Имабел и заобиколи масата, за да измъкне чантичката си изпод възглавницата.

— Не се безпокой! Ще опазим златото ти, душичко. Докарал съм катафалката.

— Катафалката! Катафалката на господин Клей? — Тя отиде до предния прозорец и надникна през спуснатите щори. Обърна се и се закикоти. — Я виж ти!

— Нищо друго не можахме да вземем, за да пренесем куфара — заоправдава се Джексън.

— Вдигай го и да тръгваме, миличък! По пътя ще ти разкажа всичко.

— Тия мръсници не са ти направили нищо лошо, нали?

— Не, миличък, но сега нямаме време за приказки. Трябва да измислим къде да скрием куфара. Те ще го търсят навсякъде.

— У дома не може. Хазяйката ни изхвърли.

— Ще го скрием в моята стая — каза Голди. — Имам една стая, в която никой няма да го открие. Брат ми да ти каже! Там ще е на сигурно място, нали?

— Ще измислим нещо — уклончиво отговори Джексън.

Нямаше намерение да остави в ръцете на брат си куфар, пълен със златна руда.

— А защо да не е при мен?

— Нямаме време да спорим. Дългия ще се върне всеки момент с Ханк и Джоуди.

— Ами ние изобщо не спорим — не отстъпваше Голди. — По-добро място не може да се намери.

— Ще го оставим на гарата — сети се Имабел. — Но побързайте, за бога. Нямаме време за губене.

Джексън пъхна тръбата под мишница и заобиколи масата, за да стигне до куфара.

Голди мушна колта под избелялата си одежда и изгледа брат си съжалително.

— С годините ставаш все по-глупав, братле — каза тъжно той.

Имабел изгледа единия, после — другия и взе бързо решение.

— Отнеси го при брат ти, миличък! Там ще е на сигурно място.

Имабел и Голди се спогледаха.

— Ще ви чакам в катафалката — каза Имабел.

— Идваме веднага — увери я Джексън и повдигна единия край на куфара.

Голди повдигна другия. Двамата залитаха под тежестта му, промушиха се между масата и дивана, след като избутаха масата и наклониха куфара на една страна, за да мине през тясната врата.

Чуха високите токчета на Имабел да потракват забързано надолу по дървените стълби.

— Ти мини отпред! — каза Голди.

Джексън се обърна с гръб към куфара, хвана двата долни ъгъла, опря го на гърба си и пое надолу по стръмните стълби, огъвайки колене на всяка крачка.

Когато стъпиха на тротоара, потта бе избила чак от външната страна на палтото му. Капки се стичаха в очите му и го заслепяваха. Почти наслучка пътя до задната част на катафалката. Задържа куфара с една ръка, отвори двойната врата с другата, избута част от боклуците и опря края на куфара върху поставката за ковчега. После се върна на другия край и помогна на Голди да го натикат целия.

Куфарът се виждаше ясно между двата странични прозореца и приличаше на скъсен ковчег за човек с ампутирани крайници.

Джексън затвори вратите и заобиколи катафалката, за да заеме мястото на шофьора. Голди мина от другата страна. Срещнаха погледите си над празната седалка.

— Къде може да е отишла? — попита Джексън.

— Откъде да знам, по дяволите! Да не би да е мое гадже!

Джексън огледа мрачната улица в двете посоки. В долния край, почти до станцията, тичаха хора. Но това не му направи впечатление. В Харлем все ще се намери някой да тича.

— Трябва да е отишла някъде.

Голди се настани на предната седалка и се опита да запази спокойствие.

— Дай да закараме куфара вкъщи и да се върнем за нея.

— Знаеш, че не мога да я оставя тук. Дойдох преди всичко заради нея.

Голди започна да губи търпение.

— Да тръгваме! Тя не е от тия, които могат да се изгубят.

— Я не ми се бъркай и ме остави на мира. — Джексън тръгна обратно към къщата.

— По дяволите, няма я вътре. Цял живот ли ще си останеш глупак? Духнала е.

— Ще чакам, докато се върне.

Голди едва сдържаше гнева си, но пръстите му шареха по дръжката на пистолета.

— Тая кучка иска само едно — да спаси златото си, тъй че ще те намери. Не й пука за никого.

— Дотегна ми да слушам такива думи за нея — избухна Джексън и войнствено пристъпи към Голди.

Голди почти измъкна пистолета. Едва се овладяваше.

— Дяволите да те вземат, мръсен кучи син, ако не ми беше брат, щях да те пречукам. — Целият трепереше и от ярост, и от наркотичен глад.

Джексън отново стисна стоманената тръба, прекоси тротоара и пак се изкачи по стълбите до третия етаж.

— Имабел? Тук ли си, Имабел?

Огледа целия апартамент, провери и под леглото, и зад дивана, и в кухнята, здраво стиснал тръбата в ръка и сякаш това, което търсеше, беше дребно като кутре и опасно като мъжка горила.

В единия ъгъл на кухнята на провиснало вече бе закачена избеляла зелена завеса. Джексън я дръпна и надникна зад нея. Проговори на глас:

— Оставила е всичките си дрехи.

Изведнъж се почувствува като пребит, уморен до мозъка на костите си.

Седна на един кухненски стол, скръсти ръце на масата, положи глава върху тях, притвори изнемогнал очи и моментално заспа.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Една черна камионетка, от онния, с които разнасят стоки по магазините, рязко зави на юг от 130-а улица по Парк Авеню, пое към сградата, където се намираше квартирата, но откъм срещуположната страна, и изведнъж намали скорост.

От мястото на шофьора Джоуди се втренчи в паркираната катафалка.

— Има някаква катафалка отпред — отбеляза той, въпреки че беше очевидно.

— Виждам — отвърна Ханк, който надничаше през рамото му.

— Какво ли прави тук, а?

— Да не съм гадател!

— Мислиш ли, че са ченгетата?

— Нищо не мисля. Ще проверим.

И двамата се бяха преоблекли, след като се измъкнаха от бараката край реката.

Сега Джоуди носеше тъмносин балтон, черна филцова шапка, килната на тила, син костюм, кафяви ръкавици от чортова кожа и ниски черни обувки с връзки. Можеше да мине за сервитьор във вагон-ресторант, работа, която бе вършил в продължение на четири години.

Ханк носеше тъмнокафяв балтон, кафява шапка и тъмносин костюм. Шапката му беше нахлупена ниско над очите, а ръцете му бяха скрити дълбоко в джобовете.

Бяха се приготвили да бягат.

От предната седалка на катафалката Голди видя фаровете още щом се появиха иззад ъгъла и завиха по Парк Авеню. Когато различи модела на камионетката, Голди веднага се усъмни. Такава кола нямаше работа на такава улица и по такова време. Той се сниши върху седалката и наостри уши. Чуваше как камионетката бавно се движи по отсрещното платно. Изведнъж му дойде наум, че може да са Джоуди и Ханк, ако са се върнали за златната руда. Измъкна пистолета от

диплите на робата, стисна го до гърдите си и се изви на седалката така, че да гледа в огледалото.

Когато камионетката се изравни с катафалката, но от другата страна на колоните на надлеза, Джоуди каза:

— Празна е!

— Празна изглежда.

— Но има нещо отзад. Мислиш ли, че е ковчег?

— Абе не можеш ли сам да мислиш!

Неочаквано в един миг погледът на Джоуди мина покрай края на куфара и празното пространство между двата прозореца.

— Няма ковчег.

Ханк извади автоматичен пистолет, калибър 38, от десния джоб на палтото си и го зареди.

Джоуди направи обратен завой преди пресечката, изравни се с катафалката и се промъкна между стоманените подпори, за да мине от другата страна на надлеза.

Голди наблюдаваше фаровете в огледалото, докогато беше възможно, но чу, че камионът продължава да се движи бавно напред.

Сега Ханк беше от страната на катафалката.

— Вътре има куфар — каза той.

Джоуди надникна през рамото му.

— Мислиш ли, че е нейният куфар?

— Ще видим.

След като подмина катафалката, Джоуди насочи камиона към бордюра, спря и угаси фаровете. Свали ръкавиците си, сложи ги в левия джоб на балтона си, пъхна ръка в десния си джоб и стисна студената кокалена дръжка на ножа си. Слезе на улицата, а Ханк скочи на тротоара. Спряха се за миг, за да огледат смълчаната улица. Обърнаха се едновременно и тръгнаха безшумно към смълчаната катафалка. И двамата хвърлиха поглед към предната седалка, но не забелязаха Голди. Черната му дреха го правеше невидим в тъмното.

Спряха се от двете страни на катафалката, застанаха до прозорците и заоглеждаха куфара върху поставката за ковчезите. Вдигнаха очи и погледите им се срещнаха. Продължиха към задната част на катафалката, натиснаха вратите и когато се оказа, че са отворени, погледнаха вътре.

— Той е — каза Джоуди.

— Виждам.

Голди се беше надигнал леко, за да ги наблюдава в огледалото. Веднага ги позна. Ханк не вадеше дясната си ръка от джоба и той разбра, че има оръжие. За Джоуди не беше сигурен, но реши, че трябва да се пази от Ханк. Видя ги, че се обръщат и поглеждат към прозореца на третия етаж.

— Не свети — каза Джоуди.

— Това нищо не значи.

— Ще ида да проверя.

— Почакай!

— Не ща да стоя тук навън и да ми светят маслото.

— Ако има някой горе, вече ни е видял.

— Какво значи „ако“! Да не би духове да са свалили тоя тежък куфар дотук?

— Според мене Джексън й е помогнал.

— Джексън! Тоя гаден черньо! Как, по дяволите, е разбрал къде е?

— А как, по дяволите, е разбрал къде е бараката край реката? Такъв дебелак, като намери почти бяла мадама и като лапне по нея, ще намери и гроба на Хитлер.

— Значи това е катафалката на шефа му.

— И аз тъй мисля.

Джоуди тихо се изсмя.

— Хайде да му дигнем и мръсната катафалка.

— Чакай първо да проверим дали е оставил ключовете.

Когато тръгнаха към предната седалка — Джоуди откъм улицата, а Ханк — откъм тротоара, Голди напипа бутона, с който се заключваше вратата откъм улицата и го натисна. Смяташе, че Джоуди има само нож, така че ще може да се заеме с Ханк.

Отраженията им се изгубиха в двата края на огледалото и тялото на Голди се напрегна, дясната му ръка застина неподвижно, пръстите му стиснаха колта. Изчака Ханк да натисне бравата на вратата и тогава дръпна предпазителя, за да съвпадне щракването с натискането на бравата на вратата.

Ханк не подозираше опасността. Когато отвори вратата, Голди се изправи на седалката като повелител на всички зли духове и каза:

— Не мърдай!

Ханк зяпна като втрещен в дулото на четиридесет и пет калибровия колт и не се помръдна. Сърцето му спря да бие, кръвта му се смрази, дъхът му секна. Грамадната дупка на края на пистолета му се виждаше като дуло на оръдие.

Голди смяташе, че гърбът му е защитен от заключената врата. Но ключалките на стария кадилак бяха развалени.

Щом видя, че нещо шавна, Джоуди дръпна с лявата си ръка вратата зад гърба на Голди, сграбчи го с дясната ръка и го смъкна на улицата, преди той да успее да натисне спусъка, изби пистолета от ръката му още докато той беше във въздуха и го срита в тила в момента, в който дебелото черно тяло тупна на паважа.

Все едно му беше дали рита мъж, жена или дете. Беше обзет от маниакална жажда да унищожава и в съзнанието му беше останала една мисъл — за кръв и убийства.

Револверът се плъзна по улицата, Джоуди заби един ритник на Голди, револверът се удари в бордюра и изчезна в черната кал на канала. Джоуди удари един шут в ребрата на Голди. Ханк притича пред катафалката със зареден трийсет и осем калибров автоматичен пистолет в ръка, когато Джоуди ритна Голди в слънчевия сплит.

— Стига! — каза Ханк и насочи пистолета право в сърцето на Джоуди. — Ще я убиеш.

Голди се гърчеше върху мокрите кални павета и се мъчеше да си поеме въздух като риба на сухо. В ъглите на устата му се беше събрала пяна и той не можеше да проговори.

Оръжието на Ханк обузда съучастника му, който дишаше тежко, сякаш бълваше навън яростта си.

— Още един и щях да я довърша!

— Господи, имай милост към една старица — най-после успя да изстене Голди.

Ехото от свирката на приближаващ станцията влак се върна през реката и сякаш отговори на жалостивия му вопъл.

Ханк се приближи до него, посегна с лявата си ръка и го хвана за брадичката.

Голди отчаяно търсеше златния кръст, който се бе омотал в диплите на робата му.

— Аз съм Сестра на милосърдието — проплака той жаловито. — Служа на бога.

— Не ни ги пробутвай тия! Знаем коя си — каза Ханк.

— Монахинята, дето пее на черните ченгета, нали? Как ли се е вмъкнала в играта?

— Откъде да знам.

Джоуди се наведе и се взря в пепелявосивото лице на Голди. В мътните му кафяви очи нямаше капка милост.

— Казвай бързо! — каза той. — Защото нямаш много време.

Стоманените релси на надлеза издаваха все по-ясен тътен при приближаването на влак.

— Чуйте ме… — проплака Голди.

Краткото остро изсвирване, с което влакът оповестяваше, че е пресякъл реката и вече се намира в Харлем, заглуши думите му.

— Мога да ви помогна да се измъкнете. Вие не сте оттук, а аз го зная на пръсти този град.

Ханк присви очи. Слушаше го внимателно. Джоуди извади ръка от джоба на балтона си, в която стискаше здраво дръжката на автоматичния си нож. В долната част на дръжката имаше бутон, който се натискаше с палец, той го докосна и острието, дълго около петнадесет сантиметра, изскочи с леко щракване и лъсна с матов блясък на слабата светлина.

Голди забеляза острието с крайчеца на окото си и с мъка се вдигна на колене.

— Чуйте, мога да го скрия.

Вроденият страх от хладно оръжие предизвика сълзи в очите му.

— Чуйте, мога да прикрия…

Джоуди даде израз на омразата си към доносничката, като я перна по покривалото. Заедно с него се смъкна и сивата перука, под която се оголи една кръгла глава.

— Тоя шибан негър е мъж! — каза Джоуди и мина зад гърба му.

— Слушай какво казва! — намеси се Ханк.

— Имам скривалище, което никой не може да открие. Мога да се погрижа за всички. Ще ви отърва от ченгетата. Имам мои хора в участъка. Сега, след като ме разкрихте, можете да ми имате доверие. Ще ви скрия всичките, а има достатъчно място и за…

Грохотът на минаващия влак заглуши думите му.

Ханк се наведе, за да чуе какво казва и се вгледа изпитателно в лицето му.

— Кой е другият?

— Никой, кълна се…

Дизеловият локомотив гърмеше над главите им. Железният надлез се тресеше, разтресоха се и подпорите. Улицата се тресеше, къщата се тресеше, тръпнеше нощният мрак.

Голди беше коленичил като за молитва, забил колене в мократа мръсно черна, разлюляна улица. Туловището му се тресеше под разветите дипли на робата му, а той трепереше ужасен, сякаш се молеше в див транс.

Джоуди се наведе рязко към него откъм гърба му. И той се бе разтреперил.

— Лъжливо ко… — разярено каза той.

Голди веднага осъзна грешката си. Някой трябваше да му е помогнал да пренесе куфара, беше прекалено тежък, за да се справи сам.

— Никой, освен…

Джоуди се протегна настървено напред, сграбчи лицето му с лявата си длан, опря дясното си коляно между плешките му, натисна главата му назад към коляното си и преряза изпънатата черна шия право до кокала от ухо до ухо.

Писъкът на Голди се сля с писъка на локомотива точно когато влакът изтрещя над главите им и разтърси целия квартал. Разтърси и заспалите му черни обитатели във вълнясалите им легла. Разтърси старите кости и отслабналите мускули, туберкулозните дробове и позорните зародиши в утробите на неомъжените момичета. Разтърси мазилката по таваните и хоросана между стените. Разтърси плъховете между стените и хлебарките, плъзнали по кухненските мивки и остатъците от храна, и мухите, заспали своя зимен сън една до друга като пчели между прозорците. Разтърси тлъстите и сити дървеници, които лазеха по черните кожи. Разтърси бълхите и те се разскачаха. Разтърси спящите кучета, скрити в мръсната слама, и спящите котки, и запушените клозети, от който плъзна воня.

Ханк отскочи настрани навреме.

Кръвта шурна от прерязаното гърло на Голди и заля черната улица, предния калник и гумата на катафалката. За миг грейна искрящо червена върху черния паваж. После блясъкът й изчезна, потъмня и стана морава. Силната струя постепенно намаля, започна да

извира на вълни, изтласквани от последните удари на сърцето. Плътта около широката рана зейна като червени устни, от които клокочеше кръв.

Сладникавата тежка миризма на прясна кръв се смеси с отвратителната воня на харлемските жилища.

Джоуди отстъпи назад и мъртвото тяло се просна по гръб на паважа, продължи да се гърчи в конвулсии под черната роба, сякаш беше стигнало до връхната точка на акт с невидим партньор.

Грохотът на влака заотслабва и премина в неприятния звук от триенето на метал о метал, когато влакът започна да спира за станцията на 125-а улица.

Джоуди се наведе и избърса ножа в полите на черната роба на Голди. Ударът бе нанесен с такава бързина, че кръв имаше само по острието.

Изправи се, натисна копчето, с което се освобождаваше острието, и то клюмна. Със сръчно движение на китката си го прибра в дръжката. Затварящият механизъм щракна. Той прибра ножа в джоба на балтона си. Гордо заяви:

— Заклах го като прасе!

— Сам си е виновен, като говори толкова много.

Без да продумат повече, но сякаш се бяха уговорили, Ханк и Джоуди огледаха улицата в двете посоки, вдигнаха очи към квартирата на третия етаж, после огледаха полутъмния вход и прозорците на съседните сгради.

Нищо не помръдваше.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Късото пронизително изсвирване на влака, след като премина реката и навлезе в Харлем, събуди Джексън и го разтърси от ужас.

Той скочи на крака и преобърна стола. Стори му се, че някой зад него замахва да го удари, наведе се и се блъсна в масата. После се извъртя, за да грабне тръбата и да счупи главата на Дългия.

Но в стаята нямаше никой.

— Сигурно съм сънувал — каза си той.

Едва тогава осъзна, че е спал. Промърмори:

— Влак идва.

Главата му все още беше замаяна.

Забеляза, че фуражката му е паднала на пода. Вдигна я и я изтърси. Но по нея нямаше боклуци. Дъските бяха хубаво изтъркани, още влажни.

Измитият под му напомни за Имабел. Зачуди се къде може да е отишла. При сестра си в Бронкс може би. Но там щяха да я открият. Полицията търсеше и нея. Трябваше да й позвъни веднага щом остави златната руда в багажното на гарата. Нямаше да я остави на Голди, каквото щат да му разправят.

Изведнъж се сети, че трябва да бърза.

Затършува из джобовете си, за да намери на какво да напише бележка на Имабел, в случай че тя се върне да го търси, защото нямаше да знае къде е. Във вътрешния джоб на униформата имаше омазнена бланка на фирмата на господин Клей със списък на погребални принадлежности. Намери парченце молив в джоба на палтото си, приглади листа на масата. Надраска набързо: „Душичко, обади се на брат ми, сестра Габриел, пред «Блъмстайн». Той ще ти каже къде съм…“

Тъкмо щеше да напише името си, когато му дойде наум, че Дългия ще се върне с Джоуди и Ханк.

— Оглупял съм съвсем — промърмори той, смачка листа и го захвърли в ъгъла.

Тътенът на приближаващия се влак стана по-ясен и възвърна неопределения страх на Джексън. Спомни си някакъв блус, който майка му пееше навремето:

Влак отминава, аз му махам с ръка,
пак тук си оставам, обронил глава.

Не се помръдваше, а му се струваше, че тича. Имаше вътрешното усещане, че бяга нанякъде. Сега вече нямаше време да мисли къде може да е Имабел. Имаше време, колкото да се притеснява. Поне я бе откъснал от Дългия.

Взе тръбата от масата. Очите му бяха червени. Лицето му бе посивяло и повехнало, устните му се бяха напукали.

Стар сив плъх показа глава изпод мръсната ръждясала печка за дърва. И неговите очи бяха червени. Джексън гледаше плъха и плъхът гледаше Джексън.

Сградата започна да се тресе. Подът се затресе и заедно с него се тресеше и плъхът. Джексън усети как и той започва да се тресе. Имаше чувството, че мозъкът му се люшка из главата му и всеки момент ще се пръсне. Грохотът изпълни стаята, човекът и плъхът се тресяха като в предсмъртни конвулсии.

В този миг влакът изсвири и писъкът му беше като на заклано прасе, което е побягнало из двора със забит в гърлото нож.

Плъхът се скри.

Краката на Джексън го понесоха.

Той хукна презглава от кухнята в спалнята, препъна се в трикракия стол, прескочи го и се спусна към коридора, а оттам — надолу по стълбите.

Тогава се сети за дрехите на Имабел. Обърна се, побягна обратно към кухнята, остави тръбата на масата, събра накуп дрехите с две ръце, обърна се и изхвръкна от апартамента, без да си вземе приспособената палка.

Профуча през тъмния коридор и пое надолу по стръмните неосветени стълби колкото е възможно по-тихо. От спечената му кожа изби пот, застича се по врата, ръцете и тялото му, сякаш го бяха полазили мравки.

Полите на роклите се влачеха по мръсните стълби. На последното стъпало се препъна в дрехите и се строполи тежко по корем.

— Господи, спасителю мой! — промълви той, като се изправяше. — Май не ми е било писано да живея още дълго!

Стисна купчината дрехи, сякаш прегръщаше самата Имабел, мина под мъждивата лампа на коридора в приземния етаж и се озова на входа.

Очакваше да види Голди на предната седалка на катафалката, изгубил вече търпение. Вместо него видя Ханк и Джоуди, които стояха един срещу друг от другата страна на колата и разговаряха. Джексън се вцепени. Белите зъби лъснаха в зейналата му уста сред моравосините венци на фона на потното черно лице.

Ханк и Джоуди току-що бяха извърнали погледи от полуосветения коридор.

Ханк казваше на Джоуди:

— Да го махнем от улицата.

— Къде ще го махнем?

— В катафалката.

— Защо? Нека си лежи, където е сега.

— Той е ухо. Ако ченгетата го открият тук, веднага ще ни надушат.

— Майната им на ченгетата, ако остане на мен, зарязвам го и няма да ми мигне окото. Нали ще офейкаме.

Ханк отиде отзад и отвори вратите на катафалката. Ако беше обърнал глава, щеше да види на входа втрещения Джексън. Но той гледаше на другата страна — към трупа.

— Хвани го за раменете! — каза той, наведе се и хвана тялото за краката.

Джоуди взе да си слага ръкавиците. Той също гледаше към трупа.

— Страх те е да го пипнеш с голи ръце, а?

— Мъртъв е. А от мъртвите ме е страх.

Джексън помисли, че се готвят да свалят куфара. Тази мисъл разпусна вцепенените му мускули. С периферното си зрение забеляза камионетка. Предположи, че ще преместят товара в нея. Не можеше да им попречи. Дори тръбата не беше у него.

Едва сега му направи впечатление, че Голди не се мярка наоколо. Сигурно ги беше видял отдалеч и се бе скрил. А той имаше пистолет. Щеше му се да го прокълне да се пържи в ада, но не искаше към всички предишни грехове да прибави и богохулството.

Заотстъпва назад по коридора бавно, но се препъваше на всяка крачка. На първото стъпало се обърна и хукна към квартирата. После си даде сметка, че не бива да го прави. Като преместеха куфара, можеха да се качат в квартирата за нещо.

Огледа се къде може да се скрие.

Пространството под стълбището бе преградено и образуваше нещо като килер, вратата на който гледаше към ниския тъмен ъгъл в дъното на коридора. Върна се, натисна дръжката на вратата и се оказа, че не е заключено.

Вътре безредно бяха наблъскани кофи за боклук, мръсни парцали и кофи. Повдигна роклите, за да не оберат мръсотията от кофите, тихо затвори вратата и затаи дъх във вонята и мрака.

Джоуди подхвана трупа под мишниците, а Ханк — за краката. Тикнаха тялото с краката навътре сред погребалните принадлежности, затиснати под поставката, на която лежеше куфарът. Оказа се тясно и затова го обърнаха по гръб и с крака набутаха раменете му. Най-сетне успяха да вкарат и главата му в колата, така че да затворят вратите.

Ханк се върна да вдигне бялото покривало и сивата перука от земята и ги нахлузи на главата на трупа. После я покри с малко сатен и изкуствени венци и затвори вратите.

— Това пък за какво беше?

— Може някой да надникне.

— Кой ще надникне?

— Знам ли? Вратите не се заключват.

Обърнаха се към сградата и отново вдигнаха очи към квартирата на третия етаж.

Джоуди свали ръкавиците си, пъхна ръка в джоба си и стисна дръжката на ножа.

— Кой ли му е помогнал?

— Не знам. Мислех, не са били Джексън и оная, но това ухо променя нещата.

— Мислиш ли, че Джексън е забъркан?

— Ама как! Катафалката е негова.

— Мислиш ли, че са все още горе?

— Скоро ще разберем.

Обърнаха се, прекосиха тротоара и влязоха в преддверието. Ръцете и на двамата бяха в джобовете, Ханк стискаше тридесет и осем калибровия автоматичен пистолет, а Джоуди — кокалената дръжка на ножа. Вглеждаха се във всяка сянка.

Наближиха стълбището и гласовете им достигнаха до ушите на Джексън във вонящия килер.

— Кучка! Ще ми играе двойна игра! Трябваше да я убия…

— Млъкни!

Джексън чуваше леките им стъпки върху дървения под и не смееше да диша.

— Не ми пука, да ме чуе, няма къде да се скрие.

— Млъкни! Някой друг може да чуе.

Започнаха да се изкачват и Джексън дочу ехото на стъпките им. Изведнъж едните спряха.

— Я стига с това „Млъкни“! Писна ми само това да слушам. „Млъкни“, та „млъкни“.

Другите спряха също тъй рязко.

— Просто млъкни. И нищо повече.

В коварната тишина, преди стъпките отново да започнат да се изкачват, Джексън бе затаил дъх толкова дълго, че дробовете го заболяха.

Повече не се чу говор.

Джексън едва дишаше и само се ослушваше да долови стъпките им, които се отдалечаваха нагоре и се чуваха все по-слабо. Хвана дръжката, натисна я с цялата си сила, но бавно и открехна вратата много предпазливо, за да не изскърца.

Дочу стъпките от втория етаж и едва ги долови, когато тръгнаха по коридора на третия.

Почака още за миг и изхвръкна тичешком от килера. Преобърна една празна боклукчийска кофа и тя издрънча. Спусна се по коридора, като че ли са го боднали с остен.

По дървения под на горния коридор затопуркаха крака, сякаш се движеше стоножка с ботуши. Като пресичаше тротоара, чу, че над главата му се отваря прозорец. Спусна се към катафалката, стисна дръжката, дръпна вратата силно, за да се отвори, метна дрехите на

седалката, скочи вътре и бръкна в джоба си за ключа. Превъртя го и натисна стартера.

— Давай, майната ти, давай! Господи, прости ми! — неистово закрещя Джексън на колата, която не щеше да запали. — Давай, проклета кола, да те вземат дяволите. О, господи, не исках това да кажа.

Видя Джоуди да се появява в полутъмния коридор и фигурата му да изпълва все повече и повече пространството на вратата.

— Господи, имай милост! — простена Джексън.

Джоуди излетя от входа с дълъг скок и ножът му проблесна в мрака. Стъпи на тротоара, но се подхлъзна на бордюра, политна напред и размаха ръце във въздуха, като че ли се опитваше да се закрепи на ръба на пропаст, запази равновесие и се обърна точно когато моторът на стария кадилак изрева.

Джексън включи на скорост и с цялата си тежест настъпи педала за газта. Старата катафалка задавено изхърка и потегли с такава скорост, че преди шофьорът да я овладее, дясната й броня удари левия заден калник на камионетката и го сплеска като рибена перка, а пък широки вълнообразни резки се появиха отстрани на черната катафалка, която профуча покрай камионетката, за малко не се заби в един от стълбовете на металната конструкция на надлеза и зави на запад по 130-а улица.

— Тоя път ми се размина на косъм, но стане ли още веднъж така, господи, и няма да ме има на тоя свят — промълви Джексън. Късите му дебели ръце обвиваха волана, а очите му не се отделяха от дългата права улица пред колата.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Имабел заряза Голди и Джексън — мъжа, с когото живееше — да се мъчат с куфара й, слезе на улицата, хвърли поглед към паркираната катафалка, изхили се отново и хукна надолу по Парк Авеню към станцията на метрото на 125-а улица.

Не знаеше разписанието на влаковете, но не можеше да няма влак за Чикаго.

„Нашето сладурче ще се метне на влака и заминава!“ — помисли си тя.

Станцията, чиято фасада гледаше към 125-а улица, беше разположена под железния надлез като изкуствен остров. Двойната линия се раздвояваше още веднъж над слабо осветената дървена платформа на перона. Първата реакция на пътниците, които за първи път слизаха тук, бе да се качат обратно на влака. Платформата се тресеше като от старчески тремор, а разхлабените й дъски тракаха като изсъхнали кости всеки път, когато минаваше влак. Оттук се виждаше осветената ивица на 125-а улица, която пресичаше острова от моста Трайбъро, свързващ Бронкс и Бруклин, до ферибота за Ню Джърси през река Хъдсън.

В ярко осветената задушна чакалня, която беше на нивото на улицата, имаше дървени скамейки, павилиони за вестници и за закуски, автомати за билети, каси и шляещи се хора. В дъното широко стълбище водеше нагоре към перона, а под него се намираха тоалетните. Още по-назад беше багажното отделение, което въобще не се виждаше, трудно можеше да се открие и още по-трудно да се стигне.

Около станцията беше претъпкано с барове, нощни приюти, в които имаше бълхи, но минаваха за хотели, денонощни закусвални, свърталища на наркомани, публични домове, комарджийски заведения, които задоволяваха какви ли не човешки нужди.

Бели и черни ден и нощ киснеха рамо до рамо над мокрите от разлятата бира тезгяхи, от алкохола очите им се зачервяваха, те ставаха

агресивни и започваха да се бият насред улицата между колите. Седяха един до друг под ярката неонова светлина на павилионите за бърза закуска и дъвчеха нещо, което въобще не приличаше на храна.

Проститутките гъмжаха наоколо като оси на мед.

Сред кошмарни светлини музикалните автомати бълваха тъжния вой на блусове, който се смесваше с останалия шум.

Казваше ми мама, когато бях дете,
че уиски и мъже те свършват без време.

Разбойници с белези по лицата оглеждаха самотните минувачи като хиени, които наблюдават как ядат лъвовете.

Джебчиите грабваха плячката си и хукваха към тъмните сводове на металната конструкция, за да избягат от полицейските куршуми, които звънко рикошираха в стоманените стълбове. Понякога се спасяваха, понякога куршумите ги застигаха.

Белите мафиози, по пет-шест в бронирани лимузини, отиваха или се връщаха от главната квартира на синдиката и не отместваха очи, когато униформените полицаи ги поглеждаха от патрулните коли, преди да отминат.

На гарата денонощно имаше цивилни детективи. На улицата винаги се виждаше патрулна кола.

Но Имабел се страхуваше повече от Ханк и Джоуди, отколкото от ченгетата. В полицията нямаха нито снимката й, нито отпечатъците й. Досега от нея бяха искали само да им пуска. Тя смяташе, че равностойната размяна не е кражба.

Черното й палто беше закопчано догоре, но като тичаше, полите му се запретваха и оттам се подаваше съблазнително червено ъгълче от роклята й.

Благочестив негър на средна възраст, добър съпруг и баща на три момиченца ученички, тръгнал на работа, облечен в чист колосан комбинезон и военен пуловер, чу токчетата на Имабел да потракват на улицата, когато той излизаше от квартирата си в един приземен етаж.

— Наперено стъпва тая курва! — промърмори той.

Застана на тротоара, позавъртя глава и забеляза грейналото й почти бяло лице и влудяващото червено крайче на полата й. Сякаш ток

премина по тялото му. Не можеше да се въздържи. Жена му беше болна и бог знае откога му се искаше. Като видя това хубаво почти бяло момиче на пътя си, зъбите му лъснаха на черното лице като фар.

— Само за мен си, сладурче — каза той със силен басов глас и я сграбчи за ръката. Беше готов да й пусне пет долара.

Без да забавя ход, Имабел го перна по лицето с дамската си чантичка.

По-скоро се стресна, отколкото го заболя. Нищо лошо не беше й сторил, просто искаше да отиде с нея.

Но някаква си уличница да удари благочестив човек като него. Тази мисъл го вбеси. Застана пред нея, препречи й пътя и стисна китката й.

— Ти ли ще ме удряш бе, курво?

— Пусни ме, черен мръсник! — изфуча Имабел и се дръпна силно, за да се освободи от здравата му ръка.

Но той беше як като бик, работата му беше да вдига кофите с боклук.

— Я не ме псувай! Щеш не щеш, ще те оправя. — Той беше и разярен, и много възбуден, готов да я събори на земята и да я изнасили още тук.

— Майка си оправи, мръсник! — изруга мулатката и пъхна ръка в джоба на палтото си. Измъкна автоматичен нож като на Джоуди и направо му разсече бузата с него.

Мъжът отскочи и с едната ръка се хвана за бузата, а с другата все още стискаше Имабел. После свали окървавената си ръка и я заоглежда. Недоумяваше — това беше собствената му кръв.

— Ти ли ме поряза, уличница такава? — попита той изненадано.

— И пак ще те порежа, черен мръсник — заразмахва тя ножа типично по женски, като побесняла.

Негърът я пусна, отстъпи назад, посегна с ръка към ножа, сякаш искаше да пропъди оса, и сам се поряза още веднъж.

— Ти какво искаш, уличница, мръсница! — заговори той, но гласът му потъна сред грохота на влака, който наближаваше станцията. Изведнъж свирката на локомотива прозвуча като човешки писък.

Имабел подскочи от ужас и се вторачи в ранения, като че ли той бе изпищял.

— Ще те убия — извика мъжът и се приготви да избие ножа от ръката й.

Тя разбра, че не може да го принуди да побегне, не може да го наръга сериозно с ножа, а той стигнеше ли я, щеше да я убие. Тя се обърна и хукна към станцията с ножа в ръка.

Мъжът я подгони и от раните му капеше кръв.

— Не се оставяй да те хване, сладурче — викна някой окуражително в тъмното.

Влакът ги настигна, изтрещя над главите им, разтърси земята, разтърси Имабел и разпръска кръвта от раните на мъжа като дъждовни капки. Спирачките пристъргаха върху релсите. Грохотът я ужаси, а в устата си усети скомина от изскърцването на метала.

Хвърли ножа на улицата и профуча покрай колоната от свободни таксита, покрай сновящите проститутки и цветнокожи безделници, без да се спира, се вмъкна през страничния вход на чакалнята, спусна се към женската тоалетна под стълбите и заключи вратата отвътре.

Никой сред разноцветното мнозинство от скупчени хора, които се шляеха или седяха по дървените пейки, не й обърна внимание. В този квартал да видиш жена, която бяга, беше нещо съвсем обичайно.

Но всички изпънаха гърбове, когато се втурна мъжът, целият в кръв като ранен бик.

— Ще я убия тая мръсница — изрева той на влизане в чакалнята. Един цветнокож го погледна и рече:

— Ей това се казва любов.

Беше стигнал средата на чакалнята, когато дотича белият детектив и го сграбчи за раменете.

— Почакай, мой човек, почакай! Какво се е случило?

Мъжът се опита да се изкопчи от хватката му, но не успя.

— Виж какво, шефе, не искам да създавам безредици. Една курва ме наръга и аз здравата ще я подредя.

— Чакай, мой човек, ако те е наръгала, ние ще се оправим с нея. Ти ще кротуваш! Ясно ли е?

Бавно-бавно се домъкна и цветнокожият детектив, който изгледа с безразличие окървавения мъж.

— Кой го е наръгал?

— Казва, че е някаква жена.

— А тя къде е избягала?

— Скрила се в женската тоалетна.

Цветнокожият детектив се обърна към наръгания:

— Как изглежда?

— Нахакана мадама с черно палто и червена рокля.

Ченгето се засмя.

— Друг път не закачай нахаканите курви, чичо!

Обърна се и тръгна към тоалетните, като продължаваше да се смее.

Двама униформени полицаи от патрулна кола се втурнаха, сякаш очакваха да сварят безредие, но останаха разочаровани, като видяха, че всичко е спокойно.

— Може ли да извикате линейка? — обърна се белият детектив към единия от тях.

Полицаят забърза към колата отвън, за да извика полицейската линейка по радиостанцията. Другият остана там.

Наоколо се събраха хора, зяпнали ранения здравеняк, чиято алена кръв капеше върху кафявите плочки на пода. Появи се някакъв прислужник с мокър парцал и неодобрително погледна изцапания под.

В това нямаше нищо необичайно за когото и да е било. На тази гара подобни неща ставаха всяка вечер, че и по два пъти. Сега все пак липсваха трупове.

— Защо те е наръгала? — попита белият детектив.

— Мръсница е, затова. Мръсна курва.

Полицаят се направи, че е съгласен с него.

Цветнокожият детектив натисна вратата на тоалетната, но беше заключено. Почука.

— Отвори, хубавице!

Никой не отговори. Почука отново.

— Полиция, сладурче. Не ме карай да викам шефа на гарата да отключва вратата, че лошо ти се пише.

Отвътре издърпаха резето. Полицаят бутна вратата и тя се отвори.

Лицето на Имабел го погледна от огледалото. Беше се измила и напудрила, беше сресала косите си, начервила устните си, беше избърсала черните си велурени обувки с високи токчета и приличаше на току-що извадена от кутия.

Той тикна значката си под носа ѝ и се ухили.

— Не можете ли да оставите една дама да се поопрaви, ами трябва да нахълтвате така? — оплака се момичето.

Полицаят огледа помещението. Вътре имаше само още две жени на средна възраст, бели, които се бяха свили от страх в единия ъгъл в дъното.

— С теб ли се е разправял оня мъж? — опита се да измъкне признание от нея полицаят, но тя не се хвана.

— Какъв мъж? — Лицето й се изкриви от възмущение. — Аз влязох да се пооправя. Не зная за какво приказвате.

— Хайде, моето момиче, не ми отваряй работа — каза той и я изгледа, сякаш си мислеше дали да не се възползува от положението.

Нямаше да му откаже, подсказваха сладострастният поглед на големите й кафяви очи и широката усмивка, която разкриваше бисерните й зъби.

— Аз с никого не се разправям… Никой мъж не може да се оплаче от мен.

— Ясно ми е, моето момиче, но не трябваше да го ръгаш с ножа.

— Никого не съм ръгала — каза тя и излезе в чакалнята.

— Ей тая мръсница ме поряза — посочи мъжът с пръст, от който капеше кръв.

Тълпата се извърна с нездрав интерес и се загледа в Имабел.

— Ох, как бих я резнал първи! — каза някакъв шегаджия. — Нали разбирате?

Тя не им обърна внимание и продължи да си проправя път напред. Приближи се до пострадалия, застана с лице към него и го погледна право в очите.

— За този човек ли говорите? — обърна се тя към цветнокожия детектив.

— Това е раненият.

— Никога не съм го виждала.

— Мръсна лъжкиня! — викна мъжът.

— По-спокойно, чичо! — предупреди полицаят.

— А за какво съм те наръгала? — предизвикателно попита Имабел. Насъбралите се, се изсмяха. Един от цветнокожите издекламира:

Чернокожото момиче влака може да обърне,
а пък с мулатката дори отчето ще се катурне.

— Хайде, стига, къде е ножът? — обърна се белият детектив към Имабел. — Стига с тоя цирк.

— Най-добре да претърся тоалетната — предложи цветнокожият.

— Тя го хвърли навън — каза пострадалият. — Видях я как го хвърли на улицата, преди да се втурне вътре.

— Ами ти защо не го вдигна? — попита детективът.

— Какво да го правя? — учуди се пострадалият. — На мен нож не ми трябва. С голи ръце ще й видя сметката.

Полицаят се опули.

— Ами за доказателство. Нали казваш, че те е наръгала?

— Дай да приберем ножа — предложи единият от патрула на другаря си и те излязоха да го търсят.

— Как да не ме е наръгала? Нали се вижда? — каза раненият.

Насъбралите се, се разсмяха и започнаха да се разпръскват.

— Ще подадеш ли обвинение срещу тази жена?

— Обвинение ли? Че нали я обвинявам. Не виждате ли, че ме е наръгала?

Още един шегобиец се намеси:

— Ами ако не те е наръгала, иди да се прегледаш, че с тия вени си за никъде.

— Защо ме държите тук? Казвам ви, че не съм го виждала. Бърка ме с някоя друга.

На местопроизшествието пристигнаха полицаите от още една патрулна кола и докато си сваляха дебелите ръкавици, загледаха пострадалия негър с любопитството на белия.

— Тия хора ще ги закарате в участъка — каза белият детектив. — Мъжът ще подаде обвинение срещу тази жена за нанесена телесна повреда.

— Пфу, ще ми изцапа цялата кола в кръв! — оплака се един от полицаите.

Отдалече се чу сирената на линейката.

— Линейката идва — каза цветнокожият детектив.

— Защо ще ме задържате, след като не съм извършила нищо? — умолително се обърна към него Имабел.

Той я погледна съчувствено.

— Съжалявам, мойто момиче, но не мога да ти помогна — каза той.

— Ако се окаже, че си невинна, можеш да го съдиш за лъжливо обвинение — добави белият.

— Голямо успокоение! — отвърна тя троснато.

Навън двамата униформени полицаи претърсваха улицата за ножа. Двама цветнокожи ги наблюдаваха мълчаливо от тротоара.

Най-сетне единият полицай се сети да ги попита:

— Видяхте ли някой да вдига нож оттук?

— Едно цветнокожо момче го взе — призна единият.

Полицаите пламнаха.

— По дяволите, не разбрахте ли досега, че търсим тоя нож — сърдито викна единият полицай.

— Не казахте какво търсите, началство.

— Кой го знае докъде е стигнало това копеле — недоволно предположи вторият полицай.

— Накъде тръгна? — попита пак първият.

Човекът посочи към Парк Авеню.

И двете ченгета го изгледаха заплашително.

— Как изглеждаше?

Цветнокожият попита човека до него:

— Ти какво ще кажеш?

На другия цветнокож му стана неприятно, че спътникът му доброволно дава сведения за техен събрат на белите ченгета.

— Аз не го видях — отговори той, като явно показваше неодобрението си.

Полицаите го изгледаха злобно.

— Ти не си го видял — имитира го единият. — По дяволите, и двамата сте арестувани.

Полицаите ги поведоха към фасадата на станцията, вкараха ги отзад в патрулната кола, а те седнаха отпред. Минувачите хвърляха по един любопитен поглед и продължаваха.

Поеха към Парк Авеню по платното на отсрещното движение, за да демонстрират властта си. Червеният буркан святкаше като дяволско

око. Караха бавно, осветяваха с подвижните фарове тротоарите, лицата на пешеходците, входове, пролуки, ъгли, паркинги и сред половин милион цветнокожи в Харлем търсеха цветнокожото момче, което прибрало ножа.

Видяха една камионетка от тия, с които разнасят стоки по магазините, да завива по 130-а улица, задният й калник беше огънат, но тя не ги интересуваше.

— Какво ще ги правим тия черньовци? — попита единият полицай.

— Да си вървят.

Шофьорът спря колата и каза:

— Слизайте!

Двамата цветнокожи слязоха и поеха обратно към гарата.

Стигнаха тъкмо когато линейката потегляше с пострадалия към харлемската болница, за да зашият раните му, преди да го отведат в участъка, където щеше да предяви обвинение срещу Имабел.

В същото време патрулната кола отвеждаше Имабел към участъка по 125-а улица и се размина с една катафалка, която бавно зави от Медисън Авеню. Няма нищо подозрително в една катафалка в ранните часове на деня. В Харлем хората умират по всяко време.

Патрулът предаде Имабел на старши полицая зад бюрото, който трябваше да я задържи, докато дойде раненият и подаде оплакването.

— Значи ще трябва да стоя тук, докато…

— Я сядай и млъквай! — прекъсна я старши полицаят отегчено.

Отначало реши да се прави на възмутена, но се отказа, прекоси стаята, отиде до една от дървените пейки край стената и седна кротко, кръстоса крака така, че да се вижда една педя от мургавите й дълги бедра, и се загледа в червения лак на маникюра си.

Както седеше там, от стаята на началника излезе Гробаря. Главата му беше бинтована под килнатата шапка, а лицето му беше направо страшно. Хвърли един бегъл поглед, после очите му се спряха на нея и той я позна. Бавно премина до другия край на стаята и впери поглед в лицето й.

Тя му отвърна със сладострастния си израз, дръпна червената си пола още по-нагоре и му показа мургавите си бедра.

— Я, ето това се казва късмет за полицая! — възкликна той. — Моето момиче, имам нещо да ти казвам.

Тя му пусна широката си многообещаваща усмивка, която разкриваше белите й зъби.

Гробаря я зашлеви с такава дива ярост, че тя се завъртя, падна от седалката и се просна на пода в жалка поза — по корем, с разтворени крака и събрана рокля, изпод която се подаваха черните й найлонови гащички.

— И това не е всичко — каза той.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

След като излезе от Медисън Авеню и сви по 125-а улица, Джексън подкара към багажното отделение на станцията така внимателно, сякаш улицата беше павирана с яйца.

Потта го избиваше бавно от върха на къдравата му глава до белите пети на черните стъпала. Безпокоеше се за Имабел, не знаеше дали тя е в безопасност, безпокоеше се за златото й в куфара, но в същото време се надяваше, че щом успя да го измъкне от ръцете на ония убийци, всичко ще е наред.

С едната ръка пусна волана и се прекръсти.

След малко започна да се моли: „Господи, не ме изоставяй!“, миг по-късно затананика познатия блус:

Ако тревогите бяха пари,
щях да съм милионер…

Размина се с патрулна кола, която се носеше към полицейския участък като прилеп, излетял от ада. Профуча толкова бързо покрай него, че той не забеляза Имабел на задната седалка. Реши, че откарват някой убиец в затвора. Щеше му се да е онова копеле, Дългия.

Изпревари го и някаква линейка. Джексън се обля в студена пот, очите му се взираха да различат човека, когото отнасяха, и за малко не се блъсна в едно такси отпред. Отдъхна си, като зърна мъжки силует. Все едно му беше кой е, стига да не е Имабел. Чудеше се къде може да е отишла.

Беше толкова разстроен, че за малко не прегази един висок и дебел негър, който пресичаше улицата по диагонал, а движението на краката му наподобяваше бавен ход на локомотив.

На ъгъла стои и на всеки мъжага

в студ и мраз едно и също предлага.

Бавно мина с катафалката покрай Дебелия, сякаш си проправяше път през шубраци. Нищо не му каза. Знаеше ли какво може да му дойде на ума на един пиян? Страхуваше се да не си навлече някоя беля на главата, преди да е оставил куфара на гарата, далеч от ръцете на Голди.

Трябваше да мине покрай фасадата на станцията, да я заобиколи откъм Парк Авеню и да стигне гърба на сградата, където беше входът за багажното.

Джексън спря до тротоара пред входа, зад колоната от товарни таксита, Дебелия вече се беше промъкнал през опасните бързеи на уличното движение по 125-а улица и се тътреше по многолюдния тротоар пред осветените прозорци на чакалнята в посока към Парк Авеню и река Харлем.

Никой не му каза дума. Защо трябва да си търсиш белята с пиян цветнокож здравеняк като Дебелия. Още повече, ако очите му са кървясали. Нали така започваха расовите размирици.

Джексън се притесняваше, че наоколо има полиция точно когато оставя куфара в багажното. Вече се стряскаше и от собствената си сянка. По навик остави мотора да работи. Когато се смъкна от колата и се отправи към багажното, Дебелия го засече.

— О, братче! — извика той, дотътри се до по-ниския, но също така дебел Джексън и го прегърна през рамо с дебелата си ръка.

— Нисък, но черен и дебел като мен! Ти им кажи, дребен шишко! Ама ни нямат вяра на нас, дебелите!

Джексън отхвърли сърдито ръката му и рече:

— Я се дръж прилично! Ти си позор за нашата раса!

Като локомотив, който ще тръгне в обратна посока и набира пара, Дебелия спря на едно място.

— Какво викаш, братче? Искаш да ти покажа класата си ли?

— Казах раса — нашата раса, много добре ме разбра.

Кървясалите очи на Дебелия се опулиха от изненада.

— Значи ако ти паднат жените им, могат да ти имат вяра — нищо няма да им сториш?

— Върви да изтрезнееш! — извика Джексън, които повече не можеше да прикрива раздразнението си, заобиколи Дебелия, сякаш обхождаше планина, и забърза към багажното, без да се обръща.

Дебелия моментално го забрави и отново се затътри нагоре по улицата.

Джексън забеляза един цветнокож носач.

— Искам да изпратя като багаж един куфар.

Носачът го стрелна със зъл поглед, ядосан, че въобще го заговарят.

— Закъде? — попита той сопнато.

— За Чикаго.

— Дай си билета!

— Още не съм си взел, но искам да си оставя куфара, за да си купя.

Носачът побесня.

— Не можеш да оставиш куфара си, щом нямаш билет — закрещя той с все глас. — Не знаеш ли?

— Какво си се разкрещял като луд? Викаш, сякаш си сърдит и на господа.

Носачът се приведе напред, като че ли се канеше да удари Джексън.

— Кой е луд? Аз ли съм луд?

Джексън отстъпи назад.

— Слушай, за никъде не ща да го изпращам. Искам само да го оставя тук, докато дойда довечера да си извадя билет.

— За никъде ли няма да го изпращаш? Ти в ред ли си бе, човек?

— Щом не искаш да го приемеш, ще отида при шефа ти — заплаши го Джексън.

Носачът не искаше да си има разправии.

— Значи искаш да го оставиш тук — омекна той, макар и неохотно. — А защо не каза направо какво искаш, ами разправяш, че ще ходиш в Чикаго?

Грабна една количка за багаж, сякаш щеше да я вдигне и да я стовари на главата му.

— Къде е куфарът?

— Отвън.

Носачът дотика количката до тротоара и огледа улицата и в двете посоки.

— Не виждам никакъв куфар.

— Там, в катафалката е.

Човекът надникна през прозореца на колата и видя куфара върху поставката за ковчези.

— Защо го разкарваш в тая катафалка? — попита той с подозрение.

— С нея превозваме какво ли не.

— Изкарай го — каза носачът, но подозренията му не се бяха разсеяли. — Няма да сваля никакви куфари от катафалка, в която е имало мъртъвци.

— Ох, господи, боже мой! Не ме тормози! Куфарът е тежък. Помогни ми да го сваля.

— Не ми плащат да разтоварвам куфари от катафалки. Приемам ги на улицата.

— Аз ще ти помогна — предложи един цветнокож, който се мотаеше без работа.

Джексън и помощникът му се насочиха към задната част на катафалката. Носачът ги последва. Двама бели таксиметрови шофьори, които си почиваха, ги загледаха любопитно. По-нататък някакъв бял полицай наблюдаваше разсеяно групичката.

Дебелия беше тръгнал да се връща точно когато Джексън отвори двете задни врати.

— Пазете се! Да нямате вяра на дебел човек! — провикна се той.

Джексън, носачът и третият цветнокож отскочиха едновременно от катафалката, като че ли бяха видели лицето на самия дявол.

Дебелия се приближи и надникна през рамото на Джексън. Изведнъж локомотивът закова на място.

Лицата и на четиримата чернокожи бяха станали пепелявосиви.

— Всемогъщи господи! — извика Дебелия. — Какво виждам!

Под куфара имаше голяма купчина черен плат. Наоколо бяха разхвърлени изкуствени цветя в пълен безпорядък. Един венец от изкуствени лилии се беше изхлузил до вратите. Изпод дъгата от бели цветове се подаваше черно лице, обърнато назад. Главата беше отметната, опряна само на тила. Върху изхлузена сива перука беше закрепено бяло покривало. Лицето беше застинало в зла гримаса.

Облещените очи бяха втренчени неподвижно в посивелите лица на четиримата мъже. Отдолу се виждаше прерязаното гърло и зееха огромните моравочервени уста на раната.

Джексън усети как косата му се изправя, когато разпозна лицето на брат си Голди. Остана с отворена уста. Очите му се разшириха, та чак щяха да изскочат от орбитите си. Челюстите го заболяха. По краката му се стичаше нещо горещо.

— Да не би това да не е мъртвец, а? — каза носачът с дрезгав глас, сякаш сега беше разбрал, че опасенията му са били основателни. Очите му се бяха облещили неподвижно също като очите на трупа.

— Къде? — попита Джексън.

Беше загубил и ума, и дума от страх и ужас. Втресе го, като че ли бе хванал малария.

— Къде ли? — изписка носачът с тънък гласец, който прозвуча пронизително като банциг. — Ето тук!

Негърът, който беше предложил да помогне на Джексън, отстъпваше назад по улицата.

— С прерязано гърло от единия до другия край чак до кокала! — каза Дебелия глухо, но с някакво благоговение.

Таксиметровите шофьори се приближиха лениво и погледнаха окървавената черна глава.

— Боже господи! — възкликна единият.

— Това е перука! — каза другият.

— Каква перука?

— Виж, отдолу има къса коса! Господи, та това е мъж!

Униформеният полицай се приближаваше бавно нататък като вестител на съдбата и безгрижно подмяташе бялата си палка. Погледна в катафалката като човек, врял и кипял в такива работи. В следващия миг се отдръпна пребледнял, потресен, затаил дъх. Точно такова нещо не беше виждал преди.

— Какво търси тук? Кой го е направил? Чия е тая катафалка? — взе да пита глупаво, докато се опитваше да събере ума си и се оглеждаше за помощ.

Единият от цивилните детективи го забеляза и полицаят му махна с ръка.

Негърът, който си беше предложил услугите на Джексън, отстъпваше назад по Парк Авеню към тъмното, докато реши, че вече е

безопасно и може да се обърне. Плю на петите си и хукна, колкото му държаха краката, по тъмната улица.

Дебелия, изтрезнял напълно, започна полека да се измъква, но полицаят рязко заповяда:

— Всички да си останат по местата!

— Аз съм на мястото си. Рекох само да се поразтъпча — отвърна Дебелия.

Белите шофьори на таксита се отдръпнаха и застанаха един до друг до стената на багажното.

Белият цивилен детектив избута носача и попита:

— Какво става?

Надзърна в катафалката и пребледня.

— Какво става, по дяволите?

— Намерихме труп — каза полицаят.

— Кой е шофьорът?

— Аз, шефе — отвърна Джексън с треперещ глас.

Униформеният полицай шумно въздъхна, доволен, че цивилният детектив поема работата. Беше започнала да се събира тълпа и той се зарадва, че ще има с какво да се занимава.

— Назад! — нареди той. — Не се приближавайте!

Детективът извади тефтер и молив.

— Име?

— Джексън.

— При кого работиш?

— При господин Х. Ексъдъс Клей, на 134-а улица.

— Откъде вдигна този труп?

— Не зная, шефе. Трябва да е бил вътре, когато се качих на колата. Кълна се в бога.

Детективът спря да пише изведнъж и погледна Джексън в недоумение.

Всички гледаха Джексън.

— Намерил в колата си вкочанясал труп и не знае откъде се е взел — възкликна някой от насъбралите се.

Джексън трепереше, а зъбите му тракаха като шевна машина. Забрави страховете си, че може да загуби Имабел и златото й. Сега не мислеше за тях. Съзнанието му беше заето от мисълта за брат му — мъртъв, с прерязано гърло. Това беше инстинктивният страх от

насилствена смърт. Страх от самите мъртъвци. Още не му беше минало през ума какво можеше да се случи с него самия. И следващият въпрос на детектива го накара да се замисли.

— Искаш да кажеш, че не си знаел за трупа, когато си изкарал катафалката?

— Да, сър. Кълна се в бога.

В тоя момент се приближи цветнокожият детектив от станцията и без особен интерес попита:

— Та какво излиза?

На ъгъла откъм 125-а улица се появи патрулна кола и пое по платното на насрещното движение, като си проправи път през тълпата, заела вече и улицата.

— Вътре има труп, а той не знаел как е попаднал в колата — отговори белият детектив.

— Обзалагам се, че не е влязъл сам — каза цветнокожият и отмести Джексън и носача, за да види трупа.

— Ама че гледка! — възкликна той и едва не се задави, не толкова потресен, колкото погнусен от вида на прерязаното гърло. После се вгледа по-отблизо.

— Та това е сестра Габриел. Значи всъщност е мъж, кучият му син.

Белият детектив продължи да разпитва Джексън, сякаш полът на трупа въобще не го интересуваше.

— Как е станало тъй, че си изкарал катафалката, без да знаеш, че в нея има труп?

— Шефът ми нареди да докарам тоя куфар до гарата и да го изпратя като багаж. — Говореше на пресекулки, едва си поемаше дъх. — Кълна се в бога! Аз само свалих куфара, както ми каза, положих го на поставката и потеглих насам, към гарата. Накъдето ми каза. Господ ми е свидетел!

— Закъде трябваше да го изпратиш?

Зад тях полицаите от патрулната кола разбутваха хората.

— Назад! Назад!

Сивият цвят се беше смъкнал от лицето на Джексън и той отново беше започнал да се поти. Избърса лицето си, потърка зачервените си очи с мръсна носна кърпа.

— Не разбрах какво питаш, шефе.

Скитници, проститутки, чернoработници, безделници, среднощни крадци, шарлатани, слепи просяци и всякакви отрепки, които се събираха по ъглите на гарата като мръсна пяна над заблатени води, се блъскаха, привлечени от слуха за някакъв труп с прерязано гърло, за да надзърнат и видят това, което бяха пропуснали.

— Попитах те закъде иска шефът ти да изпрати куфара?

— За Чикаго. Довечера заминава за Чикаго и искаше да го прати, та да не му бере грижа, когато си взема билет — изрече задъхано Джексън.

Белият детектив затвори шумно тефтера си.

— Глупости! Не вярвам нито на една дума от тия дивотии!

— Може и да е истина — обади се цветнокожият детектив. — Може друг шофьор да е вдигнал мъртвеца и да го е оставил в катафалката за малко, после тоя…

— Ами кой, по дяволите, праща куфар по това време?

Цветнокожият се изсмя.

— Тук е Харлем. Шефът му може да е натъпкал куфара със стотачки.

— Е, скоро ще разберем. Ти го задръж. Ако всичко е наред с трупа, случаят трябва да е минал през отделение „Убийства“. — Той се огледа над главите на тълпата. — Къде, по дяволите, е тая патрулна кола? Искам да се свържа с полицейския участък.

Изведнъж Джексън си представи как седи на електрическия стол. Стигнеше ли се дотам да го откарат в участъка, щяха да разберат за Дългия и бандата. И как бяха хвърлили киселина в очите на Ед Ковчега и бяха пребили, а може и да бяха убили Гробаря. Щяха да научат и за златната руда, и за Голди, и за кражбата на петстотинте долара и на катафалката. Щяха да разберат, че Голди му е брат и щяха да си помислят, че се е опитвал да открадне златото на момичето му. Щяха да решат, че затова Джексън му е прерязал гърлото. И щяха да му съдерат черния задник.

— Видях разрешителното — каза той и бавно започна да се примъква към тротоара. — Беше на предната седалка, но не зная на чие име.

— Разрешително ли? — кресна белият детектив. — За какво?

— За тялото. От полицията ни дават разрешително, за да вдигнем трупа. Беше някъде там на предната седалка.

— Дяволите да те вземат! Това трябваше да кажеш! Дай да го видя!

Джексън отиде до предната врата на катафалката и я отвори. Погледна към празното място.

— Тука беше — каза той.

Почти целият влезе в шофьорската кабина, наведе се на четири крака, взе да опипва зад седалката и да търси по пода. Чуваше как работи моторът на стария кадилак. За да погледне в жабката, примъкна половината си тяло върху седалката. С лакътя си докосна лоста за скоростите и леко го бутна на първа, но моторът продължи тихо да ръмжи и колата не помръдна.

— Тука беше преди малко — повтори той.

Сега и двамата детективи стояха на тротоара до вратата на колата и скептично го наблюдаваха.

— Свържи се с участъка и запитай за скорошно убийство — извика белият детектив на един от патрулните полицаи. — Цветнокож, преоблечен като монахиня, с прерязано гърло. Провери дали са разрешили да се вдигне труп! Питай за името на погребалния агент!

— Разбрано! — каза ченгето и забърза към радиостанцията.

Джексън се настани още по-добре на седалката, за да потърси над сенниците, където стояха куп документи.

— Точно тук беше. Видях го.

Постави дясната си ръка на волана, за да се надигне и да види по-добре. Изведнъж с лявата ръка тръшна вратата и с все сила настъпи газта.

Двигателят на стария кадилак беше от последните, модел 1947 година, цилиндрите му бяха с голям обем, та можеше да тегли и товарен влак.

Гърленият рев на цилиндрите прозвуча, като че ли ракета набира височина, и голямата черна катафалка потегли.

Пешеходците се разпръснаха в комичен бяг. Един слепец се блъсна в някакъв велосипед, когато се опита да се махне от пътя.

Между голям тежкотоварен камион, който отиваше на изток към моста, и едно такси, което се движеше на запад по 125-а улица, беше останала пролука от два метра и половина. Джексън се мушна между колите с такава скорост, че не се докосна до тях и продължи направо по тясното платно на Парк Авеню покрай стоманените стълбове на

железопътния надлез. Лостът на скоростта щракна, като се премести на втора, после на трета и накрая спря на четвърта.

Пистолетите загърмяха около гарата като фойерверки за китайската Нова година.

Първата патрулна кола се спусна да го гони и тихият като детски хленч сигнал на колата бързо премина в яростен вой. Автомобилът се насочи право към големия камион с ремарке, но полицаят не успя да съобрази с каква скорост да кара. Колата занесе, когато се опита да свие. Удари се отстрани във високото ремарке от нагънатата ламарина, щеше да влезе под него, но ремаркето я оттласна обратно към улицата, тя се завъртя и спря с разбити предни колела, които повече за нищо не ставаха.

Другите две патрулни коли тъкмо бяха надали вой. Над всичката врява се носеха ликуващите крясъци на Дебелия:

— Казвах ли ви аз? Нямай вяра на дебел човек. Този нисък дебелан прерязал майчиното си гърло!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Заслепен от яд, Гробаря стоеше над проснатото тяло на Имабел. Курвата на онова копеле, което лисна киселината, се опитваше да му излиза с разни номера. А в това време другарят му, Ед Ковчега, беше в болницата, може би сляп за цял живот. Въздухът се беше наелектризирал от яростта му.

Носеше пистолета на Ед Ковчега наред със собствения си. Беше го извадил несъзнателно и сега го държеше в ръка. Пръстът му беше на спусъка и той едва се сдържаше да не изпрати някои куршум в задника на развратната мулатка.

Двама униформени полицаи, които минаваха през външното помещение, тръгнаха предпазливо към него, за да го възпрат, но видяха пистолета в разтреперената му ръка и изумени, мълчаливо отстъпиха.

Двама патрулни полицаи, които водеха три пияни проститутки, се спряха и опулиха очи. Както ругаеха високо, проститутките изведнъж млъкнаха насред думите си. Свиха се от уплаха, заковаха се на място и моментално изтрезняха.

Всички смятаха, че Гробаря ще я застреля.

Мълчанието продължи, докато Имабел се изправи с мъка на крака и впери в Гробаря не по-малко гневен поглед.

— Какво искаш бе, ченге? — викна тя.

Беше толкова побесняла, че дори не се сети да си смъкне полата и да изтърси праха от дрехите си.

— Ако кажеш още само една дума… — започна Гробаря.

— По-спокойно! — прекъсна го старши полицаят зад бюрото.

Лявата буза на Имабел беше силно зачервена и се подуваше, косата й се бе разрошила. Очите й бяха жълти като на котка, устата й беше обезобразена, а в лицето приличаше на булдог, толкова беше погрозняла.

Униформените полицаи я гледаха съчувствено.

Гробаря се овладя с усилие. Не можа да вкара веднага пистолета в кобура. Както беше висок и с дълги крайници, движенията му бяха

като на марионетка. Не смееше да я погледне отново, да не би тоя път да я застреля. Обърна се към старши полицая зад бюрото.

— За какво са я прибрали? — запита с пресипнал глас.

— Наръгала един човек на 125-а улица.

— Сериозно ли е?

— Не. Един цветнокож работник — живее зад гарата, в „Кървавата баня“ — твърди, че го е порнала.

Гробаря вече се накани да се обърне към Имабел, огледа я, сякаш щеше да започне да я разпитва, но после се отказа.

— Откарали го в болницата да го зашият — добави старши полицаят. — След малко ще го докарат тук, за да предяви обвинение.

— Тая ми трябва — каза Гробаря твърдо.

Старши полицаят го погледна в очите.

— Прибери я — каза той.

В същото време натисна един бутон пред себе си, за да позвъни в стаята на шефа си. Не искаше да спори с Гробаря, но не можеше да му предаде задържаната без нареждане.

Дежурният лейтенант излезе от кабинета и попита:

— Какво има?

— Джоунс иска да вземе една от задържаните.

— Тя участвуваше в снощната история край реката — каза дрезгаво Гробаря.

— За какво ти е?

— Тя ще ми покаже къде да намеря останалите.

На лейтенанта не му се искаше да разреши такова нещо.

— За какво е задържана? — попита той полицая.

— Един цветнокож твърди, че го е намушкала на Парк Авеню, в „Кървавата баня“. Него не са го докарали още.

— Има ли връзка между двете истории?

— Тя ще ми каже — отвърна Гробаря с глухия си пресипнал глас.

— Никого не съм намушквала — каза Имабел. — Никога не съм виждала този човек.

— Затваряй си устата! — каза старши полицаят.

Лейтенантът я изгледа внимателно.

— Тая е готова за затвора — промърмори ядосано той и си помисли: Ей такива, почти бели похотливи кучки карат черните младежи да вършат толкова много престъпления.

— Става късно — каза Гробаря.

Лейтенантът се навъси. Не беше по правилата, а той не искаше да има нарушения по време на неговото дежурство. Но пък някакви типове бяха хвърлили киселина в очите на полицай. И това беше мадамата на единия от тях.

— Прибери я — каза той. — Вземи и още някого със себе си. Нека да дойде О'Мали.

— Никого не искам — отвърна Гробаря. — Пистолетът на Ед е в мен. Това ми стига.

Лейтенантът повече не продума, обърна се и влезе в стаята на шефа си.

Останалите полицаи мълчаха. Зяпаха ту Гробаря, ту Имабел.

Гробаря се приближи до нея. Тя беше застанала предизвикателно. Докато разбере какво става, той щракна чифт белезници около китките й. Когато я подхвана за лакътя и я поведе към вратата, тя се обърна умолително към старши полицая:

— Как ще го оставите тоя луд да ме води нанякъде?

Старши полицаят отмести погледа си, без да отговори.

— Нямате право… — разкрещя се Имабел.

Гробаря я дръпна през вратата така силно, че тя политна. Повлече я надолу по бетонните стъпала.

Колата му беше паркирана малко по-нататък.

— Пусни ме! Мога да ходя сама — каза Имабел и той пусна лакътя й.

Колата бе същата черна лимузина, с която бе проследил кадилака на Гюс до скривалището на бандата до реката. Отвори предната врата. Белезниците пречеха на Имабел и тя се намъкна трудно в колата. Гробаря заобиколи и седна на мястото на шофьора.

— Казвай къде са!

— Не зная — отвърна тя намусено.

Той се завъртя на седалката с лице към нея.

— Не се опитвай да хитруваш! Искам да пипна ония копелета, дето хвърлиха киселината, и ти ще ме заведеш при тях, защото инак така ще ти смачкам физиономията с пистолета, че никой мъж няма да те погледне отсега нататък.

Тя усети, че от него иде смъртна заплаха. Ако я беше сплашил, че ще я убие, щеше да му се опре. Имабел искаше да се измъкне, преди

да са хванали Джоуди и Ханк и да са ги накарали да проговорят. Без техните показания нищо не можеха да й сторят. Но знаеше, че Гробаря не се шегува и щеше да обезобрази лицето й.

— Ще те заведа, където живеят. И аз искам да ги заловите. Но не зная дали все още са там. Може да са офейкали вече.

Гробаря запали мотора, настрои радиото на къси вълни за полицейските сигнали.

— Накъде?

— В една къща с мебелирани стаи под наем на Сейнт Николас Авеню, над жилището на някакъв лекар. Той заема първите два етажа и дава под наем горните два.

— Знам къде е, а ти се моли да са все още там.

Имабел нямаше какво да отговори на това.

Като завиваха на север по Сейнт Николас Авеню, по радиото се чу металически глас: „… да се задържи черна катафалка, кадилак 1947, серия М, номер — неизвестен, управлявана от чернокож нисък негър в шофьорска униформа… Тъмнозелен куфар върху поставката за ковчега, видим през страничните прозорци, с труп на негър, преоблечен в расо на монахиня. Известен като сестра Габриел. Прерязано гърло. Катафалката се е насочила на юг по Парк Авеню… Край… Повтарям… Да се задържи…“

— Това усложнява нещата. — Гробаря веднага съобрази, че Джексън кара катафалката. Почти сигурно беше някоя от катафалките на господин Клей. По някакъв начин тия от бандата бяха пипнали Голди. Но защо Джексън бягаше от полицията?

Имабел потръпна, като си помисли как за малко щяха да прережат и нейното гърло.

Гробаря реши да блъфира.

— Къде се видя с Джексън?

— Не съм го виждала.

— Какво има в куфара?

— Златна руда.

Той не я погледна.

Движеха се бързо по мокрия черен паваж на Сейнт Николас Авеню. От източната страна се редяха жилищни сгради — все по-големи, по-просторни, по-добре поддържани, — които гледаха към

стръмния скат на хълмистия парк от другата страна на улицата. На върха беше университетът с изглед към река Хъдсън.

— Сега нямам време да подреждам фактите. Първо ще хвана ония копелета и после ще видим какво що.

— Дано ги убиеш — злобно каза Имабел.

— Ти имаш да ми казваш много неща, но по-късно, гълъбче.

Зазоряваше се. Сградите на височината започнаха да се открояват на утринната светлина.

Стигнаха кръстовището със 145-а улица, където имаше каси за метрото на всеки ъгъл. Колата се гмурна в тунела и изведнъж се показа в района, в който живееше елитът на престъпния свят наред с обикновените трудови хора.

От една товарна камионетка стоварваха връзки „Дейли Нюз“ на мокрия тротоар. До аптеката имаше денонощен ресторант за печено, високите столове пред тезгяха бяха заети от хора, които рано-рано отиваха на работа и под ярката неонова светлина глозгаха печени ребра за закуска. Горещите свински ребра се въртяха на четири автоматични шиша в огромен електрически грил, вграден в стената до остъклената витрина, и с тях се занимаваше висок негър в бяла униформа на готвач.

Две врати след ресторанта „Избата на Еди“ тя посочи към един жълт буик роудмастър, паркиран под уличната лампа пред четириетажна сграда с каменна фасада.

— Това е колата им.

Гробаря мина пред нея, спря толкова рязко, че колата поднесе, слезе и се взря в тъмните предни прозорци. Наравно с тротоара се виждаше черна лакирана врата с лъскаво месингово чукало. Три бели емайлирани звънци бяха наредени един под друг на червената рамка на вратата, а над тях висеше табелка с името на д-р Дж. П. Робинсън.

Къщата спеше.

Гробаря бързо се върна към жълтата кола, огледа улицата и се опита да запомни номера й с калифорнийска регистрация. Отвори капака на мотора, откачи жичките от главата на делкото, мушна ги в джоба на палтото си и тръшна капака. Натисна дръжките на вратите, които бяха заключени, и надникна през прозорците. На пода пред задната седалка имаше тъмен кожен куфар. Отиде до багажника, справи се с ключалката с отвертката на джобния си нож, хвърли бегъл

поглед на струпания отзад багаж, затвори капака и се върна при своята кола. Всичко това трая по-малко от минута.

— Къде са?

— При Били.

— И тримата ли?

Имабел кимна.

— Ако не са изчезнали.

Гробаря седна зад волана и погледна черната асфалтова повърхност на Сейнт Николас, която се виеше като широка черна лента нагоре между модерните жилищни сгради от двете й страни и изсветляваше до сиво в утринната виделина.

От страничните улици се стичаха хора, които започваха работа рано и бързаха към метрото. По-късно от претъпканите апартаменти към центъра щяха да се спуснат непрекъснатите потоци от прислужници в канцеларии и учреждения, натъпкали работните си престилки в лъскави кожени дипломатически куфарчета, за да приличат на бизнесмени, и щяха да си купят „Дейли Нюз“, за да го четат в метрото.

Хората, които Гробаря търсеше, не се появяваха.

— Кой от тях взема наркотици? — попита той.

— И двамата. Искам да кажа, Ханк и Джоуди. Ханк е на опиум, а Джоуди — на хероин.

— Ами Дългия?

— Той само пие.

— С какви имена минават пред Били?

— Ханк се нарича Морган, Джоуди — Уокър, Дългия — Голдсмит.

— Значи Били знае за удара с мината?

— Май че не.

— Ще ти се наложи да отговаряш на хиляди въпроси — каза й той, включи на скорост и потегли.

Подминаха кабарето на Лъки, ресторанта „Краля на пилетата“, бръснарница „Елит“, голямата каменна сграда, известна под името Харлемския замък, която беше частно владение, направи обратен завой на 155-а улица между касите на метрото, върна се покрай бара и грила на Шишкото и спря пред входа на огромна, представителна

шестетажна сграда от сив камък. Покрай тротоарите в този район бяха паркирани големи скъпи автомобили.

Оттук, като се спусне човек надолу по стръмната 155-а улица към моста, за по-малко от пет минути ще стигне до мрачната и неприветлива част покрай река Харлем, където бяха станали престрелката и побоят.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Когато потегли с голямата стара катафалка надолу по Парк Авеню, Джексън не знаеше къде отива. Просто бягаше. Стискаше кормилото с две ръце. Изцъклените му очи се бяха вперили неподвижно в тясната лента от мокър паваж, която се извиваше пред носа на колата като обелка от ябълка изпод острието на ножа, и на него му се струваше, че се вмъква отдолу. От едната страна стоманените колони на надлеза прелитаха като гъсто наредени колчета за ограда, от другата — витрините по тротоара се сливаха в една размазана от скоростта тъмноцветна мозайка в сивия полумрак на развиделяване.

Отзад се разнасяше мощното, настойчиво бумтене на турбодвигателя. Отворените задни врати лудо се люшкаха по неравния път и блъскаха главата на трупа, която се тръшкаше нагоре-надолу под клатушкащия се куфар.

Пресече на червен светофар при 118-а улица със сто и тридесет километра в час. Изобщо не го забеляза. Сънлив таксиметров шофьор мерна нещо черно пред себе си и помисли, че му се е привидял автомобил-призрак.

На Харлемския пазар сергиите започват под железопътния надлез от 115-а улица и продължават до 101-ва улица. Камиони, пълни с месо, зеленчуци, плодове, риба, консерви, сух фасул, памучни изделия, дрехи, се промъкваха напред-назад по тясното платно между подпорите и тротоара. Товарачи, продавачи, зеленчукопроизводители и шофьори сновяха наоколо, разтоварваха стоката, подреждаха сергиите, приготвяха се за неделната навалица.

Джексън връхлетя върху това гъмжило, без да намалява скоростта. Зад него идеха виещите сирени и червените очи на патрулните коли-преследвачи.

— Пазете се! — извика един висок негър.

Уплашени, хората заотскачаха настрани. Един камион се разтресе като в танц, когато шофьорът зави бясно на една страна, после на друга, за да избегне катафалката.

Когато Джексън забеляза отрупания пазар, вече беше късно да спре. Можеше само да се опита да провре катафалката през всяка пролука, която видеше. Все едно да се опитваш да вденеш дебел конец в игла с тясно ухо.

Зави надясно, за да избегне камиона, удари една камара картони с яйца и видя през страничното стъкло към улицата как заедно с парченца от черупките потекоха размазаните жълтъци.

Десните колела се бяха качили на тротоара, оряха из щайгите със зеленчуци и пръскаха бягащите хора и фасадите на магазините със смачкани зелки, листа от спанак, разкашкани картофи и банани. Глави кромид хвърчаха из въздуха като куршуми.

— Преследват катафалка! Преследват катафалка! — пищяха гласове.

Колата попадна на касетки със замразена риба, наредени една до друга на тротоара, поднесе и описвайки широка дъга, се насочи странично към камион-хладилник. Задните врати се бяха разтворили широко и една трета от трупа с прерязаното гърло се подаде навън… Окървавената глава увисна назад и неподвижните очи наблюдаваха, без да мигнат, тая сцена на разрушението.

Чуха се възклицания на седем езика.

Хладилникът отби катафалката като билярдна топка и тя се метна със сила към другата страна на улицата, прегази парче говеждо, което някакъв носач бе захвърлил в бягството си, и се понесе, клатушкайки се, надолу по улицата.

Премина през пазара толкова бързо, че един цветнокож товарач възкликна с възхищение:

— Ето на това се казва бързина!

— Успя ли да го видиш?

— Мислиш ли, че я е задигнал?

— Ами как, мой човек! За какво друго ще го гонят ченгетата?

— Какво ли ще прави с нея?

— Ще я продаде бе, човек, ще я продаде. Всичко можеш да продадеш в Харлем.

Когато катафалката излезе от пазара при 100-та улица, тя беше оплескана с яйца, изпоцапана със зеленчуци и изпръскана с кръв. По смачканите калници висяха парченца сурово месо, рибени люспи,

обелки от плодове. Задните врати се люлееха навън и се затваряха сами.

Беше спечелила преднина, тъй като патрулните коли не можеха да не намалят в района на пазара. На Джексън му се струваше, че се намира в някакъв кошмар. Беше вцепенен от ужас и не можеше да излезе от това състояние. Не можеше да мисли. Не знаеше къде отива, не знаеше какво прави. Просто караше и толкова. Беше забравил защо бяга. Просто бягаше. Можеше да седи зад волана и да кара катафалката до края на света.

Премина през порториканския Харлем със сто и четиридесет километра в час. Една стара порториканка се загледа в катафалката, докато минаваше покрай нея, видя как се люшнаха задните врати, как се отвориха и припадна.

Една патрулна кола, надала вой на север по Парк Авеню, забеляза катафалката, която идваше от южна посока и приближаваше кръстовището с 95-а улица. Колата направи остър ляв завой. Джексън я забеляза и описа с катафалката широк десен завой. Задните врати се отвориха и трупът бавно се изхлузи като мъртво тяло, което спускат в морето, тупна леко на паважа и се търкулна на една страна.

Патрулната кола сви рязко, за да не го прегази, шофьорът не можа да я овладее и тя се завъртя като пумпал върху мократа улица, качи се на тротоара, събори една пощенска кутия и строши витрината на един козметичен салон.

По 95-а улица Джексън стигна до Пето Авеню. Като видя каменната ограда на Сентръл Парк, си даде сметка, че е излязъл от Харлем. Беше в света на белите и нямаше къде да отиде, къде да скрие златото на приятелката си, къде да се скрие самият той. Караше със сто и двадесет километра срещу една каменна стена.

Мозъкът му започна да мисли. Съзнанието му се възвърна заедно с думите на една негърска песен:

Понякога се чувствам като дете без майка.
Понякога се чувствам, като че ли съм умрял…

Не му оставаше нищо друго, освен да се моли. Караше толкова бързо, че когато зави рязко на север по Пето Авеню обратно за Харлем,

куфарът се плъзна от поставката, тупна на пода на катафалката, прекатури се на улицата, падна на ръба откъм дъното и се разтвори целият.

Джексън беше вглъбен в молитва и не го забеляза.

Подкара по Пето Авеню към 110-а улица, зави по Седмо Авеню, все на север до 139-а улица, и спря пред къщата на изповедника си.

По пътя се размина с три патрулни коли. Полицаите хвърляха по един бегъл поглед на разбитата, мръсна, оплескана с месо и яйца катафалка и я отминаваха. В тая развалина нямаше нито големи куфари, нито трупове. Джексън дори не забеляза патрулите.

Спря пред къщата на изповедника, слезе от колата и отиде отзад, за да заключи вратите. Като видя празната катафалка, стори му се, че е настъпил краят на света. Вече нямаше за какво да се моли. Момичето му го нямаше. Златото го нямаше. Брат му беше мъртъв и дори трупа му го нямаше. Сега искаше да се предаде на божията милост. Инак щеше да заридае.

Преподобният Гейнис беше потънал в дълбок праведен сън, когато икономката му го събуди.

— Брат Джексън е долу в кабинета и казва, че иска да ви види за нещо много важно.

— Джексън ли? — възкликна раздразнено преподобният Гейнис, като изтриваше съня от очите си. — Искате да кажете нашият брат Джексън?

— Да, сър — каза търпеливо негърката. — Вашият Джексън.

— Господи, пази ни от глупаци! — промърмори на себе си преподобният Гейнис, надяна черната си одежда от брокатна коприна върху лилавата копринена пижама и слезе в кабинета си.

— Братко Джексън, какво те носи в дома на божия пастир в такъв злокобен час, когато цялото останало божие паство спи мирно по ливадите? — попита той строго.

— Съгреших, преподобни!

Преподобният Гейнис се смрази, сякаш някой бе изрекъл богохулство в негово присъствие.

— Съгрешил ли си? Боже господи, братко Джексън, нима това може да е причина да ме събуждаш в този час на нощта? Кой не е съгрешавал? Тъкмо стоях на брега на река Йордан в развята бяла роба и опрощавах грешниците с хиляди.

Джексън се опули.

— Тук, у вас?

— Насън, братко Джексън, насън — обясни изповедникът и се усмихна умилостивен.

— О, извинете, че ви събудих, но е спешно.

— Няма нищо, братко Джексън, седни!

Той също седна и наля чаша ликьор от едно кристално шише върху махагоновото бюро.

— Домашна напитка от бъз, за да си разсъня душата. Искаш ли една чаша?

— Не, сър, благодаря — отказа Джексън, седнал с лице към преподобния Гейнис от другата страна на бюрото му. — И без това душата ми е съвсем разбудена.

— Отново ли имаш неприятности? Все едни и същи? Жена, нали?

— Не, сър, последния път беше за пари. Не исках да си помислят, че съм ги откраднал. Но тоя път е по-лошо. Отнася се и за приятелката ми. Този път здравата съм загазил.

— Да не те е напуснало момичето ти? Най-сетне може би? Защото не си откраднал парите? Или защото си ги откраднал?

— Не, сър, нищо подобно. Няма я, но не ме е напуснала.

Преподобният Гейнис си сръбна още една глътка. Приятно му беше да разгадава семейни интриги.

— Да коленичим и да се помолим за благополучното й завръщане.

Джексън беше паднал на колене още преди изповедника.

— Да, сър, но първо искам да се изповядам.

— Да се изповядаш ли? — Преподобният беше започнал да прегъва колене си, но се изправи изведнъж като на пружина.

— Да не си убил момичето, братко Джексън?

— Не, сър, няма такова нещо.

Преподобният Гейнис въздъхна с облекчение.

— Но изгубих куфара й, пълен със златна руда.

— Какво каза? — веждите на преподобния Гейнис се извиха нагоре. — Куфара й, пълен със златна руда ли? Искаш да кажеш, че тя е имала куфар, пълен със златна руда, и никога не ми е казала, на мене, нейния изповедник? Братко Джексън, изповядай се докрай!

— Да, сър, тъкмо това искам да направя.

Отначало, когато Джексън захвана да разказва за това как е бил изигран с онзи номер — изгърмяването и как откраднал петстотин долара от погребалното бюро на господин Клей, за да подкупи фалшивия шериф и после се опитал да възстанови сумата на комар, сърцето на преподобния Гейнис преливаше от съчувствие.

— Господ е милостив, братко Джексън — каза той утешително. — И ако господин Клей е поне наполовина толкова милостив, ще можеш да си отработиш взетото. Аз ще му се обадя по този повод. Но какво ще кажеш за куфара със златна руда?

И когато Джексън започна да разказва за куфара и как гангстерите отвлекли момичето му, за да заграбят златото, очите на преподобния Гейнис започнаха да се разширяват от любопитство.

— Искаш да кажеш, че оня голям зелен куфар в малката стаичка, в която живеехте, е бил пълен със златна руда?

— Да, сър. Чисто злато, осемнайсет карата. Но то не беше нейно. Беше на мъжа й и тя трябваше да му го върне. Тъй че се наложи да помоля брат ми Голди да ми помогне, за да ги открием.

Любопитството в очите на преподобния се смени с отвращение, когато Джексън заописва Голди.

— Искаш да кажеш, че сестра Габриел е била мъж? Твой брат близнак? И е мамил бедните ни, наивни братя с билетчета за рая?

— Да, сър, много хора вярваха в тези билетчета. Но аз отидох при него само защото той беше мошеник и можеше да ми помогне.

Джексън заразказва какво се бе случило през нощта, а очите на преподобния Гейнис все повече се разширяваха и ужас започна да измества отвращението, изписано на лицето му. Когато стигна до бягството си от полицията пред станцията на 125-а улица, изповедникът вече седеше на ръба на стола, наведен напред, със зяпнала уста и опулени очи. Джексън беше разказал цялата история от своя гледна точка и преподобният Гейнис не можеше да разбере защо той беше избягал от полицията.

— Заради брат ти ли? — попита той. — Полицията откри ли, че се е предрешвал като монахиня?

— Не, сър, не заради това. А защото беше мъртъв.

— Мъртъв! — преподобният Гейнис скочи, като че ли го беше жилнала оса. — Господи боже мой!

— Ханк и Джоуди бяха прерязали гърлото му, когато аз се качих горе да търся Имабел.

— Боже мой, ами ти защо не викна за помощ бе, човек? Не го ли чу да вика?

— Не, сър. Бях поседнал за миг да си отдъхна и съм заспал.

— О, небеса! Заспал, когато търсел приятелката си, а тя била в смъртна опасност. Цялото й състояние стояло на улицата, и то на коя улица — най-опасната в Харлем, пазел го само брат му, един паднал грешник, и кой го знае дали е бил по-добър от тия убийци! — Чисто черното лице на изповедника доби сив цвят само при мисълта за това, което се бе случило. — И му прерязали гърлото? И сложили трупа му в катафалката?

Джексън избърса потта от очите и лицето си.

— Да, сър. Но аз не исках да заспя.

— И какво направи с катафалката? Вкара я в река Харлем ли?

— Не, сър, паркирана е отпред.

— Отпред! Пред моя дом?

Преподобният Гейнис забрави достойнството си на духовник, скочи на крака и тромаво забърза към предния прозорец в другия край на стаята, за да види в сивото утро очуканата катафалка, паркирана до тротоара. Когато се обърна отново към Джексън, изглеждаше остарял с двадесет години. Несломимата му самоувереност беше разклатена из основи. Бавно се затътри обратно към мястото си, копринената му одежда се разтвори, а панталоните на лилавата копринена пижама започнаха да се смъкват. Но той не обърна внимание на това.

— А ти, братко Джексън, си седнал тук и ми разказваш, че трупът на брат ти с прерязано гърло и куфарът със злато на момичето ти са в катафалката отвън, пред моята къща? — попита той ужасен.

— Не, сър. Изгубил съм ги. Паднали са някъде, но не зная къде.

— Паднали са от катафалката? На улицата?

— Трябва да е било на улицата. Другаде не съм карал.

— Защо си дошъл тук, братко Джексън? Защо си дошъл при мен?

— Просто исках да коленича тук до вас, преподобни Гейнис, и да се предам на господа.

— Какво? — изповедникът скочи, сякаш Джексън бе изрекъл богохулство. — Да се предадеш на господа ли? За бога, човече, ти за

какъв вземаш господа? Трябва да отидеш и да се предадеш на полицията. Господ няма да те измъкне от тая бъркотия.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Лъчите на изгряващото слънце над река Харлем обагряха в кървавочервено най-горния етаж на сградата, в която се помещаваше тайното заведение на Били.

— Не може ли да почакам в колата? — попита Имабел. Едва си поемаше дъх.

— Слизай! — заповяда категорично Гробаря.

— Защо съм ти? Горе са, казвам ти, там са. Знаеш, че не мога да избягам с тия белезници.

Личеше си, че е уплашена. Цялата трепереше.

— Е, гълъбче, ако гробът ти е тук, недей да забравяш, че сама си го изкопала — каза той безмилостно. — Ако Ед беше тук и можеше да те наглежда, щях да те оставя.

Тя слезе, но краката не я държаха и се препъна. Гробаря заобиколи и стигна до нея, подкрепи я, подхвана я за лакътя и я поведе по бетонните стълби, оттам минаха през двойните стъклени врати в малко, безупречно чисто фоайе, в което имаше дълга маса, полирани столове и аплици от двете страни на огледалата по стените.

Не се чуваше нито звук.

— Живот си живеят скъпите мадами — промърмори той. — Но поне не вдигат шум.

Изкачиха се до шестия етаж в асансьор, който се задействуваше с бутони, и застанаха пред зеленикавата врата отляво на квадратното преддверие.

— Моля те! — проплака Имабел, цялата разтреперана.

— Хайде, върви да позвъниш! — нареди Гробаря, залепи се за стената до вратата и извади дългия си никелиран пистолет.

Тя натисна бутона на звънеца. След малко шпионката щракна.

— О, ти ли си, душичке? — каза плътен женски глас, приятен по някакъв особен начин.

Вратата се отключи.

Гробаря, с тридесет и осем калибровия пистолет в дясната си ръка, хвана дръжката с лявата и нахълта вътре.

В почти пълния мрак на коридора нечии неясни очертания се отместиха настрани, за да го пропуснат да влезе, и плътният глас подкани Имабел, макар и да не звучеше така приятно:

— Влез и затвори вратата!

Имабел се промуши след Гробаря и в тая част на преддверието не остана повече място. В тишината се чуваше само как потракват зъбите й.

Жената затвори вратата и я заключи, без да продума.

— Имаш тук едни приятелчета, които ми трябват, Били — каза Гробаря.

— Ела за момент в кабинета ми, Гробар.

Тя отключи първата врата отляво с ключ марка „Йеил“, закачен на верижка около врата й. Медна настолна лампа хвърляше мека светлина върху писалище от светъл дъб. Жената запали блестящия полилей на тавана, който освети луксозна спална гарнитура, потънала в дебел яркочервен килим. После бързо затвори вратата зад тях.

Погледът на Гробаря обходи набързо стаята, за миг очите му се задържаха върху бравите на тоалетната и банята, след което той влезе по-навътре в помещението, така че Били да остане като мишена срещу вратата към коридора.

— Говори бързо! — каза той. — Нямам време.

Тя беше около четиридесет и пет годишна жена с кафява кожа, със стегнато, набито тяло, което изпълваше червена рокля от габардин. Подстригана като мъж и с гладки, доста гъсти мустачки, в лицето приличаше на някой красавец. Но тялото й беше на хермафродит. Двете най-горни копчета на роклята бяха разкопчани и между огромните, изпъкнали гърди се подаваха гъсти черни лъскави косми. Когато говореше, между двата й предни зъба проблясваше диамант.

За миг погледна подутата и посиняла буза на Имабел, срещна изплашения й до смърт поглед, след което прехвърли цялото си внимание върху Гробаря.

— Недей да ги прибираш оттук! Ще ти ги изкарам навън.

— Всички заедно ли са?

— Всички ли? Тук са само двамата, Ханк и Джоуди.

— И Дългия трябва да е тук — обади се Имабел задъхано. Гробаря и Били се извърнаха, за да я изгледат. — Може да е излязъл да ме търси.

Били първа отмести погледа си. Гробаря направи същото, но след миг. После двамата се обърнаха един към друг.

— Тия двамата ще ги прибера — каза Гробаря.

— Не тук, Гробар. Натъпкани са с наркотици до гушата и само им дай да трепят. С тях са две от най-добрите ми момичета.

— Това е част от рисковете да държиш тоя бардак.

— А нима не си плащам? Давам сума ти пари. А пък и вашият началник ми обеща, че тук няма да има разправии.

— Къде са те?

— На началника ви никак няма да му се хареса, Гробар.

Той я изгледа красноречиво.

— Били, те хвърлиха киселина в очите на Ед.

Били потръпна.

— Слушай, Гробар, аз ще се справя с тях. Ще ги заведа долу във фоайето и ще ти ги предам обезоръжени.

— Много добре знаеш, че те нямат намерение да си тръгнат по тоя начин. Ще се измъкнат през покрива и ще излязат през входа на съседната сграда.

— Добре. Слушай! Дай да се разберем инак! Ще ти дам трима джебчии, един друг убиец, когото търсите отдавна…

— Губим време, Били.

— … и убиеца по делото Уилсън. Оня, дето при обира миналия месец уби съдържателя на магазина за алкохолни напитки.

— За тях ще дойда друг път. Но тия ги искам сега.

Тя се извърна бързо и отвори най-горното чекмедже на бюрото.

Гробаря се прицели в средата на гръбнака й.

Тя измъкна чекмеджето нацяло и го метна на леглото. Беше пълно с подредени пачки от съвсем нови двадесетдоларови банкноти.

— Пет хилядарки. Твои са.

Той не погледна парите.

— Къде са те, Били? Нямаме много време.

— В пушалнята са, нали взимат наркотици. Но са се заключили и няма да отворят дори на мен.

— На тая ще й отворят — каза Гробаря и посочи с глава Имабел.

Били се обърна, за да я изгледа.

Лицето на Имабел беше добило цвета на вкиснала сметана, със синьо-черни полукръгове под очите, с болезнен израз. Трепереше като лист…

— Не ме карай! Моля те, не ме карай!

По лицето й потекоха сълзи. Падна на колене на пода, обгърнала с ръце краката на Гробаря.

— Ще направя каквото поискаш. Каквото поискаш…

— Ставай! — каза Гробаря безмилостно. — Ставай или ще разбия вратата, а тебе ще те държа отпред като щит.

Тя се изправи на крака, като че ли беше старица.

Били я изгледа без съжаление.

— Ще познаеш ли Ханк? — попита Имабел разхълцана. — Тоя, дето хвърли киселината?

— Ще го позная и на оня свят.

— Той е с пистолета.

— Гробар, за бога, бъди внимателен! — примоли се Били. — С тях са две от най-добрите ми момичета. Джийни е само на шестнайсет, а пък точно тя е с Джоуди…

— Хабиш си думите напразно.

— … и Джоуди е пощурял да размахва тоя нож. И Карол е само на деветнайсет.

— Да се надяваме, че не им е дошло времето — каза Гробаря. Обърна се към Имабел: — Иди да почукаш на вратата!

Когато излизаха от стаята, от съседната врата — на банята — се измъкна бял мъж, който закопчаваше панталона си, хвърли им пиянски поглед и се закандилка обратно към хола.

Имабел тръгна през салона, сякаш отиваше на смърт.

Апартаментът имаше шест стаи и баня — четири спални от едната страна на централния салон, банята, която се падаше между кабинета на Били и малката спалня, наречена „пушалнята“. Салонът преминаваше в просторно помещение — едновременно хол и столова, с транспаранти на прозорците, които гледаха към 155-а улица и Сейнт Николас Авеню, а отдясно се намираше малката кухня с различни електрически уреди.

В единия край на хола тихичко свиреше музикален автомат. На диваните седяха двама бели мъже с три цветнокожи момичета. На

другия край откъм кухнята трима цветнокожи — двама мъже и една жена — седяха край голямата махагонова маса и похапваха пържено пиле и картофена салата. В стаята беше полумрак, във въздуха се долавяше слабата миризма на тамян.

В една от спалните бял мъж и цветнокожо момиче лежаха прегърнати сред небесносини чаршафи. В друга — сред облаци дим — петима цветнокожи разиграваха почти безмълвно игра на покер, пиеха студена бира от бутилките и ядяха сандвичи.

Пушалнята имаше врата откъм салона и още една, която водеше към кухнята. И двете врати бяха заключени, а ключовете им бяха в ключалките. Имаше един-единствен прозорец към площадката на аварийния изход, но той беше закрит с тежки завеси зад спуснатите жалузи.

Ханк — в синия си костюм — се беше изтегнал върху една кушетка и главата му беше подпряна на две възглавници. Бавно дърпаше опиум през наргиле. Плитката паничка с врящото топче опиум беше поставена на мангал върху малка масичка, покрита със стъкло. Димът минаваше през къса извита тръбичка, бълбукаше в стъклена гарафа, наполовина пълна с хладка вода, и през дълга прозрачна пластмасова тръбичка се засмукваше в кехлибарения мундщук, който Ханк държеше лениво между отпуснатите си устни.

Откъм стената, скрит от тялото му, до него лежеше тридесет и осем калибровият му автоматичен пистолет.

Съвсем младо момиче в тесни панталони и бяла блузка, под която се очертаваха едри налети гърди, седеше на зеления килим със свити колене и облегната върху дивана глава. Лицето му беше гладко, кафяво, с големи, широко отворени и плътни устни с формата на цветче.

Джоуди седеше на отсрещната страна върху кушетка, покрита със зелена кожа. Главата му за малко щеше да влезе в тонколоната на радиограмофона, така се беше заслушал в Ботъм Блус на Хот Липс Пейдж и пускаше все същата плоча, но толкова беше намалил звука, че чуваше мелодията само благодарение на изострения си от наркотика слух.

Едно момиче седеше на пода между протегнатите му крака. Носеше лимоненожълта блузка над малките си гърди и панталони „Пейзли“. Лицето му беше мургаво, с форма на сърце, имаше дълги

черни мигли, които скриваха тъмнокафявите очи, а устата му беше твърде малка за дебелите устни. Беше положило главата си върху коляното на Джоуди.

Джоуди беше изцяло отдаден на блуса и погледът му се рееше над главата на момичето. Лявата му ръка бавно поглаждаше ситните му кафяви къдрици, сякаш му беше приятно да усеща гъдел. Дясната лежеше отпусната върху бедрото му, а пръстите й държаха кокалената дръжка на автоматичния нож, ту го разгъваха, ту го прибираха навътре.

— Нямаш ли друга плоча? — попита Ханк с глух глас.

— Тая ми харесва.

— Няма ли друга страна?

— Тая ми харесва.

Джоуди пусна плочата отново. Ханк гледаше замечтано в тавана.

— Кога тръгваме? — попита Джоуди.

— Веднага щом съмне.

Джоуди се взря в циферблата на ръчния си часовник.

— Трябва да е съмнало вече.

— Да мине още малко време. Нямаме бърза работа.

— Ще ми се да съм на път. Омръзна ми да седя тук.

— Почакай малко. Да мине още време. Нека да има повече коли по пътя. Не бива да сме единствената кола с калифорнийски номер, която напуска града.

— Откъде знаеш, че ще има и други?

— Нека да са от Охайо, от Илинойс. Нека мине малко време.

— То си минава, да.

Плочата свърши. Джоуди я пусна отново, сведе ухо до колоната, пак разгъна ножа и го затвори.

— Спри да щракаш с тоя нож! — каза Ханк отегчено.

— Въобще не се усещам, че го щракам.

Колебливо почукване прозвуча малко по-високо от тихия блус.

Ханк се взря замечтано в заключената врата. Джоуди гледаше напрегнато. Момичетата не вдигнаха очи.

— Виж кой е, Карол — каза Ханк на момичето до себе си. То се надигна. — Само попитай!

— Кой е? — попита то с изненадващо дрезгав глас.

— Аз съм. Имабел.

Ханк и Джоуди не отделяха поглед от заключената врата. Момичетата се извърнаха и също забиха погледи в нея. Никой не отговори.

— Аз съм. Имабел. Пуснете ме!

Ханк протегна ръка покрай тялото си и обви пръстите си около дръжката на пистолета. Джоуди щракна ножа и той се отвори.

— Кой е с теб? — попита Ханк вяло.

— Никой.

— Къде е Били?

— Тук е.

— Повикай я!

— Били, Ханк те вика.

— Ханк? Кой е тоя Ханк? — попита Ханк.

— Не използувай това име — каза Били, после заговори на Ханк: — Тук съм. Какво искаш?

— Кой е с Имабел?

— Никой!

— Открехни вратата! — нареди Ханк на Карол.

Тя се изправи, прекоси стаята с полюшваща се походка, отключи вратата и я открехна. Пистолетът на Ханк беше насочен към пролуката.

Имабел подаде лицето си.

— Имабел е — каза Карол.

Били бутна вратата, за да се отвори по-широко и погледна Ханк зад гърба на Имабел.

— Искаш ли да я видиш?

— Разбира се, нека влезе — каза Ханк и скри пистолета зад себе си.

Карол отвори широко вратата и Имабел пристъпи в стаята. Беше толкова изплашена, че щеше да повърне.

Ханк и Джоуди не сваляха очи от обляното й в сълзи лице и подутата й посиняла буза.

— Затвори вратата! — каза Ханк унесено.

Имабел отстъпи настрани и Гробаря изникна от тъмния салон като привидение, изплувало от морето. Във всяка ръка държеше по един никелиран пистолет.

— Мирно! — викна той глухо.

— Това е капан, да ти… — процеди Джоуди.

Лявата ръка на Джоуди лежеше върху къдравата глава на Джийни, а дясната беше протегната напред с отворения нож. Изведнъж лявата му шепа се затвори плътно, той хвана момичето за косата, вдигна го и скочи на крака, като го държеше пред себе си като щит, а острието на ножа беше плътно опряно до гърлото му.

Момичето не изпищя, не отрони звук, не припадна. Тялото му се огъна под хватката на Джоуди. Лицето му се изкриви от опъването, а една капка кръв се застича бавно по изопнатата шия. С разтегнати нагоре краища, огромните му очи — черни кладенчета, изпълнени с животински ужас — заемаха цялото му обезобразено личице. То дори не дишаше.

С крайчеца на окото си Гробаря забеляза лицето му и не посмя да направи никакво движение, да не би той да стане причина ножът да мине през гърлото му.

Без да шавне, Ханк не сваляше унесения си поглед от Гробаря и пръстите му все още обвиваха дръжката на скрития тридесет и осем калибров пистолет. Гробаря също не мигваше. Дебнеха се един друг, без да обръщат внимание на Джоуди и на вцепененото момиче. Никой не проговаряше. Карол стоеше като замръзнала с ръка на бравата. Имабел цялата трепереше от другата страна, но беше извън обсега им. Сцената приличаше на пантомима.

Джоуди заотстъпва към вратата, която се отваряше към кухнята, момичето отстъпваше с него, като повтаряше всяко негово движение, сякаш танцуваха някакъв зловещ танц. Очите му бяха вперени право напред, пълни с неотронени сълзи.

Гърбът на Джоуди се опря във вратата.

— Протегни ръка зад мен и я отвори! — нареди той на момичето.

Момичето изви внимателно лявата си ръка зад тялото му, напипа ключа, превъртя го и отвори вратата.

Джоуди влезе с гръб в кухнята, като все още държеше момичето пред себе си.

Били стоеше безмълвна до бялата емайлирана електрическа печка и вдигнала дърварска брадва над дясното си рамо, чакаше Джоуди да се приближи достатъчно. Той направи още една крачка назад, приковал очи в пистолетите на Гробаря. С насочен напред удар, Били стовари брадвата между китката и лакътя му, така че да избие

острието на ножа от гърлото на момичето. Джоуди се извърна като бесен — това беше просто рефлекс, — ръката му увисна като празен ръкав, ножът изтрака върху плочките на пода, но с лявата си ръка удари косо Били през устата. В същия миг тя съсече гърба му между плешките, като че ли цепеше пън, и го събори напред на колене.

Той отметна глава, за да я погледне и ревна:

— Да ти…

Били напъна цялото си тяло и заби острието на брадвата отстрани във врата му с такава сила, че разцепи гръбначния му стълб и главата му увисна върху лявото рамо, като се държеше само на късо месо, и мръсната дума застина на устните му…

Кръвта рукна като гейзер от съсечения му врат и заля припадналото момиче. Били захвърли брадвата, вдигна го на ръце и го обсипа с целувки.

Сякаш това беше сигналът, който Ханк беше очаквал — той насочи дулото на тридесет и осем калибровия пистолет, макар да знаеше, че няма никакви шансове. Но още преди да го покаже над бедрото си, Гробаря го простреля в дясното око със собствения си пистолет, който държеше в дясната ръка. Тялото на Ханк се сгърчи от куршума в мозъка, Гробаря каза: „За тебе, Ед“, прицели се с пистолета на Ед Ковчега, който държеше с лявата си ръка, и простреля умиращия убиец в отвореното ляво око.

В къщата настъпи хаос. Имабел се измъкна изпод ръката на Гробаря и се спусна към вратата. Клиенти заизлизаха от стаите и се застичаха в тесния салон в паническа надпревара.

Но Гробаря вече се беше спуснал в коридора след Имабел, притисна я в ъгъла и препречи вратата. Щракна ключа на яркия полилей с цевта на единия пистолет и застана с гръб към вратата с пистолет във всяка ръка.

— Мирно! — викна той гръмко. И после, като ехо на собствения си глас, имитира Ед Ковчега: — Преброй се!

— А сега, гълъбче — обърна се той към свитата в ъгъла жена, — казвай къде е Дългия?

Зъбите й тракаха и тя едва успя да проговори.

— Във… в куфара — запъна се тя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Далеч оттам, в самия център на Ню Йорк, чак на двадесет и втория етаж на облицованата с гранит районна административна сграда, в малката стая беше горещо. Облечен в розова риза, младият заместник-прокурор Джон Лорънс, на когото беше възложено да проведе разпита, седеше зад голямо, съвсем равно бюро от стомана, боядисано в зелено, и късо подстригената му руса коса блестеше от чистота на полегатите лъчи на следобедното слънце.

Мръсен, раздърпан и по-черен от всякога, Джексън седеше срещу него на един стол със зелена кожена тапицерия. Гробаря беше седнал настрани на широкия перваз на прозореца и погледът му беше отправен отвъд остров Манхатън към един презокеански параход, който плаваше надолу по река Хъдсън и щеше да отпътува към Хавър. На края на бюрото седеше стенограф със специална писалка в ръка и разтворен бележник.

Известно време никой не помръдна.

Лорънс току-що бе свършил разпита на Джексън. Изведнъж той се размърда. Избърса потта от луничавото си лице, прекара пръсти през косата си и разкърши атлетическите си рамене в костюм от мек сив плат на фирмата „Брукс Бръдърс“.

Беше прочел доклада на Гробаря два пъти, преди да започне разпита. Беше прочел и доклада от полицейския участък на 95-а улица. За куфара с тялото на Дългия беше съобщил някакъв шофьор на автобус, който го бил забелязал да лежи отворен насред Пето Авеню. Полицията намерила трупа на Дългия, наръган двадесетина пъти, увит в одеяло, затрупан с камъни. Отнесли го в моргата.

Труповете на Ханк и Джоуди също бяха отнесени в моргата. По отпечатъците бяха идентифицирани като търсените в щата Мисисипи престъпници, обвинени в убийство.

В апартамента на Ъпър Парк Авеню беше направен обиск. Единственото, което откриха, беше известно количество фалшиво злато, струпано върху въглищата в сандъка.

В продължение на два часа прокурорът беше слушал с нарастващо недоумение разказа за мулатката прелъстителка и пълния със златна руда куфар. Все още не можеше да повярва на ушите си.

Гледаше Джексън със смесени чувства: чудеше му се и не можеше да му повярва.

Тихо подсвирна с уста.

Размениха си погледи със стенографа.

Гробаря не се обърна.

— Ти имаш ли въпроси, Джоунс? — попита Лорънс и в гласа му се долови нотка на молба.

Гробаря извърна глава.

— Какъв смисъл има?

Лорънс отново погледна Джексън и каза безпомощно:

— И ти твърдиш, че доколкото на тебе ти е било известно, куфарът е съдържал само златна руда и нищо друго?

Джексън избърса лъсналото си черно лице с носната кърпа, която имаше почти същия цвят.

— Да, сър, мога да се закълна не върху една, ами върху цял куп библии. Когато съм го виждал, така беше.

— Също така заявяваш, че тая жена Пъркинс е била напуснала сцената… мястото… когато брат ти… — прокурорът направи справка със записките си, — … ъ-ъ сестра Габриел, е бил убит?

— Да, сър, мога да се закълна. Търсих я навсякъде, но тя беше изчезнала.

Лорънс се изкашля.

— Изчезнала, да. И все още настояваш, че тя… тая Пъркинс, е била задържана от бандата… от оня, Дългия… против волята й?

— Сигурен съм — заяви Джексън.

— Откъде си толкова уверен, а? Тя ли ти каза?

— Не е необходимо да ми казва, господин Лорънс. Аз го зная. Познавам Имабел. Зная, че тя няма да се събере с такива хора, без да я насилят. Познавам си я, моята Имабел. Никога няма да направи такова нещо. Мога да се закълна.

Гробаря продължаваше да гледа към реката.

Лорънс скрито наблюдаваше Джексън, като се правеше, че чете записките си. Беше чувал за наивни цветнокожи като Джексън, но никога не беше виждал такъв на живо.

— Аха! И настояваш, че тя няма нищо общо с бандата и не е участвувала, когато са ти обрали парите?

— Да, сър. Защо да го прави? Моите пари бяха и нейни.

Лорънс въздъхна.

— Мисля, че няма смисъл да те питам, но все пак да спазим реда. Не искаш да предявиш обвинение срещу нея, така ли е?

— Да предявя обвинение срещу нея? Срещу Имабел? За какво, господин Лорънс? Какво е направила?

Лорънс затвори папката решително и погледна Гробаря.

— Какви са обвиненията срещу него по ваша линия, Джоунс?

— Неспазване на правилника за движение. Причиняване на щети. Част от тях са покрити от застраховката на автомобила. И неподчинение при арестуване.

— Ще го отведеш ли?

Гробаря поклати глава.

— Шефът му вече плати гаранцията, за да го свободи.

Лорънс погледна Гробаря изумено.

— Наистина ли? — възкликна неволно Джексън. — Господин Клей? Платил гаранция за мен? Не е ли поискал да издадете заповед за задържането ми?

Лорънс се обърна, за да изгледа Джексън.

— Откраднал е петстотин долара от шефа си — каза Гробаря. — Клей даде клетвени показания и предяви обвинение, но тази сутрин го е оттеглил.

Лорънс отново прекара пръсти през късата си коса.

— Изглежда, всички тези хора са полудели напълно — промърмори той, но като забеляза, че стенографът записва думите му, каза: — Това да не се протоколира. — Погледна още веднъж Гробаря, — ти какво ще кажеш?

Детективът сви леко рамене.

— Кой знае?

Лорънс гледаше Джексън.

— С какво шантажираш шефа си?

Джексън се смути от погледа му, разшава се и взе да бърше лицето си, за да скрие объркването си.

— С нищо.

— Да го задържа ли като свидетел? — Лорънс се обърна отново към Гробаря умолително.

— За какво? Свидетел срещу кого? Той каза всичко, което знае, и никъде няма да избяга.

Лорънс въздъхна.

— Джексън, свободен си. Районната прокуратура няма обвинения срещу теб. Но те съветвам да се свържеш незабавно с всички ищци — хората, на които си причинил щети. Уреди си сметките, преди да се стигне до съд.

— Да, сър, ще го направя веднага.

Изправи се, после се спря нерешително, като мачкаше шофьорската си фуражка в ръце.

— Някой от вас знае ли нещо за моята приятелка, къде е или нещо друго?

Тримата отново се извърнаха и го загледаха. Най-накрая Лорънс каза:

— Задържана е.

— Тъй ли? В затвора ли е? За какво?

Гледаха го втренчено, сякаш не можеха да повярват.

— Задържана е, за да бъде разпитана — отново му отговори Лорънс.

— Може ли да я видя? Да поговоря с нея, искам да кажа?

— Не сега, Джексън. Дори ние не сме разговаряли с нея все още.

— Кога според вас ще мога да я видя?

— Вероятно много скоро. Не се тревожи за нея. Тя е в безопасност. Съветвам те веднага да си оправиш сметките с ищците.

— Да, сър, веднага отивам при господин Клей.

Когато Джексън излезе, Лорънс каза на Гробаря:

— Според теб не е ли доказано напълно, че Джексън е невинен като агънце?

— Агънце, ама са му смъкнали кожата — обади се стенографът.

Гробаря изръмжа.

— Имаш ли новини за колегата ти, Джоунс? — попита Лорънс.

— Ходих в болницата.

— Как е той?

— Казват, че ще прогледне, но няма да могат да му оправят лицето.

Лорънс въздъхна отново, изправи рамене и на лицето му се изписа мрачна решителност. Натисна някакво копче на бюрото си и когато един полицай подаде глава от коридора, нареди:

— Доведете оная Пъркинс!

Имабел носеше същата червена рокля, но сега изглеждаше изпоцапана. Там, където Гробаря я беше цапнал, на бузата й беше разцъфнало тъмнолилаво петно, примесено с оранжево.

Тя хвърли поглед към Гробаря, но се сви веднага под проницателните му очи. Седна на стола срещу Лорънс, понечи да си кръстоса краката, но се отказа и застана с прибрани колена и изправен гръб на крайчеца на стола.

Лорънс я стрелна с поглед, после зачете записките пред себе си. Не бързаше и препрочете всички доклади.

— Господи, толкова куршуми и ножове — промърмори той. — Ще залеят тая стая с кръв. Не, това не го записвай! — добави той към стенографа.

Поглаждайки бавно брадичката си, отново погледна Имабел и се зачуди откъде да започне да я разпитва.

— Кой беше Дългия? — най-сетне попита той. — Как беше истинското му име? Тук е записан под името Голдсмит. В Мисисипи е бил известен под името Скинър.

— Джимсън.

— Джимсън! Що за име е това? Собствено или фамилно?

— Клифъс Джимсън. Това беше истинското му име.

— А на другите двама? Какви бяха истинските им имена?

— Не зная. Използуваха много имена. Не зная истинските.

— А този Джимсън? — Неприятно му беше дори да произнася това име. — Да го наричаме просто Дългия. Кой беше Дългия? Каква беше твоята връзка с него?

— Той беше мъжът ми.

— Така си и мислех. Къде сте сключили брак?

— Не сме сключвали брак. Живеехме заедно, без да сме женени.

— Аха! Беше ли… ти поддържаше ли връзка с него? Докато живееше с Джексън, искам да кажа.

— Не, сър. Не бях го виждала, нито пък бях чувала нещо за него почти цяла година.

— Ами тогава как се свърза той с тебе… или ти с него, все едно е?

— Срещнахме се случайно при Били.

— При Били? — Лорънс отново провери в записките си. — А, да, там, където бяха убити другите двама. — Боже мой, колко кръв, мислеше си той. — А ти какво правеше при Били?

— Бях на гости. Ходех там следобедите, когато Джексън беше на работа, просто да поседя на гости. Не исках да вися по баровете, за да не ги злепоставям.

— Аха, разбирам. Срещнала си Дългия и двамата сте се сдушили да измамите Джексън с някакъв номер… — Той отново направи справка в листовете. — С оня номер — изгърмяването.

— Аз не исках. Те ме накараха.

— Как са могли да те накарат насила, щом не си искала?

— Бях наплашена до смърт от него. И от тримата. Имаха ми зъб и се страхувах, че ще ме убият.

— Искаш да кажеш, че те са имали да ти връщат за нещо? За какво?

— Бях взела куфара със златната руда, с която правеха удара с изоставената златна мина.

— Имаш предвид фалшивата златна руда, която намерихме в сандъка за въглища в квартирата, където сте живели с Дългия?

— Да, сър.

— Кога си взела куфара?

— Когато зарязах Дългия в Мисисипи. Той ходеше с друга жена и когато го напуснах, просто грабнах куфара и го донесох в Ню Йорк. Без него не можеха да правят удара си.

— Аха. И когато те откри при Били, той те заплаши.

— Нямаше нужда. Той само каза: „Тръгваш отново с мен и ще изработим черньото, с когото си живяла.“ Ханк и Джоуди бяха там. Ханк се беше насмукал здравата с опиум и беше изпаднал в обичайния си гаден унес, а Джоуди се беше докарал с хероин и не преставаше да разгъва и да затваря тоя нож и да ме гледа, сякаш му се ще да ми пререже гърлото. Дългия не беше много пиян. Ханк каза, че ще вземат

златната руда и ще започнат да действуват тук, в Ню Йорк. Нищо не можех да кажа. Трябваше да се съглася.

— Добре. Значи заявяваш, че си участвувала по принуда. Че са те принудили под смъртна заплаха да им помагаш при удара?

— Да, сър. Иначе щяха да ми прережат гърлото. Трета възможност нямаше.

— Защо не отиде в полицията?

— Какво можех да им съобщя? Все още нищо не бяха направили. А не знаех, че ги търсят в Мисисипи за убийство. Това е станало, след като съм заминала.

— Защо не отиде в полицията, след като измъкнаха от Джексън хиляда и петстотин долара?

— Пак беше същото. Тогава не знаех, че Джексън е загрял, че са го преметнали. Ако бях отишла в полицията, а Джексън не беше предявил обвинение, ченгетата щяха да ги освободят. И ония със сигурност щяха да ме убият. Тогава не знаех за брата на Джексън. Само ми беше ясно, че самият Джексън е глупак и с нищо не може да ми помогне.

— Добре. Но защо не отиде в полицията, след като хвърлиха киселина в лицето на детектива Джонсън?

Погледът й се стрелна към Гробаря и тя се сви. Той я гледаше втренчено, с открита омраза.

— Нямах никаква възможност — каза тя и гласът й звучеше умолително. — Щях да се обадя, но не можах. Дългия беше с мен през цялото време, докато се прибирахме. Ханк и Джоуди се измъкнаха надолу по реката с моторната лодка, която бяха наели, после са слезли под железопътния мост и дойдоха направо в квартирата. Не можех и да помисля да отида в полицията.

— Какво се случи там?

Под вторачените им погледи по израненото й лице течеше пот.

— Ами вижте, Джоуди мислеше, че аз съм ги издала на полицията, докато Дългия не му доказа, че има неща, които не бих могла да издам. Джоуди беше изпаднал под влиянието на хероина и ако не беше Ханк, отново щяха да се сбият с Дългия. Единствено Ханк носеше пистолет и той го насочи към Джоуди — така го възпря. После Джоуди искаше той и Ханк да вземат златната руда и да офейкат, а нас с Дългия да ни зарежат. Дългия каза, че не могат да вземат рудата, ако

не ни вземат и нас. Тогава Ханк каза, че е на страната на Джоуди. Не можели да вземат Дългия заради изгаряниятa по врата и лицето му. Ченгетата щели да го разпознаят много лесно. Щели да разберат кой е като две и две — четири. Ханк каза, че Дългия трябва да се скатае някъде, докато лицето му се оправи, а после щели да му се обадят, но засега щели да вземат рудата. Дългия каза, че не си дава златната руда и не го интересува те какво ще правят. И тогава, преди Ханк да успее да го спре, Джоуди наръга Дългия в сърцето и спря да го мушка чак когато Ханк каза: „Стига, по дяволите, или аз ще убия теб!“ Но Дългия беше вече мъртъв.

— Ти къде беше, докато ставаше всичко това?

— Там, но не можех да направя нищо. Бях уплашена до смърт, че Джоуди ще ме наръга и мен с ножа. Щеше да го направи, ако Ханк не го беше спрял. Беше полудял.

— Но защо сложиха тялото в куфара?

— Искаха да се отърват от него, за да не би да им лепнат още едно обвинение в убийство тук, в Ню Йорк. Ханк каза, че знаел къде могат да намерят фалшива златна руда в Калифорния. Така че оставиха една част в куфара, за да тежи, а останалото хвърлиха в сандъка за въглища. Имаха намерение да пуснат куфара в река Харлем. Ханк каза, че отива да намери камион, с който да го пренесат, а Джоуди щеше да стои долу на улицата и да наблюдава. Аз трябваше да избърша кръвта от пода. Изобщо не можех да си помисля да изляза, като знаех, че Джоуди стои долу. Разбрах, че и той е отишъл с Ханк чак когато Джексън и брат му се появиха, за да отнесат куфара.

Лорънс потърка брадичката си, силно раздразнен. Мъчеше се да нагласи картината на фокус в главата си. Но и погледът му като че ли също не беше на фокус.

— Ами с теб какво щяха да правят?

— Щяха да ме вземат със себе си. Страхувах се, че ще ме изведат и ще ме убият някъде по пътя.

— Но когато те са се върнали и са убили Голди, ти вече си била изчезнала?

— Да, сър. Затова нищо не бях разбрала в онзи момент.

— Защо тогава не уведоми полицията?

— Точно това щях да направя. Бях тръгнала към полицейския участък и щях да кажа на първия срещнат полицай. Но оня мъж ме

нападна, преди да стигна дотам и преди да успея да продумам, полицаите ме тикнаха в затвора само защото съм се опитала да се защитя.

Лорънс замълча и отново прелисти доклада.

— Съобщих на детектива Джоунс къде са Ханк и Джоуди веднага щом ми се удаде възможност — добави тя.

Лорънс въздъхна.

— Но ти си накарала приятеля си Джексън и брат му… ъ-ъ сестра Габриел, да пренесат куфара с тялото на Дългия и не си им казала какво има вътре, нали?

— Не, сър. Аз не съм ги накарала. Те бяха решили да го отнесат и аз се страхувах, че ако им кажа, те ще се забавят, за да приберат златната руда, Ханк и Джоуди щяха да се върнат и да ги заварят и щеше да има още убийства. Джексън вярваше — знаех го, — че е истинска златна руда, а видях, че и брат му беше повярвал. Смятах, че е най-добре да ги оставя да вземат куфара и да се измъкнат колкото е възможно по-бързо. При това положение щяха да изчезнат, преди Ханк и Джоуди да са се върнали.

— Каза, че Джоуди стоял долу на пост.

— Тъй си мислех отначало, но когато Джексън и брат му се качиха в квартирата, разбрах, че Джоуди сигурно е тръгнал с Ханк. Смятах, че след като се измъкнат от тази опасност, ще мога да разкажа всичко на полицията, пък и никой нямаше да пострада.

Лорънс погледна към Гробаря.

— Вярваш ли на всичко това?

— Не. Тя е подредила Джексън и Голди да отнесат трупа и е мислела да се метне на първия влак, за да напусне града. Въобще не и е пукало какво ще стане с тях.

— Просто не исках още някой да пострада — възрази Имабел. — Малко ли хора бяха вече убити.

— Добре, добре — каза Лорънс. — Ти твърдиш, че е така.

— Така е. Това е самата истина. Щях да разкажа всичко на полицията. Но тоя мръсен черен… тоя мъж ме нападна и нямах каквато и да е възможност да съобщя.

— Добре, добре, чухме какво твърдиш.

Лорънс се обърна към Гробаря.

— Ще я задържа за съучастничество.

— Има ли смисъл? Не можеш да й осигуриш присъда. Тя твърди, че са я накарали насила. Джексън ще повтори същото. Той е убеден в това и тя го знае. Доказано е, че Ханк и Джоуди бяха опасни. Кой остана да оспори твърденията й? Всички, които можеха да свидетелстват срещу нея, са мъртви, а и няма да намериш съдебни заседатели, които да не й повярват.

Лорънс избърса сгорещеното си зачервено лице.

— Ами твоите показания и тези на Джонсън?

— Пусни я, пусни я! — каза Гробаря с дрезгав глас. Изглеждаше, като че ли всеки момент ще избухне. — Аз и Ед ще си разчистим сметките с нея. Някой ден ще я набарame в тъмното със свалени гащи.

— Не, не съм съгласен — каза Лорънс. — Ще я освободя само срещу пет хиляди долара гаранция.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Господин Клей беше полегнал за следобедната си дрямка, когато Джексън пристигна. Предната врата беше отворена и той влезе, без да почука. Смити — другият шофьор — и някаква жена си шушукаха в полумрака на параклиса.

Джексън отвори тихо вратата на канцеларията и кротко влезе вътре. Господин Клей лежеше на кушетката, обърнат с лице към стената. Облечен във фрак, с дълга бухнала сива коса, разпиляна над завивката, и суха като пергамент кожа, която се открояваше на тъмната стена, той приличаше на избягал от музея експонат, особено на слабата светлина на лампиона, непрекъснато запален до предния прозорец.

— Ти ли си, Маркъс? — попита той неочаквано, без да се обръща.

— Не, сър, аз съм, Джексън.

— Носиш ли ми парите?

— Не, сър…

— Така си и мислех.

— Но ще ги върна до последния цент, господин Клей… и ония петстотин долара, дето ги взех назаем, и двестате аванс от заплатата. Не се безпокойте за това, господин Клей.

— Можеш да предявиш иск в районния съд за парите, които са ти измъкнали ония гангстери.

— Иск? В районния съд ли?

— Да. Те са притежавали осем хиляди долара. Но само ти да го знаеш, Джексън, само ти.

— Да, сър, разбира се.

— И още нещо, Джексън…

— Да, сър?

— Докара ли ми катафалката?

— Не, сър, не знаех дали може. Оставил съм я пред станцията.

— Иди да я докараш! И бързо се връщай, защото те чака работа.

— Значи ще ме вземете отново на работа, господин Клей, така ли?

— Че аз никога не съм те гонил. Трудно се намира добър човек като теб.

— Да, сър. Ще устроите ли погребение на брат ми, господин Клей?

— Та нали това ми е работата, Джексън. Това ми е работата. Каква застраховка е имал?

— Все още не зная.

— Разбери, Джексън, и ела да се уговорим.

— Да, сър.

— А как е твоята мулатка?

— Добре е, господин Джексън, но в момента е в затвора.

— Много лошо, Джексън. Но все пак така поне знаеш, че не те мами.

Джексън се насили да се засмее.

— Вие все се шегувате, господин Джексън. Знаете, че тя няма да направи такова нещо.

— Не, поне докато е в затвора — каза господин Клей в полусън.

— Ще отида дотам и ще се опитам да я видя.

— Добре, Джексън. Свържи се с Джо Симпсън и му кажи да плати гаранцията — ако не е много голяма.

— Да, сър. Благодаря ви, господин Клей.

Кантората на Джо Симпсън се намираше на Ленъкс Авеню, съвсем наблизо. Двамата с Джексън поеха към центъра, към административната сграда.

Когато помощник-прокурорът Лорънс научи, че Имабел си е осигурила парите за освобождаване под гаранция, той изпрати да повикат Джо Симпсън. Гробаря и стенографът си бяха отишли и Лорънс беше сам в стаята си.

— Джо, искам да знам кой плаща гаранцията на тази жена.

Симпсън го погледна изненадано.

— Ами господин Клей.

— Боже господи! — възкликна Лорънс. — Какво е това? Какво става тук? По какъв начин го държат така? Откраднат му парите, разбиват катафалката му, използуват го как ли не, а той се е разтичал

да им плати гаранциите и да ги измъкне от затвора. Искам да зная защо.

— Двама от тия хубавци са имали осем хиляди долара в себе си, когато са ги убили.

— Какво общо има това?

— Ами аз мислех, че знаете как става, господин Лорънс. Парите отиват за погребенията им. А ще ги погребва господин Клей. Те направо са му осигурили клиентела.

Джексън беше в другото крило на сградата и чакаше в преддверието, когато тъмничарят изведе Имабел от килията й. Той въздъхна и се засмя едновременно и я пое в прегръдките си. Тя се притисна към дебелия му корем и изранените й устни се сляха с неговите в потна целувка.

После тя се отдръпна и каза:

— Миличък, трябва час по-скоро да отидем при оная стара сврака и да си поискаме отново стаята, за да има къде да спим довечера.

— Всичко ще бъде наред — отвърна той. — Пак съм на старата работа. И при това господин Клей даде парите за гаранцията ти.

Тя продължи да го държи на разстояние и го погледна право в очите.

— Пак си на старата работа? Това не е ли прекрасно?

— Имабел — подхвана той и я погледна глупаво. — Искам да ти кажа, че много съжалявам, задето изгубих куфара със златната руда. Но направих всичко, което беше по силите ми.

Тя се изсмя високо и стисна силните му дебели ръце.

— Не се безпокой, миличък. За какво ми е някакъв си стар куфар, пълен със злато, когато имам теб?

Издание:
Автор: Честър Хаймс
Заглавие: От любов към Имабел
Преводач: Снежа Цонева
Година на превод: 1986
Език, от който е преведено: английски
Издание: първо
Издател: Издателство „Христо Г. Данов“
Град на издателя: Пловдив
Година на издаване: 1986
Тип: роман
Националност: американска
Печатница: Печатница „Димитър Благоев“ — Пловдив
Излязла от печат: 30.VIII.1986 г.
Редактор: София Василева
Художествен редактор: Веселин Христов
Технически редактор: Виолина Хаджидемирева
Художник: Веселин Павлов
Коректор: Жанета Желязкова; Донка Симеонова
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/4758

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.